Machine Translated by Google

HAROLD A. COVINGTON

THE MARCH UP COUNTRY

Este libro é para Fred, o meu compañeiro "panfleteiro miserable", en memoria do 30 de xaneiro de 1976 e en conmemoración daquela terra de esperanza e gloria que era Rodesia.

Machine Translated by Google

- Biografía -

HAROLD A. COVINGTON naceu en Burlington, Carolina do Norte o 14 de setembro de 1953. Durante a súa adolescencia recibiu varios premios menores por logros na escritura creativa, a música e as artes dramáticas. Asistiu á Governor's School of North Carolina en 1970 en teatro. Traballou como reporteiro cachorro para o xornal local de Chapel Hill, Carolina do Norte, e as súas columnas semanais convertéronse na función dominical máis popular do xornal, a pesar dos seus frecuentes ataques ao comportamento dos estudantes negros do instituto de Chapel Hill.

A carreira política de Covington comezou no exército dos Estados Unidos en 1972, cando se uniu a un grupo fronte nacionalsocialista chamado White Servicemen's League e foi expulsado do servizo por axitación racial. Incorpórase ao persoal da sede nacional do Partido Popular Branco Nacional Socialista (NSWPP) en Arlington, Virginia e pouco despois converteuse en editor do xornal do partido, While Power. Despois dun ano como editor renunciou e emigrou ao sur de África, onde traballou durante un breve período nunha empresa de enxeñería civil en Johannesburgo antes de ir ao norte para alistarse no Exército de Rhodesia, onde participou na defensa do país contra os terroristas negros. Mentres estaba no exército, axudou aos brancos locais na formación do Partido Popular Branco de Rhodesia (RWPP). O partido foi suprimido polo goberno de Ian Smith e Covington foi arrestado baixo a acusación de supostamente "aterrorizar aos xudeus". Foi deportado en 1976, xunto con outros dous nacionalsocialistas estadounidenses que estiveran politicamente activos. Dous anos despois, o réxime de Smith rendeuse aos negros e en 1980 Rhodesia converteuse nunha ditadura marxista que se chamaba apropiadamente "Zimbabue" tras algunhas ruínas locais.

Volvendo á súa Carolina do Norte natal, Covington formou un grupo nacionalsocialista local e escribiu artigos e libros para White Power Publications, Samisdat Publishers en Canadá, o xornal New Order e outras publicacións periódicas. Editou e publicou o seu propio boletín, White Carolina, así como unha revista teórica de curta duración, a National Socialist Review. Tamén se presentou a catro eleccións de Carolina do Norte durante outros tantos anos, obtivo o 34% dos votos brancos nunha campaña do Senado do Estado en 1978 e un enorme 43%, que representa 56.000 votos, nas primarias republicanas de 1980 para o Fiscal Xeral do Estado. Colaborou na campaña de defensa do "Greensboro 16" en 1980, e en 1979 foi elixido líder do Partido Nacional Socialista de América (NSPA) por unha conferencia especial de oficiais.

En decembro de 1980, o goberno federal comezou unha ofensiva a gran escala contra a NSPA, utilizando marcos legais e informadores dentro da organización, así como presión financeira. A pesar dos mellores esforzos de Covington, a organización colapsouse. En setembro de 1981 foi ordenado abandonar o país ou ser asasinado por axentes federais que buscaban suprimir o seu testemuño nunha nova rolda de xuízos de Greensboro. En marzo de 1982 dixéronlle de novo a quemarropa que marchase ou fose asasinado. Pasou os seguintes cinco anos en Sudáfrica, Gran Bretaña e Irlanda, sendo constantemente "movido" polas autoridades. En abril de 1987 volveu aos Estados Unidos desafiando as ameazas federales. Ata a data non houbo represalias por parte do goberno.

Machine Translated by Google

Covington casou dúas veces, ambos os dous matrimonios terminaron en divorcio. Ten un fillo e unha filla en Irlanda aos que actualmente lles prohibe legalmente os Estados Unidos.

En 1980 publicou a súa única obra importante de ficción, unha novela histórica ambientada na Inglaterra medieval titulada Rose of Honor. O libro foi suprimido polos xudeus, que compraron a edición enteira da editorial e destruírona para que só sobrevivan uns poucos exem

Machine Translated by Google

Harold A. Covington

A MARCHA ARRIBA DO PAÍS

1987 Liberty Bell Publications, Reedy, WV

Primera edición publicada en 1987 por Liberty Bell Publications, Reedy, WV USA

(C) Copyright 1987 de Harold A. Covington. Os dereitos de autor internacionais e todos os dereitos, incluído o de tradución e/ou abreviación reservados.

Impreso nos Estados Unidos de América

Machine Translated by Google

TÁBOA DE CONTIDOS

CAPÍTULO I A
SITUACIÓN ACTUAL ..... 1 O sistema
senil 5 O movemento
12

CAPÍTULO II
POR QUE FALLOU A RESISTENCIA BRANCA 19 1. Desunión
de propósitos : 20 2. A
completa falta de ningún programa serio 22 3. Moitos
grupos "patrióticos" brancos son fraudes evidentes 24 4 Escasez
de fondos 25 5. Política de
un único tema 25 6. Problema
da imaxe negativa 26 7. Falta de
comunicación 27

CAPÍTULO III
COMO GAÑARÁ A RESISTENCIA BLANCA O 29
As ferramentas da vitoria 37

CAPÍTULO IV
CATRO FASES PARA A VICTORIA
FASE PRIMEIRA: Contratación do Cadro Inicial 43
SEGUNDA FASE: Bases na Poboación Xeral 45
FASE TERCEIRA: Ataque político e propagandístico 52
CUARTA FASE: Loita Armada Contra a Tiranía

CAPÍTULO V
A LOITA ARMADA

CAPÍTULO VI
OS TRUCOS DO OFICIO
Life in the Twilight Zone 54
Manexo da vixilancia do inimigo 69
Como detectar un informante 73

CAPÍTULO VII
OS TRUCOS DO OFICIO (continuación) 78
Violencia do inimigo 85
Trato cos medios de comunicación 93

CAPÍTULO VIII
QUE FACER SE TE CAPTURAN 99
A detención 105

Machine Translated by Google

CAPÍTULO IX
FINANZAS DO MOVEMENTO 111

CAPÍTULO X
ELECCIÓNS 124

CAPÍTULO XI
A POLÍTICA DA PERVERSIÓN SEXUAL 129

CAPÍTULO XII
AOS QUE VEÑAN DESPOIS DO 138

EPÍLOGO 142

Machine Translated by Google

Este libro é para Fred, o meu compañeiro "panfleteiro miserable", en lembranza do 30 de xaneiro de 1976 e en conmemoración daquela terra de esperanza e gloria que era Rodesia.

Machine Translated by Google

INTRODUCIÓN

Este libro está escrito para a instrución práctica e ideolóxica dos revolucionarios. O seu propósito principal é aumentar a eficacia e influencia do movemento de resistencia branca e aria mundial. Non pretende ser ningún tipo de análise completa da actual situación xeopolítica racial, nin pretende estar dirixida á masa de brancos en xeral. Os lectores atoparán moitas cousas sen dicir aquí, pero se son o tipo de persoa á que intento chegar, poderán atoparse nas lagoas eles mesmos.

Este libro baséase en certos principios fundamentais, e é fundamental que o lector estea máis ou menos de acordo con estes principios antes de comezar. Eles son:

1.) A raza branca e aria está en perigo inminente de extinción física mediante a subversión, o mestizaje e a violencia absoluta dos non brancos. Se as tendencias actuais continúan, dentro doutros cincuenta anos gañamos superamos o punto de non retorno.

2.) A segunda e máis crucial premisa básica deste libro é que aínda así no día, aínda é posible reverter este declive e reafirmar a autoridade branca sobre o globo.

3.) É vitalmente necesario para o ben de toda a vida neste planeta que isto se faga. Durante os últimos trinta anos, as razas menores demostraron ser incapaces de autogoberno, incompetentes para xestionar as súas propias economías, incapaces de manter a orde interna ou manter a paz externamente e, en definitiva, demostraron que constitúen unha ameaza para o mundo enteiro. medio ambiente e toda a vida terrestre.

4.) As actividades malévolas da raza xudía teñen moito que ver co declive do home branco e da súa cultura.

5.) Dito isto, a responsabilidade principal do que aconteceu co noso pobo non recae nos xudeus nin sobre ningunha forza externa, senón dentro de nós mesmos, debido á nosa incapacidade infantil para aceptar a realidade e a magnitude do noso pobo. propio destino racial. O requisito previo para a vitoria branca é unha transformación espiritual da nosa raza desde dentro.

6.) O único método polo que se pode acadar a vitoria branca é a través dunha serie de revolucións en todos os países brancos ou parcialmente brancos, nas que os nacionalistas raciais brancos asumen o poder estatal e despois proceden a realizar unha transmutación completa das sociedades nas que estas revolucións ten lugar.

Se tes dificultade con algún destes preceptos, dicirche con toda franqueza que aínda non estás preparado para ler este libro. En cambio, volve á fonte da que o obtivo. Probablemente, esa mesma fonte poderá proporcionarche un curso completo de instrucións ideolóxicas básicas e material básico para un estudo profundo sobre os problemas do sionismo e a xudía, o comunismo, as finanzas internacionais, o liberalismo, o multirracialismo e o modo no que todos estes se entrelazan. Non intentes ler A Marcha

Machine Translated by Google

Up Country ata que estea preparado mental e moralmente. Se non, perderás o teu tempo e o meu.

Necesito darlle a aqueles que xa están comprometidos coa revolución branca unha breve explicación sobre o libro e o seu contido. March Up Country está destinado a preparar a túa mente e o teu corazón para o terrible período da túa vida que se achega. Non vou entrar nun recital longo e detallado de todos os obstáculos e probas que che esperan. Seguramente xa o sabes, se non o sabes pronto o descubrirás e, en todo caso, ningunha palabra miña impresa nesta folla pode prepararte adecuadamente para afrontar todo isto. Esa forza atoparedes dentro de vós mesmos cando chegue o momento. Non te preocupes, non che fallará. O espírito da nosa raza é forte e está no sangue de todos os homes e mulleres de nós, nin unhas poucas décadas de boob-tube e Big Macs son suficientes para drenala dos nosos xenes. A vontade de ferro e a coraxe do león dos nosos devanceiros estarán alí na túa propia alma cando os necesites.

Pero mentres o espírito é forte, descubrirás que a carne é mortal e débil. Déixame ser contundente: o período revolucionario da túa vida, por moi longo ou curto que resulte, vai ser o peor que che pasou. Esta loita destrúe xente. Úsaas, escúrraas e logo bótaas a un lado. A inmensa cantidade de traballo, tempo, diñeiro e concentración que terás que investir para conseguir un insignificante e angustiante progreso romperáche o corazón. O propósito deste libro é asegurarnos de que o fas lixeiro e de que todos mantemos esa polgada de progreso tan disputada e brutalmente gañada que conseguirás. Meus irmáns, estou farto de que este movemento non chegue a ningures. Estou farto e canso de que o tempo, o esforzo, o diñeiro e ás veces o sangue se volvan sen fin. Estou revoltado e enfadado

ante o espectáculo de mozos e mozas valentes que van a prisión durante corenta e sesenta anos por nada. Estou farto das constantes rúas sen saída, das "Grandes Esperanzas Brancas" que resultan ser ladróns, espías do goberno ou non compos mentis. Estou canso de ver a mocidade, a esperanza, o idealismo e o entusiasmo apresados, desviados, desprendidos e despois esmagados por estafadores psicopolíticos que ven esta sagrada causa como un negocio que lles proporciona unha vida cómoda e que non teñen intención de facer algo en serio para molestar ao inimigo.

Este movemento leva anos simplemente á deriva, sen dirección nin orientación central, sen coordinación, sen esforzo para evitar o desperdicio e a duplicación de esforzos, e sen a máis vaga idea de cara a onde nos diriximos. Iso debe rematar. Non reclamo ningunha infalibilidade máxica, case papal. Se cuestionas algo do que digo neste libro, obtén as túas propias respostas e mira se teñen máis sentido na túa propia situación. Necesitamos acostumarse a usar a cabeza para algo ademais dos sombreiros. Unha das principais vantaxes que o revolucionario branco ten sobre o inimigo, se é o suficientemente agudo como para usalo, é a capacidade de pensar máis rápido e de implementar decisións moito máis rápido que a engorrosa e senil burocracia á que nos enfrontamos. Podemos darlle voltas ao tío Slime se só nos dedicamos a el. Espero poder darvos algunhas ideas nestas páxinas, pero non o pensedes

Machine Translated by Google

este libro como unha especie de Biblia. Establece o teu obxectivo, traballa como o inferno por iso, segue o teu instinto e, sobre todo, pensa. E venceremos aos canallas.

The March Up Country **está escrito desde un punto de vista estadounidense. Como son un sureño americano, ten sentido abordar a situación táctica coa que máis coñezo. Non obstante, a maior parte do que digo aquí é certo de todos os gobernos ocupacionais sionistas (ZOG) en todo o mundo occidental. Todos os ZOG das chamadas "democracias" usan máis ou menos a mesma estafa: panem et circenses, control mental de tubos de tetas, lavado de cerebro amoroso, deixar que o campesiñado branco elixa uns cantos sacos de vento para unha charla lexislativa, etc. necesitan recuperar os Estados Unidos ou unha parte dos mesmos, así como Canadá, Australia, Nova Zelanda e Europa Occidental, aínda que algúns países alí como Irlanda e Alemaña presentan problemas especiais. Tamén sería bo aferrarse a Sudáfrica, aínda que agora mesmo non estou moi optimista sobre as súas posibilidades. Na actualidade, parece probable que cando se produza unha revolución nacionalista racial branca nalgún país que estaría en condicións de axudar a Sudáfrica, o país teña sido invadido coa axuda dun réxime subornado do Partido Nacional en Pretoria. Son outros cinco millóns de brancos no tubo porque estivemos perdendo o tempo en xogos de barriga amarela.**

Este libro non contén todas as respostas, pero si che indica que preguntas debes facerte como revolucionario branco. Estamos entrando nun período crucial porque, no mellor dos casos, a culminación dunha revolución exitosa levará un lapso de anos medible en dúas cifras, e se non tomamos medidas e comezamos seriamente moi pronto o o reloxo vaise esgotar. Estou convencido de que aínda podemos sacar adiante, a pesar das décadas que levamos desperdiciando en variadas parvadas. Aínda podemos facelo se podemos parar as tonterías e comezar AGORA. Os preliminares duraron moito pero agora xa remataron. Chegou a hora do evento principal.

Machine Translated by Google

eu.

A SITUACIÓN ACTUAL

Debido á natureza fluída da actual situación racial e xeopolítica, só podo darlle aquí unha discusión xeral moi ampla. Teña en conta que escribo no verán de 1987 e que acontecementos futuros poden confirmar ou invalidar moito do que digo aquí.
Non obstante, o mellor lugar para comezar é sempre no principio.

Política e demográficamente, a raza branca está en pleno voo polo mundo. Os brancos constitúen agora só o 15% da poboación mundial, e esa pequena fracción envellece rapidamente. Cada ano a taxa de natalidade branca baixa, a taxa de natalidade non branca dispárase e a idade media dos poucos brancos que quedan aumenta. As cousas empeoraron tanto nalgúns países europeos, como Francia e Holanda, que os gobernos de alí están a pedir abertamente ás parellas brancas que teñan máis fillos e ofrecen bonificacións fiscais e incentivos económicos para que o fagan. A inundación da poboación branca nos Estados Unidos fíxose tan obvia para o home da rúa que ata se filtraron algunhas mencións ao problema nos medios do Sistema. En Canadá, o vil goberno sionista ocupacional de Ottawa mostrou a verdadeira coraxe de usar a baixa taxa de natalidade branca como escusa para importar inmigrantes asiáticos non brancos por motivos de "subpoboación"!

O único punto brillante na penumbra sen alivio é a República de Irlanda, a única nación branca na faz da terra que actualmente se está reproducindo e aumentando o seu número. Un incrible 60% dos irlandeses teñen menos de 25 anos. A completa escaseza de emprego na República provocou unha saída masiva de emigración, na súa maioría de homes e mulleres brancos novos e ben educados que van a América, Canadá, Australia e Nova Zelanda. , Sudáfrica e os países da CEE en busca de emprego. Agora mesmo estímase que só nos Estados Unidos hai entre 80.000 e 100.000 mozos inmigrantes irlandeses. Todos estes mozos Seans e Bridgets son un tiro benvido no brazo das reservas xenéticas de White en todos estes países.

Pero en América a afluencia de irlandeses é unha gota no cubo en comparación coa marea de non brancos de América Latina, o Caribe,

Asia e África. En zonas en crecemento dos Estados Unidos, o inglés está sendo expulsado e substituído polo español ou o chinés. Aínda mentres escribo estas palabras, hordas de non brancos fan cola nas oficinas gobernamentais de todo o país para aproveitar a demente "amnistía" que lles ofreceu o Sistema. Ao parecer, o boom da alta tecnoloxía aumentou a necesidade de man de obra barata e non sindicalizada cun salario mínimo ou inferior ata o punto de que o Sistema está disposto mesmo a arriscar a ira dos negroides que antes eran politicamente omnipotentes para asegurar a súa oferta de recortes. prezos traballadores. (Unha das experiencias máis edificantes para o nacionalista racial branco de hoxe neste país é ver como os negros pelexan cos hispanos, os chineses, os surcoreanos, son!

Machine Translated by Google

Demócratas" que están a dar un cóbado aos negros á marxe do comedor onde os beizos burbullas levan tanto tempo sorbo.)

De feito, Estados Unidos está en camiño de converterse nun collage políglota, multilingüe e multiracial semellante ao vello imperio austrohúngaro. Aqueles dos meus lectores que son nacionalsocialistas lembrarán os comentarios do líder Adolf Hitler sobre os imperios multirraciais en xeral e o estado dos Habsburgo en particular. O destino inevitable de todos estes híbridos é dividirse nas partes compoñentes. Yeats expresouno ben: "As cousas caen; o centro non pode aguantar". Nesa progresiva ruptura do imperio americano, creo, reside a esperanza da raza branca.

As revolucións nunca teñen lugar en sociedades fortes, seguras, vigorosas e en expansión. Teñen lugar en sociedades espiritualmente desmoralizadas e confusas, en culturas que perderon o seu sentido de orientación e propósito, en estados agarrados pola indecisión e cheos de dúbidas, entre pobos que cuestionan o seu propio dereito ao que ten o seu destino. conseguido. Esta situación existe agora en América, nin é probable que isto cambie. Engade unha poboación florecente e loitadora dunha ducia de grupos minoritarios diferentes e unha ducia máis de grupos de intereses especiais financeiros e políticos, e tes unha sociedade que está lista para criticar e desmontar. América hoxe está madura para un movemento, calquera movemento, que ofreza a visión, o plan claro e o sentido do propósito que o Sistema perdeu. Non hai unha lei eterna dada por Deus que faga que o continente norteamericano e os seus habitantes sexan inmunes ás leis da natureza humana e da realpolitik. DEBEMOS asegurarnos de que, no que atinxe aos brancos americanos, sexa a resistencia nacionalista racial a que se apodera da súa lealtad e non algún culto de esquerdas estraño.

3

Comprensión: o control xudeu dos medios de comunicación e doutras fontes de enerxía está cada vez máis débil e seguirá facéndoo.

Isto non quere dicir que o poder do diñeiro dos xudeus e dos seus medios non sexan aínda formidables. Pero o deslizamento definitivamente está aí, e é detectable de ano en ano. Sempre houbo unha tendencia no Movemento a acreditar a estas criaturas con poderes e habilidades case sobrenaturais. O seu poder é o suficientemente real e seguirá sendo letal durante anos, pero ten en conta que, como todo o que ten Yehudi, é un poder prestado. O poder dos xudeus para ferir ao noso pobo vén a través da combinación insidiosa de diñeiro e control mental que dominaron ao longo dos séculos. É un truco mortal, certo, pero en última análise estou convencido de que non poderán mantelo indefinidamente. As nosas mentes son de primeira categoría e, a pesar de toda a súa intelixencia, as mentes dos xudeus son realmente só de segunda ou terceira categoría. Ao final van perder o control, como o Mago de Oz cando o canciño apartou a cortina que ocultaba o charlatán e o aparello detrás de todo o fume e o ruído. Todo está feito con espellos, ao fin e ao cabo, e algún día os espellos romperanse.

Hoxe vexo críticas e condenas de Israel na prensa e mesmo nos medios electrónicos, o que sería absolutamente impensable cando recibín por primeira vez.

Machine Translated by Google

na política alternativa hai quince anos. Collo publicacións como National Lampoon e leo sátiras salvaxes sobre os xudeus, que hai uns anos nunca verían a luz. Vexo que os políticos do sistema cambian de súpeto de cabalo no medio da corrente e buscan o diñeiro árabe e a influencia árabe en lugar da cornucopia tradicional sionista de golosinas. O feito de que boa parte desta crítica e caricatura antisionista proceda da Esquerda é irrelevante; o feito de que exista en absoluto é o significativo. Os xudeus, a pesar de todo o seu poder, non foron capaces de impedir que os árabes, os verdadeiros semitas, competisen no mesmo xogo, e agora os semitas árabes comezan a vencerlos. É certo que a resistencia branca non ten diñeiro árabe nin unha serie de gobernos no poder, pero mostra que Yehudi está lonxe de ser invencible.

Outro xiro emocionante dos acontecementos que os nacionalistas raciales brancos podemos esperar nos próximos anos é o desmoronamento e colapso do canard do "Holocausto". Agora mesmo, estamos sendo inundados con outra onda de lixo do "Holocausto": especiais de televisión, memorias, discursos de políticos shabbaz-goy, a vergonzosa deportación de anciáns de Europa do Leste para torturar e asasinar ritualmente detrás do telón de ferro ou en

o nauseabundo estado sionista de Israel. E aínda así, polo que podo determinar, só está a darlle as costas á xente. Non é que dubiden de que ocorrese, xa que o material revisionista non é capaz de competir cos medios xudeus a gran escala. A maioría dos brancos americanos aceptan que se produciu o suposto asasinato de seis millóns de xudeus, do mesmo xeito que aceptan que Colón descubriu América en 1492 e George Washington talou a cerdeira. (De feito, por suposto, estes dous últimos "feitos" históricos son tan falsos como a mentira do Holocausto.) Aceptan a historia dos seis millóns da mesma forma casual, pero simplemente non lles importa.

É isto que os xudeus parecen non entender. Gastan incontables millóns de dólares cada ano perpetuando un evento mítico que nunca aconteceu e, tendo en conta o poder que teñen ao seu mando, naturalmente son capaces de acadar unha taxa de crenza do 99% entre as persoas que queren enganar. O seu erro radica en toda a premisa básica de que importa o que pasou ou non hai cincuenta anos. Non é así. Falei o outro día cunha moza de 20 anos sobre o "Holocausto". Ao principio ela non sabía o que quería dicir. Cando llo expliquei, ela dixo: "Oh, si, iso", e despois cambiou o tema á súa próxima viaxe á praia co seu mozo durante o longo fin de semana do Memorial Day; que morreron loitando polas guerras dos xudeus contra Europa por eles. O meu mozo de 20 anos tampouco pensaba así. Todos os veteranos que coñeceu loitaron contra os comunistas.

Eses millóns de dólares que gastan os xudeus na parvada do "Holocausto" están mostrando cada vez menos retorno cada ano. A historia revisionista está avanzando a pesar da supresión da ADL e das bombas e asasinatos da JDL. Noutros dez ou quince anos a oferta de anciáns croatas e lituanos vaise esgotar, a non ser que os xudeus poidan convencer á xente de que as SS alistaron a nenos de dez anos. Tamén se extinguirá a manada de hebes gritadores que axitan os seus brazos tatuados e deliran as cámaras de gas, aínda que imaxino que con

Machine Translated by Google

O enxeño mosaico a oferta destas criaturas estenderase ata os límites absolutos da credulidade goy. Porén, sospeito que moito antes de que o último "superviviente" grazna por fin, o tecido da gran mentira quedará tan fino que ata o máis testarudo dos sionistas recoñecerá a inutilidade de mantelo. Basicamente, todos estamos entrando nunha nova fase agora, tanto nós como o inimigo. No mundo de Star Wars, as fotos falsas en branco e negro granuladas e as películas de noticiarios rasguños simplemente non poden competir cos hologramas e os discos láser para captar a atención de Boobus Americanus. Dentro duns anos os xudeus,

para todos os efectos prácticos, ser menos unha das súas armas principais contra nós. Non antes de tempo.

O Sistema Senil

Agora mesmo só hai unha cousa que mantén unida á sociedade estadounidense, e ese é o todopoderoso dólar. Cando isto suceda, a ruptura do continente norteamericano en fragmentos seguirá pouco despois. Mirade o déficit, meus irmáns, é a bomba de reloxería que acabará por destruír os nosos inimigos. Cando isto suceda debemos estar preparados para recoller as pezas. Non sucederá en ningún momento, porque este continente aínda é enorme e rico e incriblemente resistente a pesar de décadas de abuso, pero eventualmente sucederá.

O diñeiro é o único cemento que une todos os elementos dispares en América.
A verdade é que é unha poderosa forza de cohesión. Fai que as cousas sucedan, fai as cousas. Cómpralle a sombría quietud das minorías violentas non brancas e mantéñenas máis ou menos manejables nos seus guetos. Deus sabe, o diñeiro cómpre ao noso propio pobo polo camión: policías, axentes e burócratas federais, avogados de distrito, xuíces, xornalistas e controladores dos medios, os mentireiros profesionais da prensa, os avogados por milleiros e os lexisladores que fan as leis. os repugnantes Yuppies que manteñen os ordenadores zumbando e as vellas maquinarias chirriantes engraxadas: todos fano por ese todopoderoso billete verde. Segundo o Dr. Revilo Oliver dixo unha vez nunha carta a un amigo
meu, ... son completamente incapaces de distinguir entre o xenial rifle dunha pila de billetes de cen dólares e a Voz de Deus".

Comprensión: as persoas que toman as decisións reais na sociedade estadounidense divídense en tres categorías. Todos eles ou son criminais, certamente tolos, ou ambos.

É absolutamente esencial que todos os revolucionarios brancos comprendan que as persoas que nos gobernan son totalmente incapaces de facelo, e que o elemento máis vital para a consolidación exitosa da revolución, unha vez que se consiga, será a substitución ao 100% de todos os altos cargos. persoal escalonado, en todo. Isto non inclúe só os funcionarios "electos". De feito, a gran parte da toma de decisións reais realízaa hoxe en día a xente

Machine Translated by Google

que non son elixidos e cuxa existencia só se sospeita vagamente pola poboación que controlan.

Cada nación branca ou parcialmente branca ten a súa propia camarilla de individuos e grupos pouco unidos que realmente fan políticas, implementan decisións, establecen tendencias, manipulan a información que se permite chegar á poboación branca e, en resumo, fan o funcionamento real das cousas. . Non me gusta o termo "clase dominante". Non só é marxista senón que tamén é demasiado patético. A realidade real non é tan sinxela. As varias camarillas superiores adoitan solaparse nos membros, traballando con propósitos cruzados, ás veces mutuamente antagónicas, e raramente teñen unha idea clara do panorama xeral ou mesmo do seu propio papel nas cousas. "Clase" implica unha identidade distintiva, unha orde jerárquica, polo menos algún elemento hereditario, e moi poucos destes existen en América hoxe. A mellor analoxía que podo facer é que Estados Unidos é un gran montón de lixo, e certos individuos e grupos abriron o seu camiño cara a un nivel máis alto onde o cheiro é un pouco menos intenso e poden servirse de bocados máis saborosos de despoxos. A maior parte dos peóns, por suposto, está enterrado baixo o montón, aquí abaixo cos posos de café e as latas e a hamburguesa mofada.

Non obstante, existe de feito unha elite gobernante identificable que monopoliza o diñeiro e o poder. Unha vez que vostede, como revolucionario branco, entenda que estas persoas son, de feito, sen excepción criminais e lunáticos, entón, de súpeto, quedará claro moito que antes era incomprensible. Basea o teu pensamento revolucionario e as túas tácticas neste coñecemento, e xa tes unha vantaxe importante sobre eles dende o principio.

O elemento criminal entre o noso crud superior é flagrante e obvio. Eles tropezan regularmente coas súas propias leis que foron deseñadas para manter o campesiñado baixo, e acaban sendo arrastrados aos xulgados e slammers cos abrigos sobre a cabeza. Presidentes, membros do gabinete, senadores, congresistas, altos funcionarios de intelixencia, altos funcionarios públicos, gobernadores e burócratas estatais, policías desde comisario ata patrullero, xuíces, avogados de distrito, funcionarios fiscais, contratistas, empresarios, alcaldes e rexedores, executivos corporativos, Hollywood produtores e estrelas, os nomees. Cada semana os cobizosos porcos quedan atrapados cos dedos no bote das galletas. Vémolos expostos, acusados, asistidos por grandes xurados, multados, negociando alegacións, negociando a inmunidade a través dos seus poderosos avogados para atacar aos seus compañeiros de crime, fuxir do país, explotarlles o cerebro nas roldas de prensa televisivas. Moi poucas veces os r

asumir as consecuencias da súa propia vileza, e moi poucas veces se lles esixe.

Cada crime, cada pecado, cada abominación do libro está rampante entre os nosos amos e amantes. Os nosos gobernantes bufan, inxiren ou inxectan no seu corpo todas as drogas coñecidas. Entréganse en todas as aberracións sexuais coñecidas e inventaron algunhas novas perversións que sorprenderían ao emperador romano máis depravado. Aparecen regularmente en público ou na televisión cargados de cocaína, colgados en pílulas ou simplemente borrachos. As n

Machine Translated by Google

a elite asasina regularmente aos seus propios fillos mediante o aborto. Ambos os sexos mutilan ou matan periódicamente a algún campesiño mediante un comportamento borracho ou tolo de drogas con coches, avións, armas, lanchas motorizadas ou xogos idiotas en xeral. Despois proceden, case sen excepción, a mercar a saída dos problemas con aplomo. O único punto positivo é que moitos dos repugnantes porcos están caendo mortos por sobredoses de drogas ou apodrecéndose nunha repugnante putrescencia como M. Valdemar da SIDA.

Non vou discutir a hipocrisía impresionante que implica todo isto porque as palabras simplemente me fallan. Pero vou dicir algunhas palabras sobre a única afección, a única vocación, a única razón de ser que a nosa elite gobernante persegue por riba de todas as demais.

Rouban. Gran Deus Todopoderoso, rouban as nosas masas na casa grande! As hordas de Atila o huno eran ladróns de tendas na esquina das rúas en comparación coas lexións de ladróns e parasitos que saquean as riquezas de América dos seus luxosos despachos e áticos. Os nosos señores e amos rouban a través de todas as formas coñecidas de fraude. Falsifican contas, cociñan libros, enxebren as súas declaracións fiscais, aceptan sobornos e sobornos do crime organizado, aceptan "taxas de consulta" falsas de corporacións multinacionais a cambio de favores corruptos. Participan en todas as formas concebibles de malversación e desfalco.

Rouban bens e servizos. Levan junkets ás Bahamas e á Riviera francesa en falsos "negocios do goberno". Rouban gasolina, comidas, aloxamento en hoteis, entretemento en clubs nocturnos, taxas para prostitutas heteros e homosexuais, bebidas alcohólicas, roupa e bótanllo todo aos contribuíntes. Rouban equipos do goberno, vehículos de piscinas de motor, software informático, material de oficina, armas militares e racións, e revendeno todo no mercado negro. A policía vende regularmente as drogas confiscadas aos mesmos criminais dos que a obtiveron, ou ben usa as drogas. Os principais funcionarios compran drogas co diñeiro dos contribuíntes e os corredores de bolsa de Wall Street comercian con cocaína como calquera outra mercadoría. Os xuíces venden xustiza ao mellor postor, gobernadores e

as xuntas de liberdade condicional venden a liberdade a matones e asasinos viciosos. Os burócratas rouban millóns de dólares cada ano mediante fraude informático, os negros de correos rouban o correo e todo o mundo rouba a caixa pequena.

A única motivación para unha gran porcentaxe dos nosos políticos, funcionarios e outros burdos superiores é chegar ao comedor público para que poidan roubar. É esa maldita simple cobiza espida. A maioría deles son o suficientemente astutos como para darse conta de que hai que manter un certo nivel mínimo de decoro exterior, pero periódicamente a súa avaricia que todo o consume supera eles. Botando a precaución aos ventos, lánzanse de cabeza ao cobre da riqueza que produce a América Branca, revolcándose en todo ese diñeiro tan encantador e chillando de deleite animal coma os porcos que son. Tan forte revolcanse e berran que molestan aos outros porcos que estiveron sorbeando máis tranquilamente, polo que hai que acusar aos renegados de levarse mal. Algúns deles incluso acaban facendo un pouco de tempo nun dos campos de prisioneiros de luxo do réxime para delincuentes "de colar branco", con campo de golf, piscina olímpica e aeróbic para observadores de peso.

Machine Translated by Google

Os revolucionarios brancos deben ter en conta que, por reprobables que sexan estas cuncas cobizosas, son máis ou menos sensatas e, polo tanto, constitúen a maior ameaza real para o movemento. É o elemento criminal das clases altas o que máis nos afectará. Isto débese a que instintivamente senten unha ameaza para os seus ingresos. Calquera activista branco que algunha vez se enredou co Sistema afirmará que o músculo principal sempre está proporcionado, non por xudeus ou mesmo por non brancos que son difíciles de disciplinar e controlar, senón por mercenarios brancos que atacan a vangarda revolucionaria do seu propio pobo a cambio. por un cheque mensual que lles dá unha pequena fracción da riqueza que o Establishment saquea da súa raza. Ata o momento, estes mercenarios mantivéronse máis ou menos leais, aínda que, para ser honestos, ata agora houbo pouco risco para eles ao arrestar e enmarcar a activistas políticos brancos. En xeral, rendimonos pacíficamente como cordiñeiros e lévanos ao inferno gritando "Non me podes facer isto", moi alleos ao feito de que o Sistema pode facelo e que nolo está a facer.

Será difícil dicir o leais que a policía e os demais mercenarios seguirán sendo aos seus pagadores unha vez que enfrontarse aos revolucionarios brancos se converta en perigoso para a súa saúde. Mire o suficiente e, finalmente, pódese atopar alguén ou outro que estea disposto a facer calquera cousa por cartos, e imaxino que ata o final haberá uns cantos brancos que estarán dispostos a servir aos xudeus por salarios cada vez máis enormes nun federal sen valor. Reserva notas.

9

O elemento demente da nosa elite gobernante é un pouco máis difícil de cuantificar. Antes chamáballes a tecno-burocracia, pero os medios obligáronme pensando nunha nomenclatura axeitada para esta xente repugnante, "Yuppies". Cando digo que están tolos, non quero dicir que todos os Yuppies leven sombreiros de tricornio e crean que son Napoleón, aínda que moitos deles sofren ataques nerviosos ao longo da súa carreira e convértense en verdadeiro material de goma. A loucura á que me refiro é unha forma peculiar de esquizofrenia, un divorcio da realidade. Os Yuppies finalmente chegan a unha etapa na que son incapaces de distinguir entre a realidade e as súas propias fantasías de alta tecnoloxía. Comezan a ignorar a evidencia das súas propias observacións, as súas propias deducións, os seus propios sentidos e, en cambio, deciden que os contidos das súas impresións de ordenador son a realidade. O mundo dos 'Yuppie é completamente artificial, e están tan absortos nel que canto máis alto son ascendidos aos estratos superiores, máis se soltan do planeta Terra, xa que a gran maioría da humanidade debe experimentalo.

Hai certas cualificacións de entrada para Yuppie-dom. En primeiro lugar, un verdadeiro Yuppie é un dron. É un executivo de publicidade, un director de mercadotecnia ou vendas, calquera tipo de hacker informático que non sexa científico, un analista de sistemas ou un especialista en bases de datos, un corredor de bolsa ou analista de investimentos, un economista, un burócrata do goberno, un "xestor" ou a profesión Yuppie por excelencia, un avogado. Noutras palabras, o Yuppie non produce nada. Non presta ningún servizo esencial como médico ou técnico médico. Non fabrica nada, a diferenza do enxeñeiro civil ou do director de produción. O Yuppie simplemente manipula o papel, o diñeiro e a información, polo que se lle paga ur

Machine Translated by Google

salario cinco ou dez veces o do traballador branco produtivo que realmente fai o traballo xenuíno da sociedade.

En segundo lugar, un verdadeiro Yuppie prefire tratar co papel antes que coa xente. O seu único medo obsesivo é verse obrigado a enfrontarse e comunicarse con seres humanos vivos reais en lugar de máquinas ou directivas escritas. O mundo Yuppie desenvolveu unha xerga totalmente nova de non comunicación, cuxo propósito é programarse como eles programan os seus ordenadores para responder a situacións humanas, cando se ven obrigados a enfrontarse a elas, como un ordenador responde ás entradas. A maioría estará familiarizado con este tipo de galimatías programadas. É unha terminoloxía deseñada, como o neolengua de Orwell, para transmitir a menor información posible ou contido de ideas xenuínas. "Interface", "práctico", "estado da arte", "en liña", "alta tecnoloxía, alta especificación", "imos almorzar", "el dá unha gran reunión", etc. A canción do Jabberwock en disquetes.

10

Os Yuppies son as tropas de choque do militante da mediocridade. Son eles os que manteñen o papel fluíndo, os ordenadores zumbando, os cheques de benestar saíndo das impresoras e as rodas da máquina decrépita e desmoronada do Sistema engraxadas e remendadas. Os Yuppies atopáronse cara a cara coa súa propia mediocridade e falta de fibra moral, aceptárono e sistematizárono. Son os máximos materialistas, que miden o estado e o éxito en termos de diñeiro, vantaxes e xoguetes de alta tecnoloxía. Desprovistos de principios ou conceptos espirituais, quedan envoltos nas súas copias impresas e encerrados no seu ambiente de aire ionizado de luz indirecta, suave, alfombrado e ionizado. Cando se molestan en mirar para o mundo real onde a maioría de nós debemos vivir e traballar e sobrevivir, xeralmente miran para abaixo, desde o alto dentro dun bloque de oficinas monolítico de vidro, formigón e aceiro, ou desde a súa lujosa seguridade climatizada. condominios cercados. Como Alicia, finalmente poden crer seis cousas imposibles antes do almorzo.

Aquí reside a principal debilidade da clase directiva Yuppie, a que podemos explotar para lograr a súa destrución. Incapaces de distinguir entre a realidade e as ilusións que eles mesmos crean para manter o seu propio mundo de fantasía, caen na trampa fatal de crer realmente as tonterías que o Sistema pon para confundir e fragmentar á poboación traballadora de Mike. O liberalismo, a igualdade racial, o feminismo e outras perversións sexuais, o mito do emprendedor, o mito da democracia, todo isto está destinado a anestesiar aos traballadores brancos produtivos e impedir que se organicen politicamente e aínda así mantelos traballando todo o tempo. De feito, este aluvión de despoxos psicopolíticos practicamente falla. Moi poucos traballadores brancos cren hoxe na propaganda do sistema sobre a igualdade, porque contradí o sentido común e é contraria ao que ven cada día cos seus propios ollos. Os brancos aínda non se organizaron politicamente porque non houbo un movemento político branco serio, un tema que trataremos máis adiante neste libro. Pero mentres tanto, nas súas limpas e luxosas torres de plasti-aceiro moi enriba do rabaño común, os Yups chegaron a crer realmente todo este lixo de igualdade e liberdade.

Machine Translated by Google

A sabedoría recibida afirma que os negroides son iguais aos brancos. Entón, por que non darlle unha tarefa importante a un negro, entón? Cando o coon o mova, o Yuppie estudará intensamente o VDU, tratando de descubrir o que pasou mal. A sabedoría recibida é que os xudeus son xenios brillantes e seres humanos marabillosamente compasivos e simplemente mellores que ninguén. En calquera caso, iso é o que aprenden nos seus seminarios de "formación de sensibilidade" e sobre o Holocausto. Entón, cando o doutor Shlepstein

o analista dilles en terapia de grupo que deben liberarse sexualmente, entón por todos os medios suavizar esas libidos e todas as outras partes móbiles! Mágoa de que todos eses ex-Yups podrecen na sala de sida.

A educación é a panacea para todos os males sociais? Veña, pois, imos educar! Integra esas escolas! Marcha eses adolescentes a seminarios de relacións raciales e clases de adoutrinamento sobre o Holocausto, e "educaremos" todos os pensamentos racistas e antisemitas das súas cabez

Que queres dicir, que non funciona? Que queres dicir que os adolescentes brancos de hoxe son máis racistas que nunca na historia do país? Non é o que di aquí na páxina 14 da impresión! Non, non hai descontento entre os traballadores brancos debido á acción afirmativa. Este gráfico aquí demóstrao. Os brancos nunca votarán por candidatos racistas en número significativo. Esas cifras electorais deben ser un erro informático, depurarémolo. Que protesta branca? Que disturbios brancos? Se non o vimos no telexornal das dez, non pasou. Que revolución? Non hai nada nas nosas proxeccións anuais sobre ningunha revolución. Que estades a facer aquí, homes con vaqueiros fedorentos e roupa de traballo? Suponse que esta zona é biolimpa para que as partículas de po non acorten os nosos microchips. Que estás facendo con ese lazo?

Quizais esta sexa unha confesión que non debería facer, pero cando estaba fuxindo en Europa en 1983, fixen eu mesmo un curso de informática. Aprendín un pouco interesante de xerga de hackers: "GIGO", que significa "lixo dentro, lixo fóra". Podes pensar que os parágrafos anteriores foron unha esaxeración, e supoño que son un pouco hiperbólicos, pero descubrirás que cando a revolución estea en marcha, un gran número da clase directiva inimiga Yuppie simplemente non crerá que está a suceder. Os seus ordenadores non lles dirán iso, e non sacarán o nariz das súas VDU o tempo suficiente para mirar polas súas propias fiestras ás rúas de abaixo. Os seus ordenadores, os ordenadores nos que agora confía o réxime e todo o Sistema, non lles dirán nada da revolución porque ninguén programará os bancos de datos coa entrada correcta. O outro día vin un pequeno letreiro sobre a mesa dun hacker informático: "Estamos afogados nun mar de información e aínda morremos de fame por unhas migallas de coñecemento". A posteridade rexistrará isto como o epitafio do Yuppie e do Sistema ao que serve.

O Movemento

Machine Translated by Google

Agora tes un esbozo en miniatura breve e moi incompleto do 5% da poboación branca que se vai opoñer a nós. Que dicir do núcleo sobre o que imos construír o noso propio 5% que loitará do noso lado? En que forma está o movemento de resistencia racial branca?

En definitiva, en bastante boa forma. Sinceramente, está en mellor forma do que temos dereito a esperar, tendo en conta todos os anos que levamos perdidos en tolos, incompetentes e ladróns. Nos Estados Unidos aínda podemos operar legalmente, aínda que os parámetros do que constitúe a "legalidade" para os nacionalistas raciais brancos redúcense cada ano xa que os xudeus usan os seus lacaios en varias lexislaturas estatais para cortar os nosos dereitos peza por peza, no que refírense a si mesmos como "tácticas de salame".

Algúns dos nosos mellores líderes foron escollidos polas acusacións de Mickey Mouse, testemuños perxurados e probas fabricadas. Mentres escribo, quince homes están á espera de xuízo acusados de sedición e outros tipos de rap como resultado da "Operación Clean Sweep", a primeira ofensiva federal dirixida aberta e descaradamente a suprimir a disidencia da dereita racial. Un problema maior aínda é o burnout. Hai centos de líderes de primeira clase por todo Estados Unidos que entraron na política racial durante as décadas de 1960 e 1970, loitaron por un tempo e logo deixaron nun estado de completo noxo e repulsa pola miserable incompetencia, o desvergoñazo rapto de cartos e malversación. , e revelacións de perversión e provocadorismo de axentes, que eran endémicas entre a dirección de tantas organizacións daquela. Encontrar a estes homes e mulleres, recargar as súas baterías espirituais, remotivalos e reactivalos vai ser un gran reto de futuro para o Movemento no seu conxunto.

Algúns dos vellos estafadores dos anos 60 e 70 aínda están por aquí, rexentando os seus imperios de venda por correo e despoxando aos idiotas, pero cada vez se lles recoñece máis como irrelevantes e creo que acabarán por desaparecer. Algúns deles retiráronse a grandes extensións boscosas do campo, desde os que periodicamente emiten recursos de fondos máis por vello que por outra cousa. A maioría destes vellos pecadores abandonaron calquera pretensión de actividade política seria e todo o seu rap converteuse nunha descarada estafa ao estilo Amway ou ben.

dexeneraron nun misticismo estraño, falando coas árbores e balbuceando sobre os antigos deuses arios, o que é irrelevante cando non blasfemia. Wotan tería tirado a maioría destes vendedores ambulantes ao Gran Verme se se atreveran a mostrar as súas caras entre os Aesir. Pero divago.

Aínda hai unha reticencia moi considerable e (para min) en gran parte inexplicable entre os activistas brancos, por outra banda, serios para enfrontarse a todo o tema dos estafadores do Movemento e o que hai que facer con eles. Por exemplo, estou persoalmente familiarizado cunha persoa que sen dúbida causou máis danos permanentes ao Movemento que calquera outra persoa, e que seguramente saboteou a ala ortodoxa nacionalsocialista do Movemento máis alá de toda esperanza de recuperación. Persoalmente creo que é unha d

Machine Translated by Google

a longa e sombría carreira do individuo sería de valor nesta sección de The March Up Country. Gustaríame moito poñer nomes, dar datas, dicir onde están enterrados os corpos e citar capítulos e versos sobre por que este home e todas as súas obras deben evitarse como cousas impuras. Se nada máis, podería ter éxito en desviar algunhas das decenas de miles de dólares que os devotos deste home verten ao seu culto cada ano cara a algún tipo de actividade nacionalista racial de boa fe.

E aínda así, non podo facelo. Por que? A resposta é sinxela e vai ata o corazón do posiblemente maior problema interno ao que se enfronta a Resistencia. Por razóns obvias, cando miras na portada de The March Up Country non atoparás a pegada dunha importante editorial de Nova York ou Boston. A industria editorial deste país está controlada por xudeus que cortaban os seus propios magos antes de imprimir e distribuír este libro, por moito que pensasen que podían gañar. Descubrirás que este libro foi impreso por unha das pequenas empresas editoriais periféricas especializadas no noso tipo de material. Estas empresas realizan un servizo totalmente inestimable ao Movemento, un servizo literalmente máis aló do prezo. Operan con poucos zapatos financeiros e poderías ocultar as súas marxes de beneficio detrás dunha palla. Os estafadores de confianza que me encantaría expor nestas páxinas teñen reservas de efectivo que son, para o Movemento, relativamente grandes. Publican publicacións que chegan a moitos miles de activistas e simpatizantes. Aparecen nas mesmas plataformas que algunhas das editoriais ás que se enviará este libro. En resumo, controlan esa fracción crucial de vendas e distribución potenciais á que deben ter acceso os editores de dereitos raciais para sobrevivir.

14

A maioría das editoriais ás que me refiro saben que estes falsos “líderes” son uns bandidos. Moitos deles foron queimados ao intentar facer negocios con eles, E aínda así, prevalece unha actitude de "non sacudas". As editoriais non poden permitirse o luxo de enlodar o pozo do que eles mesmos deben sacar auga. E así os estafadores e ladróns e posibles espías do goberno, os chamados "líderes racistas" que están a ser chantajeados pola ADL por mor da ascendencia contaminada ou por perversión sexual, os xeneralísimos incompetentes, cobizosos e alcohólicos que se saíron tantas veces pelexan no pasado, volverá apagarse neste libro. Non serán nomeados, os seus delitos e idioteces específicos non serán expostos, e as súas políticas defectuosas e mediocridade non serán diseccionadas publicamente. Se o intentase, o editor que finalmente nos fai todo o servizo de impresión e edición de The March Up Country, simplemente exercerá a súa prerrogativa editorial e eliminará toda referencia a eles.

Non o culpo por isto. Desde o seu punto de vista sería correcto impoñer esa censura. Non pode permitirse o luxo de enlodar o pozo do que saca a auga que debe beber para sobrevivir. Por iso debe rendir esa homenaxe do silencio aos homes que son responsables de trinta anos de fracaso. Así a súa editorial sobrevivirá. Se a raza branca sobrevivirá é outra cuestión. Vouche facer outra comprensión agora, e se non absorbes nada máis neste libro, absorbe isto:

Machine Translated by Google

Comprensión: O home branco é, e sempre foi, o seu peor inimigo. A Loita, o Kampf, é e será sempre unha batalla contra todo o que é feble e corrupto dentro de nós mesmos.

Os xudeus non son o problema. Despoxalles da forza dos seus hóspedes e, como todos os parasitos, están indefensos. Os xudeus son cascudas e pódense esmagar sen esforzo unha vez que poñamos o noso propio acto. Os comunistas non son o problema. Adolf Hitler tardou unhas tres semanas en limpar Alemaña de arriba a abaixo. Os negroides non son o problema, son animais e sen liderado xudeu ou renegado branco poden ser acorralados, aínda que con certa dificultade pola súa natureza salvaxe. Todos estes inimigos fixeron o que nos fixeron a nós *porque os deixamos facer.*

Queredes ver o inimigo, meus irmáns? Bótalle unha boa mirada ao espello. Aí está, o home ao que tes que vencer para que a nosa raza sobreviva. Todo neste home que é preguiceiro, todo neste home que

anhela o camiño fácil e a opción suave, todo na súa alma que anhela o exótico e inusual, todo na súa mente que defende un compromiso coas forzas da escuridade e a moderación na procura do dereito; todo isto debes queimar del. o lume candente da rabia, a rabia da nosa antiga raza, o furor Teutónico do que os curas da insípida nova relixión rogaban ao seu deus xudeu para que os librase. Alimente esa rabia, aliméntala, tempera e, aínda así, nunca deixes que te apodere. Como todo o demais, a túa rabia tamén é unha], un facho de acetileno que pode facer o traballo pero que tamén pode explotar na cara se es descoidado.

Nunca sexas fácil contigo mesmo como revolucionario. Nunca toleredes o desleixo, a indecisión, a covardía ou a venalidade, e nunca o toleredes noutros que profesan o credo Branco. Na súa traxectoria como activista coñecerá aos homes (e algunhas mulleres) dos que falei nas páxinas anteriores. Será capaz de detectar o cheiro da materia excremental bovina macho que se desprende da súa dirección.

Coñecerás camaradas sinceros que din: "Ben, si, fulano ten as súas faltas, pero está facendo algo ben pola causa". Este é esterco de cabalo. Os ladróns, os renegados, os incompetentes e os borrachos nunca fan ben á nosa causa. Despúzanse ás boas persoas que botan unha ollada ao que se espera que traballen e se despiden. Perden o tempo. Malgastan cartos. Perdennos o terreo que outros auténticos activistas gañaron co seu sangue, suor e bágoas. Expoñer a estas persoas e apartalas do activismo político é un dos deberes principais de todo revolucionario branco.

Serás, inevitablemente, acusado de "estender a desunión", "sementar discordia", etc. A diferenza entre a crítica lexítima e a calumnia é moi sinxela e debería ser obvia. Se digo que Grand Panjandrum X é un borracho, un estafador ou medio xudeu, ou un axente do goberno e non é certo, estou facendo un dano inmenso ao Movemento e estou fóra da liña a anos luz. Se é certo, por outra banda, entón é Grand Panjandrum X quen está fóra de orde e non debería estar preto do Movemento. eu

Machine Translated by Google

seguir o Método Covington. Se sospeito de algo, investigo e manteño a boca pechada mentres o fago. Se comprobo que as miñas sospeitas sobre un chamado "líder" son certas, entón berro esa verdade dende os tellados, porque a presenza de arrastrantes no Movemento é un tema de preocupación xeral e en moitos casos de seguridade física. Encomio o Método Covington a todos.

É difícil valorar con exactitude canto logramos nos últimos trinta anos. É certo que perdimos moito tempo, esforzo e recursos en varias trabas e rúas sen saída, pero no

por outra banda, comezan a aparecer indicios moi claros de que non foi un desperdicio total. A división entre o nacionalismo racial e o conservadurismo é agora clara e permanente. A cuestión xudía está agora claramente á vangarda na ideoloxía e propaganda de practicamente todos os grupos e publicacións. Conseguimos botar unha gran cantidade de engorroso exceso de bagaxe ideolóxica. Hai un aumento apenas perceptible pero definitivo da conciencia racial entre os mozos e, sobre todo, hai unha desconfianza case esmagadora cara á autoridade establecida que prevalece en toda a América branca. Se o goberno dos Estados Unidos lles dixese aos brancos americanos que o sol estaba brillando fóra, moi poucos deixarían as súas casas sen paraugas.

Unha das novidades máis esperanzadoras é esta automática, asumida desconfianza e incredulidade. O pobo americano foi mentido tantas veces polos nosos vendedores políticos de aceite de serpe que xa non cren moito de nada do que se lles di, a menos que, por suposto, os xudeus decidan unha ofensiva mediática realmente importante para influir na opinión branca. Mesmo estes xa non son totalmente efectivos, como testemuñan a decadencia do interese e da crenza no suposto "Holocausto". Isto quere dicir que xa non cren todo o que lles din de nós, entre outros temas. Unha fenda na armadura do inimigo, meus irmáns. Apuntalo, amplíalo, explotalo! Lembre, o noso pobo está a desenvolver lentamente pero seguramente unha inmunidade á merda xudeo-liberal. Fai falta moito máis, unha dose moito máis pesada, para producir o mesmo grao de anestesia mental entre os traballadores brancos que hai dez anos. Dada a competencia financeira que agora vén dos árabes polo poder mediático e outros medios de comunicación e manipulación, o desembolso monetario que os xudeus teñen que investir na súa máquina de propaganda aumenta cada ano e aínda pode chegar a ser insoportable mesmo para os seus vastos fondos. Isto significa un novo deslizamento na súa credibilidade e un maior desgaste do crapuloso anestésico mental entre o noso pobo.

Canto do crecente fermento racial en América é o resultado dos nosos propios esforzos e canto é a consecuencia inevitable dos acontecementos é discutible. Non obstante, a nosa contribución non doeu moito.

E que dicir da propia manada branca, dos 150 millóns de persoas de quen e para quen debemos gañar a nosa vitoria? En que condición política están? Están a ferver de descontento e ansiando a revolución, só agardando a que se levante o sinal e esmague aos seus opresores?

Machine Translated by Google

Non, e non nos engañemos que están preto dese nivel de conciencia. Pero se traballamos ben esta cousa, *podemos levalos alí.*

Depende de nós. A partir de agora xa non debe haber máis escusas, nin máis preguiceiro e deshonesto botarlle a culpa ao propio pobo. Os brancos americanos están de acordo co noventa por cento da nosa filosofía e apoiarían o noso programa, cando esas ideas se lles presenten correctamente e cando se lles permita expresar o seu verdadeiro punto de vista sen ameazas de represalias negraides ou gobernamentais.

Afirmamos que os brancos son superiores en intelixencia, creatividade e carácter moral ás razas menores. Que persoa se opón de verdade a que lle digan que é un ser superior? Afirmamos que os brancos na sociedade actual están sendo tratados cunha inxustiza e inxusto vergonzoso por mor dunha "igualdade" imposta á forza que non ten fundamento na natureza nin no mundo real. Os homes brancos poden ver isto todos os días cos seus propios ollos. Afirmamos que os negroides son prexudiciais para a calidade de vida e representan unha ameaza física para o noso pobo, especialmente as nosas mulleres e nenos, que son máis pequenos e débiles e, polo tanto, vulnerables ás bestas congoides máis poderosas. De novo, o noso pobo non está cego. Eles ven isto por si mesmos e regulan o seu comportamento en consecuencia, aínda que se lles prohiba efectivamente protestar por medo a represalias.

Comprensión: a función da propaganda dos movementos nacionalistas raciais é expresar o que o noso pobo sente no seu corazón pero que non pode ou non quere articular por si só.

Finalmente, pode haber un pequeno atisbo de esperanza na fronte demográfica. Por razóns máis coñecidas por si mesmo, o réxime non publica estatísticas completas e actualizadas sobre a distribución racial e a taxa de natalidade. Non obstante, parece haber algúns indicios de que, aínda que o crecemento da poboación hispana aínda está a pasar polo teito, a taxa de natalidade branca está a mostrar un lixeiro xiro e a taxa de natalidade negroide está a descender debido ao aumento dos abortos entre as babás e á alta taxa de mortalidade. por homicidio de mozos negros.

Mellor aínda, a pouca evidencia dispoñible parece implicar que é a mellor clase de brancos quen se está a reproducir, os traballadores e produtores que teñen máis conciencia racial. Os liberais e os yuppies están a ter poucos bebés e, cando o fan, as súas parellas adoitan deterse nun ou dous. Maricóns e feministas, por razóns obvias, non teñen bebés. En xeral, os cruds superiores non parecen ser capaces de atopar tempo para encaixar a crianza nas súas apretadas axendas de intriga e disipación. As xeneralizacións amplas nesta liña son arriscadas e incertas, pero por

Machine Translated by Google

e os brancos que parecen ter fillos son os conservadores relixiosos como os mormóns e os fundamentalistas bíblicos, os cristiáns de identidade e as etnias de colo azul, en gran parte católicas, da norma urbana e do medio oeste.

A situación actual está, sen dúbida, chea de perigo. Pero hai potencial, hai esperanza e hai posibilidades de vencer aos canallas. *Depende de nós.*

(O capítulo II non foi arquivado na Wayback Machine, polo que temo que o libro salte ao capítulo III. Sentímolo, dudeman5685)

Machine Translated by Google

III.
COMO GAÑARÁ A RESISTENCIA BRANCA

O capítulo que se encabeza aquí non é demasiado optimista nin é unha mera hipérbole revolucionaria. Persoalmente, estou convencido de que ao final imos gañar. Imos gañar porque, ao final, somos máis intelixentes, máis duros moral e mentalmente, máis malos e simplemente mellores que os nosos inimigos. Teña en conta que a raza branca só foi perdendo terreo desde principios deste século e que durante tres mil anos antes diso camiñamos polo val da sombra da morte sen medo a ningún mal porque eramos os SOB máis malos do val. . A vitoria está nos nosos xenes e tendo media oportunidade eses cromosomas Viking e Conquistador se reafirmen.

A gran pregunta é canto dano político, económico, social e xenético imos sufrir antes de actuar. O prezo que pagamos por tres xeracións de xudeo-liberalismo e luxo material xa é tráxicamente elevado, aínda que aínda teñamos que pagar un prezo máis temible e, se o pagamos, o mundo enteiro paga connosco. Lembra que o futuro deste planeta e de toda a especie humanoide depende da reafirmación da orde branca e da autoridade sobre o globo. Como vai suceder isto, pregúntas? Como nos imos levantar do lodo e o lodo no que nos arroxaron os xudeus e a nosa propia preguiza e hedonismo? Alégrome de que preguntases. Agora pasarei a contarvos como imos gañar.

O primeiro que imos facer é *negarse a dar. arriba.* Nunca, nunca aceptaremos a vitoria do inimigo racial como algo máis que unha aberración temporal da historia, un eructo xeopolítico no tecido do desenvolvemento da humanidade. Nunca, nunca aceptaremos a integración racial, o mestizaje, a experimentación social de esquerdas, a dexeneración e o neomarxismo como "inevitables". Notarás que o principal impulso da propaganda inimiga é sempre só iso, a suposta natureza "inevitable" e inexorable. do seu cambio chamado "progresivo". Sempre está o estribillo, a queixa de por que non podemos darnos conta os honkies de que está todo preordenado, escrito nas estrelas? Por que non podemos simplemente relaxarnos e deixar que as nosas pequenas mentes se vaian mentres morremos desangrándose lentam

baño quente de sucidade e lixo relucente que os xudeus nos permitiron revolcarnos? Por que ondear esas bandeiras confederadas, esas horribles esvásticas, esas antigas cruces de nomes? Non é lamentable en certo modo, Hymie? Os goyim realmente pensan que poden facer algo ao respecto! Que parvos! Non saben que todo é inevitable?

***HÓCKEI HIPICO!* A destrución da raza branca non é, repito, de ningún xeito inevitable, preordenada, nin sequera probable! Aínda quedamos suficientes para reverter o proceso de xenocidio e darlle a volta aos nosos inimigos. É certo que somos superados en número, pero hai un proverbio afrikáans que afirma que un león pode matar a toda unha tropa de babuinos. O inimigo ten os números, certo, pero nós temos a calidade se podemos espertar o suficiente dos nosos irmáns e levar esa superioridade. Hai cen anos, pequenos puñados de homes brancos armados con vontade de ferro, propósito inflexible e os froitos da creatividade e da creatividade branca.**

Machine Translated by Google

a artesanía puxo toda África e a maior parte de Asia aos pés do home ario. Poderá e volverase facer. Porque non nos rendiremos!

O inimigo racial ten tres cousas do seu lado. En primeiro lugar, ten uns números moi superiores cos que ben pode intentar invadir o mundo branco nun escenario tipo "Camp of the Saints". Ata agora mantívose lonxe de orquestrar unha migración tan masiva porque se dá conta de que os brancos aínda son necesarios para manter a produción e a orde. Os xaponeses, coreanos e outros asiáticos están sendo preparados para facerse cargo deste tipo de funcións vitalmente necesarias, e unha vez que o xudeu se sente o suficientemente seguro de que os seus compañeiros orientais poden fabricar os coches e os ordenadores, manexalos e manter os wogs en liña, entón a invasión física do mundo branco probablemente se intensifique. A mestura física real entre a raza branca e unha variedade de negros e marróns é un eixo fundamental do programa de xenocidio; canto máis mellor desde o punto de vista do xudeu, sempre que se manteñan bens e servizos e se manteña un mínimo de orde necesario para protexer aos propios xudeus.

O segundo que ten o inimigo do seu lado é o diñeiro, é dicir, os bens e servizos que o diñeiro pode comprar. Isto inclúe a planta física da represión branca - os ordenadores e equipos policiais e cámaras de televisión e cárceres, etc. - máis o persoal mercenario cualificado e domesticar aos non brancos ao home e operar os aparellos de control. Nesta sociedade, o diñeiro é equivalente ao poder político, xa que permite que o seu posuidor produza un cambio real. Teña en conta que boa parte das tácticas do inimigo, como o acoso legal, estarán deseñadas para esgotar as nosas minúsculas reservas deste valioso e vital recurso. Moitos grupos "patrióticos" brancos fraudulentos foron creados e sen dúbida aínda operan para

a dobre finalidade de desacreditar a causa a través da mala propaganda e mediante a desviación das doazóns de grupos lexítimos.

A terceira pata do mortal trípode sobre o que descansa o poder do inimigo é o *control mental,* é dicir, todos os diversos medios e as mil e unha formas en que os medios anestesian, manipulan e dirixen as mentes dos brancos. Mentres as masas de brancos obedezan ao réxime porque foron lavados o cerebro polo neno das lentes, non conseguiremos chegar a ningún lado. Todos coñecemos e tememos o poder do tubo monstruoso e as súas películas auxiliares, vídeos, música rock, deportes e tentáculos impresos. A vida dos revolucionarios brancos nestes tempos é como un desagradable vídeo de grao D onde unha pequena banda de xente normal foxe por unha noite eterna rodeada de mortos vivintes que se levantaron das súas tumbas e tropezaron por todas partes agarrándonos e facendo ruídos.

O inimigo ten moitos máis artigos mortais na súa bolsa de trucos, por suposto, pero tira esas tres patas do trípode impío de debaixo del e vai caer cun estrepitoso choque.
Como facemos isto? Como contrarrestamos estas tres armas esmagadoramente poderosas adestradas contra nós?

Machine Translated by Google

En primeiro lugar, no que se refire á reserva oceánica do inimigo de números ilimitados non brancos, teña en conta que desde o seu punto de vista non se trata dunha bendición sen mestura. Aínda que un fluxo constante de non brancos está a ser alimentado ao mundo branco onde poden contaminar o acervo xenético ario como se pretende que deberían, a gran parte de todos os non brancos do mundo aínda están nas súas propias áreas do mundo. mundo e existen nun estado moi primitivo e pouco refinado. Sería moi difícil incluso para un aparello tan poderoso como o que estableceron os ZOG do mundo levar realmente estes números onde farían o maior dano ao acervo xenético White. Por exemplo, como xustificaría o ZOG de Washington traer dez millóns de hindús a Wyoming e Montana ou Iowa, onde nacen demasiados bebés brancos para o seu gusto? Por suposto, a América branca estivo sometida a un lento goteo intravenoso de non brancos durante moitos anos, pero como o arsénico ou o antimonio, o veleno chegou a un nivel doloroso e perigoso e o "paciente" comeza a sentir a enfermidade e a irritación incluso a través do seu pesado anestésico con tubo de teta. Así que lembra, non se trata de cantos non brancos hai *no* mundo, senón de cantos o inimigo pode *afectar* directamente a calquera grupo ou nación branca. As cifras aínda son inquietantes. certo, pero non tan abrumador como podería suxerir unha primeira ollada á demografía mundial.

32

Teña en conta tamén que a enorme reserva mundial de non brancos está custando aos ZOG de América do Norte e Europa un bonito centavo de manter. Nestes momentos o único que fan é comer, reproducirse e matar uns aos outros en gran cantidade mentres drenan a carteira de fondos de Yehudi que, doutro xeito, poderían volverse directamente contra nós. Ademais, moitas ditaduras do Terceiro Mundo comezan a poñer as ideas por riba da súa posición e morden a man que as alimenta, sendo a man de ZOG, aínda que o pan veña do traballo e da produtividade da América Branca. Os non brancos son notoriamente difíciles de disciplinar, especialmente os negros e marróns, e os aparellos de aplicación internacional anglo-sionistas como o FMI, os Bilderbergers, etc., están empezando a sacar vibracións hostís dos tambores da selva nos boondocks do Terceiro Mundo. ZOG xa tivo que dedicar moito tempo e esforzo a apagar incendios forestais en lugares como Filipinas, Nicaragua, Angola, Etiopía, Corea do Sur, etc. Os xaponeses, especialmente, están mostrando unha tendencia moi inquietante a pensar de forma independente e unha disposición espantosa para realmente criticar aos xudeus. Este escándalo da nación asiática que se prepara para substituír a produtividade e infraestrutura da América branca debe ser moi desconcertante nos altos círculos sionistas. Yehudi ben pode atopar a súa "bomba poboaci

A segunda pata dese trípode infernal é *o diñeiro.* Este vai ser posiblemente o peor para loitar e derrotar, porque é a zona na que nós mesmos somos máis vulnerables.
Non poden obrigarnos a aparear con xente de barro, non poden lavar o cerebro nin reacondicionar as mentes dos revolucionarios unha vez liberadas, pero poden, malditos, desfuncionalizarnos e asegurarse de que somos ineficaces por falta de fondos.

Todo o tema das finanzas do movemento é un tema que debe ser tratado por separado. Dos nosos cartos falaremos máis adiante; agora mesmo imos discutir *o seu* diñeiro. Hai moitas persoas de dereito racial que dedicaron toda a súa carreira política a analizar e

Machine Translated by Google

documentando o diñeiro do inimigo, o que fai con el e como o fai. Se es unha das persoas ás que está destinado este libro, probablemente estarás familiarizado cos aspectos económicos do problema mundial; se non, non teño tempo para facerche unha longa disertación sobre o porqué e o porqué do diñeiro, o seu uso e abuso. Vai á fonte da que obtivo The March Up Country e é probable que poidas obter máis lecturas sobre o tema.

Basicamente, *o diñeiro en si non é un concepto inherentemente malvado.* Foi historicamente inevitable cando o troco se fixo demasiado complicado e o rango de

os bens e servizos dispoñibles creceron co desenvolvemento do home. Non obstante, algúns miles de anos antes de Cristo, os nosos pequenos amigos os xudeus inventaron unha boa estafa para facer que o diñeiro se reproduza. Esta estafa, que está na raíz de todo mal económico ata hoxe mesmo, chámase interese. O diñeiro que se acumula a través dos intereses non é realmente diñeiro, é un fantasma. O diñeiro verdadeiro só ten significado na medida en que representa un elemento de riqueza existente ou un servizo que non se pode levar convenientemente no peto ou na bolsa: unha cabra, dez puntas de frecha, un acre de terra, un conxunto de ferramentas para facer cousas reais, un servizo como o laboreo da terra ou o recheo dun dente. O diñeiro que só representa máis diñeiro é un absurdo, e aínda así é sobre este absurdo onde se constrúe a nosa economía. Non exceptúo o ouro e a prata, porque estes son simplemente metais que a sociedade foi persuadido de valorar por si mesmos, e metais bastante brandos e inútiles. Non se pode comer unha peza de ouro, non se pode techar a casa de ouro, non se pode cortar leña con prata nin dispararlle aos seus inimigos (a non ser que esteas cazar

O anterior é a teoría, pero na práctica o diñeiro fai que o mundo gire e, no que a nós respecta, é probable que esta sexa a situación operativa nas nosas vidas. O que todos debemos entender, porén, é que as notas da Reserva Federal coas que nos pagan e coas que pagamos o aluguer e compramos o noso paquete de seis non son cartos reais no sentido de que representan un valor concreto en si mesmos. Son simplemente anacos de papel impreso de forma bastante suave. Valen só o que as outras persoas coas que debemos tratar pensan que valen. Que determina este nivel de valor xeralmente aceptado? Por que o seu propietario considera que o seu apartamento vale 350 dólares ao mes? Por que non $50, ou $5, ou $5000? Por que a tenda de barrio che cobra 3,99 dólares por ese paquete de seis? Por que non 39 centavos ou 39 dólares? Cada un determina o prezo que cobra polos seus bens, servizos e traballo en función do que el mesmo debe pagar polos bens e servizos que necesita. Se A cobra a B $50 por un artigo ou un servizo real, B cobra a C $50 por un artigo ou servizo equivalente, C cobra a D $50 e así por diante. Se A- sube o seu prezo a 55 dólares, ou 60 ou 75 dólares, entón todo o mundo pasa ese custo ata que teñas que pagar máis para o aluguer do teu apartamento e o teu paquete de seis. Despois diso, cobra máis ao Sr. A polos bens ou servizos que lle proporcione, e todo o proceso comeza de novo. Isto, meus irmáns , coñécese como unha espiral inflacionista, e é a forma en que esnaquizaremos o diñeiro poder dos xudeus.

Machine Translated by Google

Como comeza unha espiral así? Simple. Alguén ao longo da cadea longa e infinitamente complexa é malo para xestionar o seu diñeiro ou si

gastos inesperados, e así tenta recuperar as súas perdas do próximo home no circuíto económico, e así comeza o proceso. Agora, un propietario ou unha tenda de barrio que suba os prezos non provocará unha caída económica. Onde comezan as grandes convulsións económicas? Están enraizadas en dous factores causais: as tendencias económicas mundiais e a incompetencia gobernamental. Ás veces, a espiral inflacionista pode iniciarse por un corte nunha mercadoría crítica como o petróleo ou o gran ou o mineral de ferro, o fracaso dunha colleita ou unha Terceira Guerra Mundial que impide un recurso vital. Pero sobre todo a inflación é causada polos gobernos a través da mala xestión económica e financeira, o que case sempre supón un gasto deficitario, ben sexa por déficit absoluto ou por endebedamento.

Nestes momentos os Estados Unidos teñen o maior déficit da historia da civilización humana neste planeta. Os números están en billóns de dólares, pero neste momento realmente non significan nada. O que supón todo é que o réxime aquí, para apoiar a carga do benestar non branco, o saqueo da elite gobernante, e a incompetencia económica e a malversación a unha escala máis alá de imaxinar, simplemente renunciou a toda pretensión de equilibrar o orzamento. , vivindo dentro das nosas posibilidades, e baseando o noso diñeiro en calquera tipo de produción real ou riqueza real. O goberno dos Estados Unidos simplemente está gastando o que lle apetece gastar en calquera cousa e os xudeus da Reserva Federal están só tirando esas prensas e sacándolles dólares en billetes verdes. Ata agora, a incrible riqueza e diversidade do continente norteamericano, combinada coa soberbia produtividade e habilidade do traballador branco americano, mantivo que a burbulla estalase. Supoño que o gran Atlas de colar azul branco aínda pode levar este mundo sobre os seus ombreiros durante algún tempo máis, pero finalmente algo ten que dar.

O mantemento do actual Sistema require cartos, cartos, cada vez máis cartos, un fluxo interminable de dólares verdes para manter engraxadas as máquinas que rechinan, mercar xoguetes para os yuppies e drogas para os non brancos, manter os cheques de benestar que saian das impresoras dos ordenadores. mantén os equipos mercenarios SWAT de garda para sofocar os disturbios. Hai programas masivos de axuda exterior que deben financiarse, vitais para manter os wogs en liña. Hai que pagar enormes subvencións ás industrias sindicalizadas ineficientes, para manter en liña os obreiros brancos do norte. Hai oficinas da ATF e do FBI que hai que dotar de persoal e mercenarios con traxe de tres pezas que pagar, informadores que subornar e prisións que manter para manter os brancos do sur en liña. Hai campañas masivas de propaganda mediática que se financiarán para manter a cincuenta grupos de intereses especiais diferentes en liña e avanzar.

as causas doutros cincuenta grupos de interese especial. Por moi rico que sexa Estados Unidos, hai tempo que deixamos de producir riqueza suficiente para pagar este sistema extravagante e corrupto. Así que as imprentas da Reserva Federal avanzan.

Machine Translated by Google

Os recursos do Sistema xa están esforzados preto do punto de ruptura. Un dos nosos principais obxectivos estratéxicos, meus irmáns, debe ser esforzar cada vez máis o peto do inimigo. As súas arterias burocráticas están obstruídas, os seus músculos atenuados e decrépitos aínda que poderosos, e toda a súa maquinaria de administración depende vitalmente do combustible de tinta verde do diñeiro para funcionar. Faino gastar, irmáns, faino gastar! Pode quitarnos as nosas decenas de miles de dólares arrastrándonos dentro e fóra dos seus xulgados, facendo que nos despidan dos nosos traballos e nos desfuncionalicen, acosándonos con facturas de impostos e outras tácticas. Pero podemos facelo gastar millóns e millóns se planificamos con coidado, avanzamos rápido, golpeamos a bard e PENSAMOS!

Os tiroteos de Greensboro custáronnos decenas de miles, certo, e puxeron a dezaseis homes ben en risco mortal. Pero canto lle custou ao inimigo, ademais de cinco mascotas mortas? Custoulles millóns en custos xudiciais, horas extras da policía e das axencias federales, sobornos a informantes, máis sobornos en intentos infrutuosos de subornar perxuros, a cobertura dos medios, a seguridade para as posteriores manifestacións da Vermella e o bagaxe negroide, as audiencias da "comisión de dereitos civís". , etc. A finais dos anos 70, canto lle custou ao inimigo a operación Skokie en termos de diñeiro? Canto dano económico causou a Orde a principios dos anos 80? Canto diñeiro inviste o inimigo cada ano en investigación, acoso e contención do dereito racial en curso?

Canto diñeiro lle custaría a este Sistema loitar contra calquera tipo de insurrección branca xeneralizada e absoluta? Canto son as horas extras da policía e as pagas de perigo, as tropas, os suministros, a loxística, a intelixencia, o mantemento dos presos? Canto diñeiro perdería o inimigo polas folgas dos traballadores brancos produtivos? Canto custaría a seguridade para os políticos e os burócratas para protexelos do asasinato? Canto custaría a campaña masiva de propaganda mediática concomitante? Canto máis terían que pagar aos seus mercenarios brancos unha vez que suprimir aos revolucionarios brancos se volvese fisicamente perigoso? Canto diñeiro perderían por impostos sen cobrar e rexistros fiscais destruídos? Canto perderían polas dimisións federais por motivos de saúde e incapacidade para substituír o persoal perdido a calquera prezo? Canto terían que pagar en pensións e prestacións de viuvez? Canto en beneficios VA para o seu propio sur

vítimas vivas? Cantos cartos terían que desviar doutros proxectos con perda económica e política posterior? Canto perderían ante os distintos tipos de descontento das minorías non brancas que necesariamente collerían o peso da insurrección de ambos os bandos?

O escenario anterior é, por suposto, puramente hipotético. Pero teñan presente, meus irmáns, que aínda que non podemos permitirnos o luxo de perder os centos e miles de dólares que nos cobran, os millóns que podemos e que lles custamos tampouco son alimentos para galiñas. E cal será a súa solución? Déixalles rodar as imprentas, sacalles anacos de papel verde! O resultado? Unha espiral inflacionista que paralizará ao inimigo máis que calquera bomba, arma ou ataque que puideramos chegar.

Machine Translated by Google

A terceira pata do trípode impío é o tubo e, en menor medida, o mc dia impreso, a industria musical, etc. Romper o poder da pantalla de prata vai ser difícil, por certo, e durante moito tempo non seremos capaces de discernir moito progreso. Pero pódese facer, asegúrocho.

Nunha situación militar contra unha tiranía inconstitucional, fronte á case constitucional que temos agora, simplificarase o trato do tubo porque poderemos tratar directamente co persoal que manexa as cámaras e proporciona as caras e as voces. Nunha fase posterior, o brazo militar da resistencia tamén debería ser capaz de obrigar a unha sensación de equilibrio e precisión no aparello cinematográfico e doutros medios. Sospeito que unha pequena ollada ao extremo equivocado dun .44, unha experiencia máis ben como mirar pola boca do túnel de Holanda, será suficiente para que os produtores máis esquerdistas de Hollywood vexan a luz e, así, o fluxo de películas anti-White de MGM e Universal. Privado das súas principais armas de propaganda nos medios, ou polo menos privado do seu uso 100% efectivo mediante accións militares, o Sistema estará coxeando desde o principio cando finalmente comece o tiroteo.

O problema vai estar nas fases políticas iniciais da loita revolucionaria, cando aínda estamos limitados pola "legalidade" que nos obriga a xogar coas regras que o Sistema ignora a vontade. É entón cando o poder dos medios de comunicación vaise levar contra nós cunha forza potencialmente esmagadora. Debemos planificar con moito coidado como imos tratar con este diluvio prolongado de materia fecal que se vai verter sobre nós desde a caixa de lentes, o vídeo, a radio e a pantalla do cine. Non nos enganemos, a pesar do crecente escepticismo do público branco sobre todo o que se lles diga desde o "oficial"

fontes, aínda son moi susceptibles ás moitas técnicas sutís e subliminais que usan os medios para manipular as súas mentes e controlar os seus pensamentos.
O primeiro que debe facer o movemento revolucionario branco é construír as nosas propias liñas de comunicación, non só entre os nosos diversos grupos e células, senón construír canles de comunicación desde o Movemento directamente á poboación branca.
O principal obxectivo do noso traballo político debe ser sempre eludir os medios inimigos e facer chegar a nosa mensaxe racial e política directamente á comunidade branca sen filtrala a través dos aparellos electrónicos e impresos onde o que dicimos é editado, distorsionado, presentado selectivamente ou censurado. .

No inicio das nosas actividades organizativas debemos evitar os medios como a peste, do mesmo xeito que evitamos enredos coa policía e os tribunais do inimigo. Isto serve para o dobre propósito de protexer aos nosos activistas da identificación e posterior vitimización, e tamén de protexer á comunidade branca da zona da desinformación do inimigo sobre o noso programa e os nosos obxectivos.

Máis tarde pode chegar a ser politicamente conveniente intentar utilizar os medios de comunicación con fins propagandísticos para avanzar na nosa causa. Con todo, esta é unha técnica moi complexa

Machine Translated by Google

tema por si mesmo, unha habilidade revolucionaria que require delicadeza, tacto, disimulo e un moi fino sentido do tempo e do efecto. Non se debe emprender á lixeira, nin se debe emprender en absoluto agás en circunstancias moi especiais. Calquera intento de usar os medios sempre pode ser contraproducente. Lembra: os inimigos non son parvos, e os medios probablemente serán máis intelixentes que a maioría, especialmente os renegados brancos que comprenden unha alta porcentaxe do seu persoal adiante.

As ferramentas da vitoria

O requisito evidente necesario para provocar o cambio é o poder do Estado. É dicir, os revolucionarios nacionalistas raciales brancos deben organizarse para apoderarse das institucións e instrumentos de goberno e utilizar esas mesmas institucións e aparellos para desfacer o que fixo o inimigo. Cabería pensar que este concepto é tan básico, tan evidente, que nin sequera é preciso articulalo.

Incorrecto. A maioría dos programas de dereito racial nin sequera mencionan o poder estatal. Como diablos podería pasar algo así? Como é posible para

Os grupos nacionalistas raciais brancos funcionarán ano tras ano, publicando xornais e boletíns, celebrando reunións, formulando programas, recaudando fondos, repartindo folletos, organizando concentracións públicas e sen mencionar nunca o esencial para a vitoria? Nunca mencionas o poder político do Estado? Nunca insinuou como esperan producir o cambio que din defender? Non me preguntes, xente. Sempre me sorprendeu. O único que podo suxerir é que a fraude é moi común na dereita branca, como dixen antes. Non vou pasar máis tempo discutindo este punto en particular. Calquera persoa que crea que se pode conseguir calquera cambio duradeiro importante mentres o inimigo aínda controla o aparello do Estado está tan lonxe del que é inútil en calquera cousa. caso.

A primeira ferramenta necesaria para apoderarse do poder do Estado é un *partido revolucionario branco,* un organismo ao que me referirei en diante como WRP. Non hai que chamalo "festa" como tal. Pode ser un "Fronte", unha "Unión", un "Congreso", incluso, Deus nos axude, un "club". Chámalle como queiras, debes ter un corpo de homes e mulleres que traballen co mesmo obxectivo e baixo algunha disciplina tenue. O WRP pode evolucionar cara a un partido moi disciplinado e monolítico como os bolxeviques de Lenin. Pode ser unha coalición de grupos dispares con diferentes perspectivas e énfases. Pode ser unha masa informe que se distingue só por un nome vago. Pode encarnar todos estes aspectos anteriores, cambiando de forma camaleónica se

Non vou sentar aquí e pontificar sobre o partido revolucionario branco en América e a forma que pode tomar no futuro. Imaxino que percorrerá a gama de todas as estruturas, estratexias e formatos concebibles. Pero direiche como non será, non pode ser o partido revolucionario branco de boa fe. Estes negativos son vitais, porque teñen que ver coas posibilidades de vitoria do WRP.

Machine Translated by Google

O partido revolucionario branco debe ser en primeiro lugar branco, é dicir, que os seus membros deben estar formados enteiramente por brancos, o seu programa debe estar dirixido unicamente ao beneficio da raza branca, e os non brancos deben quedar completamente excluídos de todo tipo de persoas. aspectos da organización e da ideoloxía. Pensarías, de novo, que isto sería obvio. Ao parecer non. Coñecín a nacionalistas raciais brancos sinceros que defenden apaixonadamente as alianzas con non brancos, unha tráxica admisión execrable de total debilidade. Vin negros vestindo uniformes nazis do Terceiro Reich e asistindo a reunións supostamente de NS (non me engano!). Vin a "bos xudeus", é dicir, xudeus supostamente arrepentidos, que queren compensar os crimes do seu pobo, abordando reunións supostamente nacionalistas raciais. Vin aos organizadores das funcións "patrióticas" brancas enviar café e rosquillas aos policías negros que observaban o

trámites, só á espera de que entren as ordes e cometen violencia contra os participantes. Vin os chamados "patriotas brancos" buscando votos negros. Coñecín aos chamados racistas brancos que estaban casados con orientais ou tiñan amigas de pel marrón.

Que podo dicir de todo isto? Non sei. As palabras me fallan. Necesito dicir algo ao respecto? De verdade é necesario algún comentario? Son o único que ve algo de malo en invitar ás filas a non brancos?

Déixeme tentar explicar algo moi básico. Os brancos son brancos, os non brancos non. Tes iso? Ou queres que o repita? Unha persoa é branca ou non pola súa ascendencia, os seus xenes, os seus cromosomas. A raza é biolóxica. Isto significa que é hereditario. É algo co que naces e que non podes cambiar.
Non podes deixar de ser branco e un negro non pode comezar. Tampouco pode un oriental. O contido do cerebro dese negro, os seus pensamentos, as súas declaracións, non teñen ningunha consecuencia. Pode crer sinceramente na separación racial. Máis poder para el se o fai. Que demostre as súas crenzas quedando separado, ou mellor aínda, repatriándose voluntariamente a África. É unha espada moi encendida pero non é o noso amigo, nin o noso aliado, nin o noso compañeiro. Non é da nosa raza. Non ten nada que ver con nós. Que estea noutro lugar.

Se os nacionalistas raciales brancos somos tan condenadamente débiles, tan impotentes, tan flácidos que, dalgunha maneira, debemos aliarnos con calquera tipo de barro racial, entón temos que colgar, disolver os nosos distintos grupos e organizacións e seguir adiante. co negocio de morrer. Fracasamos se non podemos prevalecer pola nosa conta, sós, estritamente seg. Se temos que usar números non brancos, a solidariedade racial non branca e a aversión dos non brancos ao inimigo universal da humanidade, o xudeu, para facer avanzar as nosas propias ideas, entón as nosas ideas non valen a pena avanzar. Deixémolo aos musulmáns negros e imos emborracharnos. O simple feito de ter que interromper este libro por unha digresión como esa indica o mal que están algunhas cousas deste Movemento.

Pero antes de deixar este tema, vou probar un exemplo específico, para ilustrar como esta idiotez pode peneirar na política nacionalista racial. Se é bowdlerized entón así sexa;

Machine Translated by Google

moitos dos meus lectores saberán que me estou a referir ao inimitable mestre do Movemento flutuoso, o propio Romany Führer. A finais da década de 1970, o "Fuhrer" sufriu unha estafa para facerse con algúns dos grandes cartos dispoñibles na comunidade cubana de Florida para causas anticomunistas. Relacionouse cun par de cubanos brancos en Miami e formou algo chamado Na

Lexión Nacional Socialista Cubana. Esta cousa nunca fixo moito de nada, aínda que un par de cubanos si que se achegaron á sede do "Fuhrer" e se fixeron fotos, levando brazaletes de esvástica, dándolle a man ao Gran Home. Polo que deduzo, ata algúns dos máis acérrimos partidarios do "Fuhrer" atoparon este multirracialismo descarado un pouco que tragar e, calquera que fosen os billetes verdes que conseguiron os cubanos, evidentemente, non compensaron o número de membros do NSWPP que dimitiron con repugnancia.

Pero digamos que un día o home do "Fuhrer" na Habana, Juan Méndez, chega á sede desde Miami traendo un visitante. O propio Juan é visualmente branco, entendo. Preséntalle ao seu compañeiro ao Gran Home, "Comandante, este é o meu primo Carlos Méndez. El ten xusto escape de preeson en Cuba. Navegou ata Key West en dous bidóns de petróleo. Pasou quince anos no preeson de Castro para disparando contra comunistas. É un valente loitador anticomunista, así que dámoslle a benvida ao partido". Agora ben, non teño ningunha dúbida no mundo que o primo Carlos é un valente loitador anticomunista. A ninguén lle gusta vivir baixo o comunismo, e as especias non son unha excepción. Só un pequeno problema: o primo Carlos tamén é negro como o as de espada. O Gran Home vólvese verde e foxe ao seu santuario interior arriba, deixando un par de cubanos desconcertados sentados na sala de literatura.

O punto que intento facer aquí é que algúns tipos de compromiso ideolóxico conducen a unha pendente esvaradía que acabará por aterrar aos revolucionarios brancos no compactador de lixo. Temos que aprender a diferenza entre o compromiso táctico e o principio ideolóxico mínimo. Sabendo cal é o que ás veces é difícil, estou de acordo. Pero certas cousas están máis aló, e a confraternización con non brancos é seguramente unha delas. En canto á vella pregunta de como se decide quen é branco? Simple.

COMPRENSIÓN. Para os nosos propósitos, determinar quen é branco implica o beneficio da dúbida. Non damos ningunha. Se hai algunha dúbida razoable sobre os antecedentes raciais dun home ou dunha muller, exclúeos. A máis mínima dúbida non vale ningunha contribución que poida facer un individuo racialmente marxinal.

O segundo aspecto necesario do WRP é que é revolucionario, é dicir, que busca unha orde social completamente nova. Non pretende reformar o actual sistema corrupto. Non pretende participar

Machine Translated by Google

o ritualista mumbo-jumbo da política do sistema. Recoñece que o réxime actual é totalmente corrupto e totalmente contaminado e completamente fóra da redención. Entende que a Constitución dos Estados Unidos foi tan distorsionada por abusos xudiciais e gobernamentais que agora é inviable na súa forma actual. En ningún caso o revolucionario branco compromete nin exerce moderación. A moderación na procura do Poder Branco é unha traizón a todos os homes e mulleres brancos que sufriron e morreron a mans do inimigo.

O partido revolucionario branco é *selectivo na súa adhesión.* Asegura que aqueles que traballan polos seus obxectivos e os que representan os seus ideais para a comunidade branca reflicten eses ideais no seu propio estilo de vida e na súa propia presentación. O WRP non tolera dentro das súas filas a aqueles que non queren ou non poden disciplinarse e regular o seu comportamento para poñerse en conformidade cos principios do White Power e da decencia común.

O partido revolucionario branco é *exclusivo.* Esixe, e recibe, a completa e total lealdade dos seus membros e a súa lealdade con exclusión de todas as demais organizacións brancas. Un WRP non é un menú chinés, onde se escolle algo da columna A e algo da columna B e unha sobremesa da columna C. O partido esixe e recibe todo o esforzo e o apoio que o membro ten para ofrecer ao Movemento.
Os diletantes, os diletantes e os afeccionados non poden asociarse co WRP e son purgados sen piedade cando se meten a pesar de todos os esforzos. Os conservadores son prohibidos e ridiculizados co mesmo vigor que os homosexuais, os mesturadores de razas e outros dexenerados. O WRP non quere conservar nada. Quere nivelar a sociedade actual ata os seus alicerces e despois reconstruír sobre as ruínas.

O partido revolucionario Branco é a ferramenta principal que usaremos para lograr a nosa vitoria e a nosa nova era que levará ao Imperio Ario que será a máxima expresión do seu destino da humanidade. Haberá máis dunha festa deste tipo, en máis dun país. Cada WRP terá unhas características diferentes e un desenvolvemento algo diferente, pero os que teñan éxito cumprirán as regras que acabo de esbozar. Como vai progresar a propia revolución é o tema do próximo capítulo.

Machine Translated by Google

IV
CATRO FASES PARA A VICTORIA

Gustaríame lembrarlles unha vez máis aos meus lectores que este libro non pretende ser algún tipo de Escritura Sagrada que estea gravada en granito. Preténdese só que o noso pobo empece a usar os seus noggins e faga circular algunhas ideas para o debate dentro do Movemento. Non quero comezar a establecer a lei e afirmar que a revolución branca será absolutamente tal e tal e debe ser tal e tal. Podería estar equivocado.

Estou convencido de que a revolución branca, cando se produza, ocorrerá en parte debido a unha combinación de circunstancias favorables e en parte porque un WRP planificou e sentou as bases durante anos para prepararse para aproveitar xusto ese conxunto de circunstancias. Pero podería estar nun erro. Pode haber algunha calamidade masiva que arrasa o Sistema con tanta eficacia como calquera insurrección provocada polo home. Quizais recibamos axudas externas que nos permitan cortar anos fóra do calendario, aínda que agora mesmo non teño nin idea de onde pode vir esa axuda. Extraterrestres de Alpha Centauri, quizais, ou supoño que nun chisco sempre podería venderlle a miña alma ao vello Nick a cambio dunha revolución branca. (Unha ganga. Faríao nun latido do corazón se puidese estar convencido de que así aseguraría a supervivencia perpetua da raza branca para todos os tempos.) Bromas aparte, hai cousas que aínda poden ocorrer que poden alterar radicalmente o toda a ecuación e deixar todo este libro obsoleto.

COMPRENSIÓN. Toda revolución é un híbrido, un mutante. Aínda que pode haber algunhas semellanzas con outras revolucións que ocorreron anteriormente noutras idades e lugares, cada vez que os ingredientes están en proporción diferente, as especias e as guarnicións diferentes, o tempo e a temperatura de cocción fan que sexa unha receita totalmente nova. Podemos deixarnos guiar ata certo punto por aqueles que foron antes, pero non completamente, non sempre. Nunca teñas medo de improvisar.

43

Toda revolución tamén ten unha serie de puntos de inflexión cruciais, lugares identificables para o historiador posterior quen pode argumentar: "Aquí foi onde se equivocaron" ou "Aquí é onde acertaron". Toda revolución ten unha chispa, unha combustión. como o xiro dun interruptor de ignición cando, de súpeto, estaba vivo, correndo, movéndose. A nosa revolución terá éxito, aínda que non sexa por outra razón que a certeza moral da intención de Deus de que a nosa raza sobreviva. Cando os historiadores dos séculos futuros sentan a escribir sobre as revolucións que salvaron á raza branca, estou convencido de que en cada nación branca, permitindo un amplo grao de variación ambiental e circunstancial, a historia sempre se lerá máis ou menos así:

FASE PRIMEIRA:
Contratación Inicial do Cadro

Machine Translated by Google

O Partido Revolucionario Branco (WRP) comezará cun pequeno e duro núcleo de individuos con motivación ideolóxica que se inspiran na historia nacionalista do seu país e nos grandes espertares de finais do século XIX e principios do XX en Europa. Aínda que estas persoas poden ser inicialmente meramente nacionalistas ou protofascistas e autoritarias, todos acabarán por recoñecer a primacía do nacionalsocialismo e do Führer Adolf Hitler, polo menos na intimidade dos seus propios pensamentos. Marcharán baixo moitas pancartas, moitos nomes, moitos programas e adoptarán moitos disfraces e camuflaxes, pero nos seus corazóns soará a inmortal Canción dun mozo loitador de rúa alemán chamado Horst Wessel. Amargamente, lamentablemente, de mala gana debemos recoñecer o feito logrado de que o único estandarte verdadeiro non se pode izar neste momento. Simplemente hai moito en xogo como para darlle ese tipo de vantaxe ao inimigo desde o primeiro momento. O propio Líder sería o primeiro en contarnos isto. Esa máis poderosa de todas as almas arias desexa que a nosa raza viva en liberdade e na gloria, que non morra envolta nos esvaídos adornos que levaban os valentes guerreiros do Reic

E así conformarémonos con pancartas e símbolos menores pero aínda orgullosos e gloriosos: as miñas propias estrelas e barras carmesí, o verde de Irlanda, o estandarte do león de Escocia, as cores das nacións máis novas do home branco, como Australia e Sudáfrica, emblemas. e tótems do noso pasado racial e outros aínda por inventar. Quen sabe? Quizais algún día os Verdes e Brancos poidan voar de novo sobre Cecil Square en Salisbury. Gustaríame crelo. Pero sexan cales sexan os nomes, os símbolos,

sexan cales sexan as bandeiras que marchemos e loitamos debaixo, sempre haberá as pequenas tertulias e brindis privados o 20 de abril e o 9 de novembro. *Und Ihr habt doch gesiegt, Kameraden.*

Este pequeno grupo de persoas reunirase e determinará que hai que facer algo. Despois comezarán a poñerse en contacto, sentirse fóra e contratar a outras persoas con ideas afines. Non haberá practicamente nada de organización formal nesta fase, só un grupo de persoas que teñan opinións similares que se correspondan, se reúnan e discutan determinadas cousa Cada persoa iniciada neste círculo selecto será da máis alta intelixencia, dedicación e integridade persoal. Cada persoa iniciada neste círculo completará un curso básico de lectura, estudo e desenvolvemento ideolóxico se aínda non o fixo. Todas as persoas dentro deste pequeno e selecto círculo estarán de acordo básico con algúns principios fundamentais e estarán dispostas a traballar activamente para poñer eses principios en acción.

Unha certa organización rudimentaria aparecerá durante as últimas etapas da Fase Un. En cada localidade unha ou dúas persoas clasificaranse como xefes de célula ou sección xeralmente recoñecidos, se non formalizados. Decidiranse as tácticas operativas básicas dentro de cada localidade onde o círculo estea activo. Identificaranse, localizaranse e aliñaranse certos materiais e equipamentos rudimentarios como papel, imprenta e espazo secreto de oficina e almacén.

Machine Translated by Google

Ata o último decidirase un nome dalgún tipo para o seu uso durante as próximas operacións da segunda fase. Este nome será necesario unicamente para separar a xente do WRP da xente doutras organizacións brancas e para exixir o grao de exclusividade necesario a aquelas persoas que entran no círculo do WRP. O nome pode ser ou non o nome usado nas fases tres e catro. Xa que é puramente para fins de identificación, pode ser algo completamente inocuo como a "All American Chowder Society" ou o "Comité de Estudos Políticos" ou o que sexa. O último exemplo disto é a denominación adoptada pola mafia nos anos 30, La Cosa Nostra, que en dialecto siciliano significa simplemente "Isto noso".
Non haberá listas de socios, carnés, uniformes ou distintivos, títulos oficiais ou descricións de postos de traballo nesta fase. O xefe do WRP, para tal persoa debe haber, non terá designación grandiosa como Xeneralísimo ou Grand Panjandrum; simplemente será "Joe" ou "Fred".

O círculo de activistas prepararase de forma silenciosa e eficiente psicolóxica e materialmente para unha vida de loita e conflito. Eles

saldará o maior número posible das súas débedas, liquidará as súas hipotecas se pode, preparará plans de continxencia para cando sexan capturados ou cando deban fuxir. Limparán as cubertas e amarrarán tantos cabos soltos como poidan para que o inimigo teña o menor número posible de agarrar. Eles prepararán plans económicos alternativos para manterse no caso probable de que o inimigo os identifique demasiado pronto e sexan desfuncionalizados, despedidos dos seus postos de traballo e prohibidos de máis emprego "lexítimo".
Educaranse e prepararanse psicolóxica e espiritualmente para a vida á marxe da chamada sociedade "normal", a vida do proscrito e herexe. Farán as súas vontades.

SEGUNDA FASE:
Bases na poboación xeral

Durante a Fase 1 o partido revolucionario Branco terá preparado un programa e unha liña básica de axudas propagandísticas como dípticos, impedimentos marxinais como adhesivos e embutidores de sobres, folletos e folletos, basicamente cousas para chamar a atención dos posibles simpatizantes e activistas e conseguilos. interesado. A segunda fase comezará coa inauguración do WRP dun programa de divulgación co fin de recrutar, educar e motivar a novos activistas procedentes directamente da comunidade de Mite, persoas con pouca ou ningunha historia previa de participación política. Ao longo da Segunda Fase realizarase este tipo de contratación selectiva e coidadosa. Con moi poucas excepcións, ninguén se unirá ao VVRP cando se solicite; así é como entran os informadores e os axentes provocadores. O WRP invitará a novas persoas a unirse, despois dun longo e coidadoso adoutrinamento, exame e escrutinio do estilo de vida e do carácter do posible membro. .

O propósito da Fase Dous será preparar o WRP para *enfrontarse ao inimigo* durante a Fase Tres, é dicir, comezan unha propaganda de axitación aberta e un asalto político contra o

Machine Translated by Google

institucións e aparellos do poder inimigo. É sen dúbida a máis crucial das catro fases, porque o WRP manterase ou caerá debido á fortaleza ou a debilidade do seu traballo durante a segunda fase.

Cantas persoas terán que ser recrutadas como cadros durante a primeira fase? Durante a segunda fase? Canto durará a primeira fase? Canto tempo antes de que se complete a preparación suficiente da Fase Dous para "ir

público" e iniciar unha loita política aberta? Diablos, non o sei. Canto dura un anaco de corda? Na maioría dos casos, os WRP en cuestión nin sequera designarán estas fases da mesma forma que eu as designo aquí. Refírome á forma en que se desenvolverá orgánicamente un movemento revolucionario branco exitoso. Non obstante, engadirei que as diferentes seccións do mesmo WRP entrarán nas Fases Un, Dous e Tres en diferentes momentos en diferentes localidades. En calquera etapa dada. un WRP pode ter unidades na Fase 3, Fase 2 e Fase 1 interconectadas e proporcionando propaganda e apoio loxístico. Porén, cando chega a Fase 4, todo o WRP vese afectado.

Non obstante, o inicio da Segunda Fase a nivel nacional estará marcado por dous eventos clave. En primeiro lugar, formarase unha pequena dirección a nivel nacional ou grupo de mando central, nun principio bastante extraoficial, baseándose unicamente en consideracións funcionais e méritos. Usaría o termo "Comité Central" se non soase marxista. Estes homes e mulleres non terán títulos nin cargos oficiais, salvo os baleiros que lles outorgan a autoridade para falar e negociar co inimigo cando sexa absolutamente necesario, como "presidente" dun grupo de cabeza de membrete ou editor dun boletín fotocopiado. Pero todas as unidades de actividade do WRP saberán que cando Big Bob de Riverdale ou onde ofreza unha opinión, non é unha opinión, é unha política do partido.

A segunda nota clave da segunda fase será o número inicial dunha publicación de loita que percorrerá toda a revolución como un fío ou arteria continua e de conexión. Esta publicación pode comezar como un mero boletín fotocopiado tipo "fanzine" debido á perpetua escaseza financeira coa que terán que loitar os revolucionarios, pero finalmente debe converterse nun xornal tabloide -doado de dobrar e transportar, o formato máis barato de imprimir e enviar a granel, o contido máis palabra e gráfico para o diñeiro, a presentación psicoloxicamente máis autorizada. Haberá outros órganos na prensa clandestina do WRP, sen dúbida, idealmente que van desde material de axitación de "negros odios" de pulpa bruta ata revistas teóricas urbanes e hábiles. Pero o propio órgano do partido debe constituír sempre a principal arma agitprop.

A circulación do xornal do partido debe ser o deber primordial de cada activista, e as redes de distribución polas que chega a mans da poboación branca constituirán células e canles ideais para a futura actividade política e extrapolítica. Pódese construír toda unha organización encuberta que non sexa organización arredor da distribución dunha publicación non aprobada e finalmente prohibida. Ademais, o órgano do partido constituirá o principal conducto para que a dirección com

Machine Translated by Google

comunicar ideas, políticas e directivas á base de apoio na parte inferior da pirámide, entre a propia poboación branca. Para moitos dos nosos compañeiros illados en Grease Gap, Texas ou Catamite Falls, Pensilvania, o xornal do partido será a súa única vía de comunicación co movemento maior.

A segunda fase terá tres obxectivos principais para o WRP. Se o partido intenta pasar á Fase Tres prematuramente, antes de que estes obxectivos se cumpran, entón a Fase Tres será a fase máis curta e a fase terminal, porque o WRP será destruído nun prazo moi breve. O Sistema é bastante capaz de recoñecer unha ameaza xenuína ao seu poder e á súa existencia e reaccionará.

O primeiro obxectivo da Fase Dous debe ser preparar o partido para enfrontarse ao inimigo. Isto significa recrutar novas persoas da forma xa descrita, pero tamén conseguir financiamento; planta técnica e equipamento necesario para unha ofensiva política; locais de seguridade onde o WRP poida traballar e almacenar a planta con certo grao de seguridade; establecer contactos con persoal simpático onde necesitaremos tales contactos; a preparación de intelixencia e o establecemento dun aparato de recollida de información; investigación sobre as leis e regulamentos inimigos aplicables que utilizarán para acosar e perturbar o WRP; creación dunha serie de corporacións ficticias e outras entidades de papel para transferir e ocultar activos de acosar demandas privadas, unha das armas inimigas favoritas; selección de voceiros públicos e organización das unidades de

O segundo obxectivo debe ser o traballo de propaganda máis completo e sostido posible entre a poboación branca cos limitados recursos dos que dispón o WRP. Os brancos que habitan cada área de operacións designadas deben ser desanestesiados e desacondicionados do adoutrinamento de toda a vida ao que foron sometidos. Deben ser espertados politicamente e concienciados racialmente, para que dean un apoio tácito, se non activo, ao WRP. Esta é unha tarefa difícil, certo, e vai ser unha tarefa longa e dura, pero hai que facelo. Simplemente non hai forma de evitarlo, sen atallo. O WRP debe establecer as súas propias canles de comunicación directamente na comunidade branca, evitando e sorteando os medios inimigos. A comunidade branca, pola súa banda, debe aprender a escoitar o que di o WRP e non o tubo. Isto vai levar tempo, moito traballo duro e moita empatía e comprensión de base das comunidades nas que opera o WRP. Pero simplemente non hai outro xeito.

Por todos os medios, aproveitemos a tecnoloxía que creou a nosa raza e que o inimigo está a utilizar para destruírnos. Ordenadores, vídeos, cintas de casete, radio CB, televisión de acceso público, todo isto está ao noso alcance se o intentamos. Pero nada superará nunca unha boa conversa cara a cara cun ser humano real en lugar dunha boneca Barbie presentadora de noticias feminista ou un holograma tipo Max Headroom. O noso pobo responderá ao activista humano vivo do WRP en menor número pero en maior medida do que obedece a súa programación electrónica. Pódese facer, meus irmáns. P

Machine Translated by Google

O terceiro gran proxecto que se debe levar a cabo durante a segunda fase, e o que estou desexando con máis pracer e expectación, é o inicio da guerra psicolóxica contra o inimigo. O obxecto desta campaña será suavizar as distintas formacións gobernamentais e privadas coas que loitaremos, na preparación das Fases Terceira e Cuarta. A psywar que os revolucionarios brancos emprenden durante a Fase Dous será aparentemente pequena e menor ao principio, e será unha cervexa pequena en comparación coas fases posteriores, pero o WRP pode desenvolver as súas habilidades e técnicas para as etapas posteriores da loita.

A guerra psicolóxica serve para varios propósitos de vital importancia, e non hai ningunha razón para que deixemos de facer todo o que poidamos para sacudir a gaiola do inimigo. Psywar desconcerta ao inimigo, desmoralízao, confúndeo sobre o seu propio papel no esquema das cousas. Psywar engana ao inimigo sobre os nosos números, as nosas intencións, as nosas capacidades e a súa propia vulnerabilidade. A frase xeralmente usada para describir o efecto desexado da psywar é "alarma e desánimo"; cando o inimigo está nese estado de ánimo, cando está nervioso e incerto, entón comeza a cometer erros que rebotan ao noso favor.
A guerra psicolóxica debería facer dubidar ao inimigo. Tamén debería elevar a nosa propia moral en consecuencia. É de vital importancia para o espírito de corpo e a resolución do partido revolucionario branco que o home branco contraataque, polo menos de cando en vez.

Por varias razóns, non quero entrar en detalles específicos aquí sobre a guerra psicolóxica. É unha materia complexa e vital por si mesma e necesita ser estudada e dominada como tal.
Non obstante, un dos feitos máis contundentes que xurdiron nos últimos anos de ensaio e erro é o pouco que fai falta para que o inimigo se quente baixo o colar, especialmente os xudeus. É totalmente posible que un partido revolucionario branco cree un alboroto e confusión total nas axencias do goberno e un pánico histérico cego entre os xudeus sen romper unha soa "lei" do Sistema e gastar moi pouco diñeiro no proceso. "Os culpables foxen

onde ninguén persegue...", di o Bardo inmortal da nosa raza, e con todos os horribles crimes contra a humanidade que os xudeus teñen na súa conciencia colectiva non é de estrañar que vexan Stormtroopers escondidos detrás de cada arbusto e homes das SS baixo a cama. .
Deixando a un lado as tonterías do "Holocausto", todo o episodio do Terceiro Reich achegou ao Pobo Escollido un pouco demasiado ao bar da xustiza para conseguir comodidade, e están tremendo nas súas botas por medo a unha repetición que quizais non poidan conter e destruír. Xoga con ese medo, meu
Lembre, un xudeu desconcertado e desconcertado é un xudeu que comete erros.

A guerra psicolóxica debería ser xestionada principalmente pola dirección central a nivel nacional, pero non hai razón para que os activistas locais non se proben. É rendible, cando se usa correctamente é razoablemente seguro e planta sementes que levarán a colleitas inesperadas durante moitos anos no futuro. Lembra estes principios básicos: o psywar debe desmoralizar, confundir e enganar ao inimigo mentres anima ao noso propio pobo e aos demais brancos. Psywar debería aproveitar as nosas fortalezas, o noso anonimato, a nosa rectitude moral, mentres se concentran nas debilidades do inimigo como a súa.

Machine Translated by Google

incerteza e as súas divisións internas. Tan pronto como comece a segunda fase é o momento de comezar a experimentar con varias técnicas e ideas ao longo desta multa.

A reacción do inimigo ao WRP comezará na segunda fase. O ideal é que o inimigo non teña idea de que o WRP existe durante a Fase Un, e se detectan as unidades de actividade durante o recrutamento de cadros, algo saíu mal. Ou o WRP non se axustou ás estritas precaucións de seguridade que o sentido común dita ou ben hai un informante. Non obstante, cando comeza a Segunda Fase e comeza a distribuír literatura, a xente comeza a ser abordada e comeza a guerra psicolóxica, entón o gato estará fóra da bolsa. Se a Fase 1 se xestionou correctamente, entón o ZOG local de cada localidade seleccionada como área operativa debería ser sorprendido a sesta. Os seus nervios estarán revoltos por isto, un golpe psicolóxico en si mesmo para o noso lado.

Sorprenderanse e poden reaccionar de forma exagerada coas redadas policiais, as detencións por acoso, a desfuncionalización de activistas identificados mediante a privación de emprego e a prohibición de emprego, etc. A falta desta reacción, e en gran medida dependendo de cantos xudeus haxa na zona operativa e do tipo de presión que estean exercendo, a policía local pode decidir enviar un informante de baixo nivel para que bote unha ollada ao seu redor e vexa se poden conseguir. unha idea dos números e identidades dos implicados no WRP. Unha contratación coidadosa debería minimizar esta posibilidade. O informante probablemente será un personaxe marxinal cun rexistro de

drogas ou pequenos delitos máis que un policía con insignia, e alguén así non ten nada que facer que se contrate Unha palabra de advertencia: coidado coas mulleres informantes. O primeiro espía que o departamento de policía de Raleigh enviou á NSPA de Carolina do Norte en 1977 foi unha muller, unha consumidora de drogas e unha prostituta a tempo parcial que trocaba os seus servizos como unha aspirante a Mata Hari por un tratamento indulgente por un cargo de estupefacientes. Pegueina a tempo, pero se estivésemos facendo algo ilegal probablemente ela col

Ataque inimigo: **acoso legal e case legal nun intento de arrestar aos activistas do WRP e acusalos de "crimes" reais ou imaxinados.**

Contador branco: **Mantéñase completamente legal. Mantéñase tan limpo que chirrides. Non pasees, non cuspir na beirarrúa. Ata o momento de escribir isto aínda é posible facelo nos Estados Unidos e, en certa medida, noutros países. Se aínda queren continuar e tentar facelo, gañan que dependen exclusivamente de probas fabricadas e de perxuros pagados. Probablemente serán reacios a facelo durante as primeiras etapas da loita política. Calquera fiscal ou xefe de policía sabe que as probas fabricadas e os testemuños perxurados poden ser moi arriscados. Pode chegar a desentrañar incluso anos despois de que a condena está asegurada e causar todo tipo de vergoña. Máis tarde non dubidarán en fabricar ou perxurar, pero normalmente non nos primeiros estadios a menos que estean sometidos a unha forte presión dos**

Ataque inimigo: **plantar axentes provocadores para inducir aos activistas do WRP a cometer crimes para que poidan ser internados baixo a cor da lei.**

Machine Translated by Google

Contador branco: **nunca deixes que ninguén se una ao teu grupo. O teu grupo únese a eles. Seleccionas os teus potenciais recrutados, seleccionas os seus antecedentes, coñéceos, examinas as súas crenzas e actitudes e, finalmente, lévaos ao círculo de activistas. Nunca deixes que ninguén se ofreza voluntario a menos que sexa alguén que coñezas desde a infancia practicamente como irmán de sangue, e quizais nin entón. Lembra que o ouro pode converter ata o amigo máis Permitir i%A falar de ilegalidade descoidado ou solto. Desconfía moito de quen che ve a cheirar ofrecéndoche "ofertas" en armas, explosivos, pezas de automóbiles moi baratas, o que sexa. Mantente funcional. Quédese na rúa. Non fas nada ben a ninguén no cárcere.**

Ataque inimigo: **a atención dos medios concentrándose na identificación dos membros do WRP e apuntando a eles para a súa victimización. Eles gañan seguir aos seus postos de traballo sospeitosos de membros do WRP e acosar aos seus compañeiros e supervisores con preguntas e cámaras de televisión, garantindo así que o activista sexa despedido nun tempo dobre. Fotografarán a un presunto racista**

casa e imprime a foto e o enderezo na primeira páxina do seu xornais e tamén os papeis negroides, moitas veces incitando activamente aos negros a atacar ao home e á súa familia. Imprimirán fotos do coñecido ou sospeitoso activista branco e doutorarán as imaxes para que pareza feo,
con sobrepeso ou mostrando unha expresión facial extraña. Se se lles permite participar nunha reunión ou recibir unha entrevista, escribirán cousas despectivas sobre o noso pobo ou os seus fogares, torcendo e distorsionando o que dicimos para facernos parecer estúpidos ou analfabetos.

Contador branco: **Evite os medios como a peste. Non responda ás súas preguntas. Non dar entrevistas. Remíteos á dirección a nivel nacional ou estatal cuxo traballo será tratar cos medios, durante Plough Two. O liderado estatal ou nacional debe responder só a preguntas escritas, por escrito, con palabras e frases coidadosamente seleccionadas. darlle aos medios o menos posible para aproveitar e distorsionar. Lembre, cun xornalista non existe tal cousa como "off the record". Lembra tamén' que todos os representantes dos medios son os inimigos da nosa raza e deben ser tratados en consecuencia. Na medida do posible, ignore os medios por completo. Concéntrase en facer o seu traballo, que é traballar dentro da propia comunidade branca e prepararse para un compromiso activo.**

Durante a segunda fase, as actividades de cada célula ou unidade WRP local serán informadas á oficina de ADL nunha das sinagogas locais. Iniciarase un expediente sobre as actividades e o persoal identificable na zona e todo isto pasará á sede nacional da ADL que á súa vez o trasladará ao Mossad israelí, que se encarga de operacións encubertas e terrorismo para os intereses sionistas e a xudía mundial. . Teña en conta que calquera das nosas persoas que sexa identificada polo inimigo é moi probable que sexa asasinada nalgún momento futuro cando os xudeus quiten as luvas. Intente manter a identificación de membros e seguidores como mínimo. Se non, moitos dos nosos pobos van morrer.

Machine Translated by Google

Moitos de nós xa estamos marcados para a morte eventual, en todo caso, xa que, en anos anteriores, asistimos a pequenas "concentracións" parvadas, reunións abertas onde a seguridade non existía, permitiu que a nosa licenza adormecese a retirada polo FBI ou o local. Toda esa información está agora nos bancos informáticos de ZOG e un día miles de patriotas brancos van ser arrestados, internados, torturados e asasinados porque algúns quería un pequeno idiota de "mini-fuhrer"; vai berrar polas rúas e saca a súa foto ás seis novas. con sorte, moitos de nós poderemos escapar e eludir a eventual Igualdade

Rede da policía e loita no subsolo. Pero iso non significa que a política de funcións públicas abertas teña máis sentido.

Estamos, en teoría, comprometidos a destruír este sistema malvado. Por que, entón, entregamos cortésmente a este inimigo mortal os nosos nomes, enderezos e ocupacións nun prato, a cambio de que nos permitan desfilar cun uniforme de ópera cómica absurda ou unha saba? Porque moitas das persoas que nos dirixían no pasado son fraudes criminais ou simplemente idiotas, por iso. Algún día imos escoitar ese golpe na porta, ou máis probablemente, escoitaremos que as nosas portas entran ás catro da mañá mentres a policía secreta do sionismo e o billete do dólar veñen levarnos. Seguro que espero que os que non o fagan parecer ben nas noticias das seis hai moitos anos. Porque imos pagar moito e moito por pavonear as nosas cousas na nosa insignia na nosa salvaxe mocidade.

Algunhas pautas xerais finais para a segunda fase: traballar directamente na poboación, manter o nariz na moa e concentrarse no traballo que se está a realizar e ignorar todos os posibles desvíos e distraccións. Non te enfrontes ao inimigo directamente, aínda que podes facer asaltos contra a súa psique o mellor que poidas. Sobre todo, mantéñase lonxe dos medios. Non podes impedir que impriman lixo sobre ti, pero non lles axudes.

FASE TERCEIRA:
Ataque político e propagandístico

Na Fase Tres, despois dunha preparación presumiblemente adecuada da área operativa durante a Fase Dous, o partido revolucionario branco comezará ataques reais contra as institucións e os aparellos de represión que ZOG usa para controlar e escravizar a raza branca. O principal disfrace que o WRP se verá obrigado a asumir durante esta fase será o do partido político legal, pero haberá moitos outros: sindicatos de traballadores brancos, clubs e sociedades sociais, grupos de fronte, comités e movementos de temas especiais, etc. toda unha prensa branca underground e un novo sistema de medios brancos, "clubs deportivos" que de feito dan formación militar, etc. A forma do WRP debe ser fluída e facilmente maleable, p

durante este período, o inimigo usará a súa "lei" para tentar suprimir a disidencia branca usando cousas como RICO, leis de "dereitos civís", demandas de dereito privado, etc. O obxectivo debe ser

Machine Translated by Google

para golpear con forza ao inimigo e despois volver bailar fóra do seu alcance, para que a súa garra se peche no aire baleiro cando intente agarrar o WRP.

Durante esta fase utilizaranse todas as formas de propaganda: política electoral; a prensa subterránea; acrobacias publicitarias de "teatro de rúa"; graffiti; radio pirata; vídeos clandestinos; ordenadores; resistencia pasiva e desobediencia civil; infiltración de formacións inimigas; guerra psicolóxica masiva; sabotaxe económica e social de institucións e programas antibrancos; a interrupción deliberada das liñas de abastecemento e comunicación inimigas co fin de causar confusión e sobrecargar a súa xa decrépita infraestrutura; e fortes ataques persoais contra o liderado inimigo para desacreditar e socavar a autoridade do Sistema.

COMPRENSIÓN. A Fase Tres debería consistir en todo o que non sexa ilegalidade e violencia reais.

O inimigo contraatacará, brutal e sanguenta. Non nos enganemos: na Fase Tres imos comezar a enterrar amigos e compañeiros. Imos sufrir, pero tarde ou cedo debemos plantarlle cara a ZOG e loitar contra o monstro
corpo a corpo. Nunca poderemos sacar unha vitoria por baixo do nariz do inimigo. O home branco demostrou ser digno do seu destino máis dunha vez no pasado, en Tours cando loitou contra o crecente do Islam; en Wittenberg cando Lutero cravou as noventa e cinco teses na porta da Igrexa de Todos os Santos e devolveu ao ario o seu Deus da ira; nas neves de Valley Forge; nas cervexarías alemás onde o marxismo xudeu obtivo a súa primeira derrota dos puños dos Stormtroopers.
Ese destino agora caeu sobre nós, os revolucionarios nacionalistas raciales brancos desta xeración e da seguinte. Non podemos eludilo nin eludilo. Se o facemos, a nosa raza perecerá. Teremos que ir man a man con Yehudi e os seus escravos cartos sen sentido, os seus ordenadores e as súas hordas de humanoides de cor de barro. Aínda que dalgún xeito puidésemos escabullirnos e
mentir e buscar o noso camiño cara á vitoria, tal non é o camiño dos homes do Norte.

Non podo sentarme aquí na miña mesa de traballo, tapeando na miña pequena máquina de escribir manual, e dicirlle ao mundo enteiro como se debe facer. Algún día mostrarei como creo que se debe facer en lugar de dicirche, pero ata que chegue ese día, simplemente sería un xeneral de butaca se lle dixese

vostedes, meus irmáns, "Primeiro fas isto durante a Fase Tres, despois fai iso ，entón fai a outra cousa" Teña en conta que até agora a revolución terá vida propia e o poder do WRP para controlar os acontecementos pode estar severamente limitado. . Non estou describindo tanto un plan deliberado durante as dúas últimas Fases como a evolución natural dun proceso histórico inevitable. Na fase 1 e 2, o WRP encargarase dos eventos, ademais das cousas. (En todo caso, sería mellor que fose!) Pero creo que cando o WRP toma a decisión de entrar nun enfrontamento aberto co inimigo comeza a montaña rusa Tide e ninguén baixa ata que se detén.

Machine Translated by Google

Só teño un consello urxente que ofrecer para Pb se Tres: permanecer legal. Mantente funcional. Quédese na rúa. A presión que o inimigo trae contra vós será enorme, meus irmáns, algo que agora non podemos imaxinar. O meu único pesadelo sempre foi que a resistencia branca se verá empurrada a facer algunha aventura militar condenada e prematura e o calendario marcado. de volta máis aló da recuperación.Collede os insultos, levade o acoso,se é necesario leva as baixas, as malleiras, os asasinatos, pero quédate na rúa, meus irmáns.Quedate na rúa!

FASE CUARTA:
Loita armada contra a tiranía

Finalmente, supoñendo que o WRP xoga ben todas as súas cartas, a presión sobre o Sistema será simplemente demasiada e recaerá no seu último recurso: o descarte aberto dos EUA. Constitución e lei marcial recta. A Carta de Dereitos será oficialmente letra morta aínda que agora o é. Calquera persoa sospeitosa do horrendo crime de "racismo" simplemente será arrastrada pola noite e encerrada nun campo de concentración ou asasinada e arroxada nunha fosa común secreta nalgún lugar.
Neste punto, o xogo da pelota por fin cambia. Por fin, as máscaras da legalidade e da xustiza serán arrancadas dos rostros do xudeu e dos seus mercenarios e alí estará Yehudi, chorreando odio talmúdico, berrando no seu medo e rabia, instando aos seus escravos a destruír a odiada raza goyishe aria. Na súa histeria e na súa ansia maníaca de sangue, xa non terá o desexo nin a capacidade de manter a anestesia con tubo de teta da poboación branca e os nosos millóns de irmáns e irmás comezarán a espertar aos poucos. Eles verán os soldados nas rúas de América, OD uniformes verdes con negro, marrón e amarelo

caras. De súpeto, entenderán se non o fixeron antes, e entón ocorrerá o milagre.

A poboación branca de América retirará o seu consentimento para ser gobernada por ZOG. A partir de entón, a nosa vitoria é segura.

A maioría deles nunca levantarán un dedo para axudarnos, claro, pero tampouco nos estorbarán. Non informarán da nosa presenza ás tropas de ZOG. Cando se lle solicite axuda directamente, polo menos a metade deles proporcionarao, aínda que sexa un pouco con medo e de mala gana. Os brancos máis novos terán unha inclinación máis favorable e proporcionarán intelixencia e apoio loxístico. Os médicos brancos tratarán as nosas vítimas e non dirán nada aos soldados. Outros brancos darán pequenos golpes individuais, azucrando o tanque de gasolina dun burócrata, programando mal os ordenadores, "perdendo" rexistros fiscais cruciais, sabotaxe industrial menor. As tropas inimigas que buscan guerrilleiros brancos serán desviadas ou conducidas a emb
Os equipos de televisión serán enviados a persecucións de gansos salvaxes ou sufrirán perdas inexplicables de equipos, pneumáticos pinchados, ácido vertido na película, etc.
Na Cuarta Fase recolleremos o froito de anos e anos de organización política e propaganda e traballo duro. Unha vez que entramos nesa etapa a nosa vitoria é segura. Por

Machine Translated by Google

prohibíndonos e ao suspender ou revogar "oficialmente" a Constitución o inimigo terá admitido a derrota. E se non puido reternos con todo o seu diñeiro, os seus ordenadores, a súa televisión e a súa mentira sobre o Holocausto, entón como pode manternos abaixo con simples armas e arames de espiño?

Machine Translated by Google

V.
A LOITA ARMADA

Neste punto creo que é necesario aclarar as miñas propias opinións sobre a violencia política branca e sobre o papel da loita armada na resistencia branca. Vou ter que escoller aquí as miñas palabras con bastante coidado, e durante un tempo pensei en escribir este capítulo no que Lenin denominou "lingua esópica", é dicir, a linguaxe da fábula, para evitar o acoso dos fiscais do Sistema. e perseguidores. Non obstante, decidín non intentar nada máis ou menos que unha declaración directa das miñas opinións xenuinamente.

Por unha banda, non quero que ninguén traballe con ningunha confusión sobre exactamente o que estou tentando dicir aquí. O tema é importante e a claridade é fundamental. Por outra banda, xogando a xogos de palabras e tratando de cubrir e cualificar, estou a conceder ao inimigo unha vitoria moral moi significativa. ZOG non quere que os homes brancos digan en voz alta as cousas verdadeiras e sen censura que sentimos e sabemos. De feito, o Sistema ten moitos problemas para obrigar aos racialistas brancos a envolver as súas crenzas nunha linguaxe lanuda e encubrir os seus verdadeiros significados nun ritual de exención de responsabilidade. Aínda son incapaces de prohibir por completo todos os discursos e escritos nacionalistas raciales brancos, aínda que iso se achega moito ano. Polo momento confórmanse con pechar todo acceso significativo aos medios de comunicación aos nosos portavoces ao tempo que obrigan a eses mesmos voceiros a falar dobre e a linguaxe alegórica por medo a procesos privados maliciosos, leis de "sedición", "incitación ao odio racial". ordenanzas locais, todas as pequenas tácticas que usan para cortar o salame dos nosos dereitos, ca

Pero este é un libro para a instrución dos revolucionarios nacionalistas raciales brancos, e por unha vez os meus irmáns e irmás soportarán que se digan en voz alta as verdades que moitos dos nosos chamados "líderes" temen pronunciar, e que ZOG definitivamente non quere que fagades. pensar.

En primeiro lugar, eu, Harold A. Covington, defendo a violencia? Non, eu non. Defendo o derrocamento forzoso do goberno dos Estados Unidos? Non no sentido de "Oe, collemos armas e marchemos contra Washington e matemos a todos os políticos!", non o fago. Que defendo?
eu

defender a supervivencia da raza branca e aria dos seres humanos. Ben, entón, como defendo que a raza branca debe facer para asegurar a súa supervivencia? Neste punto, podo imaxinar un equipo de avogados de ADL e do Departamento de Xustiza analizando este capítulo cun peite de dentes finos, suplicándome en silencio "Por favor, por favor, Harold, sé un bo nazi e di algo polo que poidamos arrestarte! Por favor, Chust vun un pouco de sedición ou traizón? Quizais algunhas palabras sobre as que poidamos facer un caso de conspiración? Chust un pouco de incitación á violencia mebbe? Calquera cousa pode vir e encerralo, ¿vale?"

Rapaces, é así. Eu non defendo nada. Eu non incito a nada. Non teño que facer. Estudei a historia deste mundo demente e da especie humana igualmente demente que o habita, e non teño que incitar aos meus irmáns e irmás brancos a facer nada que

Machine Translated by Google

podería violar a túa preciosa maldita "lei". O que lle vai pasar a este país, o que vai ocorrer en todo o mundo durante o próximo século ou así, é o resultado inevitable das políticas que o sionismo mundial e os seus aliados seguiron dende aproximadamente 1890, antes diso se quere conseguir esotérico. O que lles vai pasar a todos os miserables pequenos xudeus de aí fóra non ten nada que ver con nada que eu poida escribir aquí, nin o que escribiu George Lincoln Rockwell en 1960, nin o que escribiu Adolf Hitler en 1924. A vindeira destrución da xudía e toda a súa impureza. obras é a conclusión lóxica e natural do comportamento do pobo xudeu. Que me cales ou non ou mil coma min non ten importancia. Non somos instigadores, simplemente somos comentaristas e, en poucos casos, somos profetas. Non estamos traendo sobre vós xudeus a perdición que vedes achegarse. Fixéchelo a través do teu propio comportamento.

Eu non defendo a violencia. Non incito á violencia. Eu persoalmente non quero ver violencia. Xa o vin no pasado. Paréceme escuálido, desagradable e repugnante. Servín en dous exércitos e dúas guerras e experimentei todo tipo de violencia con motivos políticos e de raíz racial. Sei o que lle fan ao corpo humano as balas, as bombas, as metralla, os coitelos, as botellas rotas e os instrumentos contundentes porque o vin. Non estou aquí sentado pontificando sobre algo que só coñezo polas follas e as páxinas secas dos libros. Vivín en Irlanda e vin o que fai a violencia política sostida paramilitar no tecido da sociedade, ademais do propio derramamento de sangue. Nunca desataría este tipo de eventos no meu propio país.

E aínda así, cando a única alternativa é a submisión craven, a rendición abyecta e a aceptación das nosas propias mortes, que opción é esa? se o

Os xudeus non querían arriscarse á violencia a mans dos arios, non deberían terse comportado como o fixeron ao longo das décadas e dos séculos. A violencia que se dirixiu contra eles e contra os seus asalariados, e que se dirixirá contra eles e contra os seus mercenarios no futuro, é o resultado inevitable e inevitable das políticas que o propio pobo xudeu e os seus gobernos ocupacionais sionistas levaron a cabo polo menos. tres xeracións.

Non incito. Eu só predigo. Se as miñas predicións son precisas, entón non é culpa miña, senón daqueles cuxo comportamento se destruirá.

Se a natureza humana é a escrava do imperativo histórico, ou se é ao revés, aínda teño que descubrir. O único que sei é que ao longo dos tempos os seres humanos reaccionaron invariablemente do mesmo xeito ante conxuntos similares de circunstancias. O simple feito é que só podes empuxar á xente tan lonxe antes de que reaccione violentamente ante cousas como a opresión, as agresións, os roubos, as calumnias, o asasinato sistemático dos seus amigos e familiares, a violación masiva das súas mulleres, en definitiva, todos os pequenos pecadillos que A sociedade americana impón ao home branco. Os americanos brancos non necesitan ser disertados sobre os males da violencia. Conviven todos os días. O nivel de intimidación e ansiedade diarias que os brancos deben afrontar nas súas forzas relacións cos no

Machine Translated by Google

As mulleres brancas dos últimos trinta anos que foron violadas, humilladas sexualmente e marcadas mentalmente de por vida por non brancas está máis aló do poder da mente humana para comprender ou da pluma para relacionarse. O terror agónico que sofren os anciáns brancos, atrapados por ingresos fixos en barrios non brancos, é unha vergoña espantosa para o que queda da nosa virilidade racial.

Os brancos americanos son as vítimas diarias da violencia institucional e da agresión de non brancos. Esta violencia institucional non só é tolerada senón que é instigada e orquestrada deliberadamente polo goberno federal dos Estados Unidos. O Terror Negro serve para varios propósitos desde o punto de vista de ZOG. premia aos negroides e hispanos polo seu apoio ao Sistema. Aterroriza aos brancos a un patrón de comportamento submiso e condicionalos a unha reacción reflexiva de medo e pánico. Axuda a suprimir a disidencia política branca, porque os brancos americanos saben que se se atreven a expresar calquera tipo de protesta que signifique calquera cousa, serán vítimas da violencia non branca e non se fará nada ao respecto. O medo e o sufrimento dos brancos son xogados polo Sistema para unha variedade de propósitos, para manipular os votos brancos, para canalizar a ira e a frustración brancas cara a "canles aceptables" (é dicir, mortos).

fin), e librar unha guerra psicolóxica contra a comunidade branca no seu conxunto. De cando en vez, a policía detén, e os tribunais ocasionalmente encarceran, aos matones negroidais e hispanos máis flagrantes, pero isto é só co propósito de manter o mínimo de orde e seguridade necesarios para garantir a produción continuada dos traballadores brancos. O cárcere non é un elemento disuasorio para os negroides ou os spics que consideran que as súas condenas son unha especie de vacacións nas que poden pasar o rato con todos os seus "home boys" e ver televisión en cor todo o día.

O obxectivo final de toda esta violencia e intimidación diaria incalculable é, por suposto, o xenocidio da raza branca. A violencia negra e marrón é a vangarda da estratexia inimiga, unha especie de asasinato masivo continuo ao que nos acostumamos e que aceptamos con toda a apatía indiferente dos porcos á espera de ser sacrificados. A horrible orxía xeral de violación inflixida ás mulleres brancas compensa a taxa inaceptablemente baixa (para ZOG) de mestizaje voluntario entre as mulleres arias. Os orfanatos e reformatorios de América están cheos hoxe de nenos mestizos que son, en xeral, o produto da violación negra/marrón sobre branco. Estes mestizos crecerán para repetir o proceso, os machos converténdose en violadores e as femias pasando polo benestar e producindo gran cantidade de picaninnies.

COMPRENSIÓN. Os brancos americanos teñen todo o dereito moral a resistir ao goberno federal dos Estados Unidos por calquera medio necesario, incluída a forza das armas, para evitar unha maior implementación das políticas xenocidas dese goberno.

A elección moral que enfronta o home branco en América é sinxela: coller, coller unha arma e loitar, ou morrer. É o antigo dilema moral de morrer sobre os pés en lugar de vivir de xeonllos. Ata agora, dáme vergoña de dicir que o meu pobo optou por vivir de xeonllos.

Machine Translated by Google

Pero iso, non significa que sempre o elixan. Espero que ao final esperten e xurdan. De feito, persoalmente estou convencido de que o farán. A única pregunta é se espertarán ou non a tempo.

As cuestións morais son bastante claras e están 100 por cento a favor dunha revolta aberta e armada contra Washington e os sucios. hordas de xudeus. Non obstante, vivimos nun mundo real e as nosas opcións deben basearse na realidade se queremos ter algunha esperanza de sobrevivir. Só porque os brancos teñan moralmente dereito a rebelarse non significa que sería prudente

que o fagan agora ou en calquera momento nun futuro previsible. De feito, a violencia armada organizada contra ZOG non é practicable nin o será en breve. O Movemento non está preparado militarmente e o noso pobo no seu conxunto non está preparado política e emocionalmente para ningún tipo de ataque físico contra o Sistema. Os nacionalistas raciais brancos deben absterse de actos de violencia e ilegalidade, non porque estaría mal atacar un réxime xenocida, senón porque non podemos gañar. Cando se trata da supervivencia da raza branca, o fracaso é a única inmoralidade, e destruír as nosas posibilidades de vitoria a través dunha campaña militar prematura sería tan malo como non dar un golpe na nosa defensa.

COMPRENSIÓN. Non debemos emprender ningunha revolta armada ou campaña guerrilleira ata que, polo mellor cálculo e extrapolacións posibles, teñamos polo menos un 50/50 de posibilidades de vitoria.

Eu mesmo non estou preparado para arriscarme a perder todo o que traballamos durante máis de dúas xeracións nun lanzamento dos dados militares a menos que teñamos polo menos unha oportunidade de 50150, e ningún outro nacionalista racial branco debería estar. Como valoramos as probabilidades? Cando poidamos estar tan seguros como poidamos de que todo será o noso 5% da poboación branca fronte ao seu 5% da poboación e que o 90% restante da comunidade branca permanecerá neutral ou se inclinará pasivamente cara ao noso lado. Noutras palabras, non nos axudarán activamente, pero tampouco as forzas gobernamentais. Iso é o mellor que p Elimina o apoio pasivo das persoas baixo o réxime e déixaos cos seus ordenadores, os seus Yuppies, os seus mercenarios pagados e os seus negros; tendo unha preparación adecuada do noso lado, enfrontarémonos ao tío e limparemos a beirarrúa con el e os seus compañeiros. Porque somos mellores ca eles.

Nas fases 1, 2 e 3 a consigna debe ser manterse recto! Mantéñase tan limpo que chirrides! Mantente funcional, e quédate na rúa! Sei que xa dixen todo isto antes, pero hai que repetilo. Se ti, como revolucionario, te deixas encerrar facendo unha condena de cincuenta anos nalgún inferno prisión, non vales un carallo para ti nin para ninguén. Nestas primeiras fases non hai que incumprir a lei. Aínda hai moito que podemos facer dentro dos parámetros da "legalidade" de Gran Irmán se só usamos a nosa imaxinación e probamos novas tácticas, novos métodos, nunca golpeándoo onde nos espera e despois nunca deixando que se apodere de nós. Non hai nada que lle guste máis ao Gran Irmán

Machine Translated by Google

ter un "control" sobre un revolucionario branco: algún cargo de Mickey Mouse que pode usar para manternos baixo fianza, en prisión preventiva, rebotando dentro e fóra das súas salas xudiciais, en liberdade condicional, baixo orde xudicial para evitar "asociacións indebidas" (é dicir , outros racialistas brancos), e así por diante. Non che deas a Big Brother!

Entendo perfectamente a frustración, a rabia, a depresión, a desesperación que se apodera do noso pobo mentres avanza e continuamente, ano tras ano, sen ver nunca ningún progreso, illados e alienados e rotos e os nervios gastados para tocar as cordas pola constante presión de vivir fóra do rabaño cómodo. Entendo a ansia de coller unha escopeta e borrar as caras negras e castañas que te rodean, de acalar esas horribles voces de booga-booga-booga negroidais que te enlouquecen coa súa fealdade pura e glutinosa. Entendo a ansia de facer que algo suceda, calquera cousa, aínda que sexa a costa do teu propio pífano. Meus irmáns e irmás, pídovos que non cedes a esa tentación. Os teus cinco son preciosos para min e son preciosos para todos nós. As túas vidas son xoias que che concedeu Deus todopoderoso e que non deben ser tiradas ao barro sen esperanza, sen propósito. Entón, e se matas uns cantos congoides simbólicos ou mesmo uns poucos xudeus? Están reproducindo máis rápido do que poderías. posiblemente matalos, e non valen nin unha gota do teu sangue ario cristalino.

O noso obxectivo non é conseguir vinganzas ou satisfaccións privadas polas lesións que sufrimos como persoas. O noso propósito non é nin sequera vingar a nosa raza no seu conxunto, aínda que no transcurso do noso traballo conseguiremos parcialmente esa reivindicación tan xenérica. O noso obxectivo é cambiar o mundo. O maior monumento que podemos ofrecer aos nosos irmáns e irmás que morreron e sufriron é garantir que os nosos fillos e os seus poidan camiñar á luz do sol en lugar da noite escura de Sión. A vitoria branca será a vinganza máis doce de todas.

COMPRENSIÓN: A pesar da necesidade actual de estrita legalidade, todos os revolucionarios brancos deben entender que eventualmente haberá un enfrontamento armado co goberno dos Estados Unidos.

Tal enfrontamento producirase por cuestión histórica; inevitabilidade, e será o goberno federal o que inicie a tarifa armada cando a esteamos derrotando politicamente. Este é o comezo da Cuarta Fase.

Todos debemos aceptar que ao final chegará o golpe na porta na escuridade da noite ou, máis probablemente, o choque das nosas portas se romperá.

abrirá ás catro da mañá mentres a policía secreta de ZOG vén a levarnos. Ao final imos atopar o camiño correcto no plano político e propagandístico e imos presionar tanto ao Sistema que debe dar o paso definitivo e decisivo de botar ao lixo a súa propia Constitución. A presión sobre o establecemento será tan grande que só salame

Machine Translated by Google

a táctica, o corte gradual dos nosos dereitos, xa non será suficiente. Despois virán a lexislación de "emerxencia", os campos de internamento, o arame de púas, as cámaras de tortura, os xuízos secretos e execucións sumarias, as detencións masivas de brancos, a Policía de Igualdade para reprimir todas as manifestacións de "racismo", toda a panoplia de tiranía e xenocidio. Os brancos xa non terán máis remedio. Poden coller a arma ou poden morrer. Algúns optarán por morrer, pero máis loitarán. Lembra, lembra sempre eses cromosomas vikingos!

Todo o truco para a nosa exitosa revolución debe ser deter o enfrontamento final o maior tempo posible. Cada ano facémonos un pouco máis fortes e eles fanse un pouco máis débiles, e como non hai un xeito concebible de que o Establecemento actual poida endereitarse e corrixir as condicións deste país, o tempo só pode estar do noso lado. Cada ano máis brancos son brutalizados e alienados, cada ano o Sistema se debilita e as súas arterias endurecen un pouco máis, cada ano as probabilidades aumentan ao noso favor nunha pequena fracción de punto porcentual. Cando chegue a dereita seremos unha minoría numérica, outro mal aspecto que teremos que aceptar, porque o groso da nosa xente simplemente non estará disposta a espertar do seu sono boob-tubular ata que iso suceda. Imos perder só Deus sabe cantos irmáns e irmás ao Terror Negro, á violación e á intimidación, ás cárceres infernais do Sistema.

Teremos que tragarnos nós mesmos malos tratos, humillacións, insultos e degradacións indecibles, agardando o momento axeitado para atacar. Pero ese tempo chegará, meus irmáns! Chegará ese 50/50 máxico, e entón as rúas correrán vermellas co sangue sucio de Yehudi e os seus mercenarios e as súas mascotas de cor de barro! Traballa para ese día, meus irmáns. Traballa por iso e, sobre todo, vive por iso! Non deixes que o Gran Irmán te saque agora, ou perderás ese gran día.

De momento, cando a lei do xudeu di sapo, saltamos. Cando a lei di saltar, dicimos "ata que altura?" Cando a lei di correr, dicimos "ata onde?" Oxalá houbese outro camiño, meus irmáns. Pero non hai.

Machine Translated by Google

VI.
OS TRUCOS DO OFICIO

Prestade moita atención a este capítulo, irmáns, porque vos aforrará de perder moito tempo en moitos camiños sen saída. Ensinarache os atallos útiles que necesitas saber e ensinarache as cousas que non podes permitirte. Vouvos pasar algunhas cousas tácticas que poden parecer sinxelas, obvias ou nalgúns casos innecesarias e anticuadas. Non dubides en adaptalas e melloralas, pero lembra que algunhas destas pequenas habilidades e tácticas aprendemos ao longo dos anos grazas á amarga experiencia. Algúns dos coñecementos aquí comprados literalmente con sangue branco, así que aínda que non o aprecies por completo agora, non o despreces.

O primeiro que necesitarás son comunicacións razoablemente seguras, o máis barato posible. Na práctica real, isto significa unha gran dependencia do correo. A tarifa actual de franqueo é de 22 céntimos por carta interior, e iso non é barato, pero en comparación con tres minutos de comunicacións telefónicas, incluso a tarifa máis baixa, é a relación calidade-prezo. Necesitará polo menos un enderezo de acceso público, como un apartado de correos ou un enderezo absolutamente seguro, para o correo entrante do público e para o seu enderezo oficial de rexistro. Tamén debes ter polo menos dous ou tres enderezos de envío de correo seguros, descoñecidos para o inimigo, onde podes recibir correo de forma segura e confidencial.

A técnica principal do inimigo para vixiar o teu correo é o que se chama "portada do correo". Isto implica un escrutinio do teu correo entrante e, nalgún caso, do teu correo saínte de todos os xeitos, menos de abrilo. Anota selos de correos, enderezos de devolución, calquera forma posible de identificar o remitente ou os contidos. Ás veces, isto é feito por empregados de correos e ás veces axentes do FBI ou policías locais. Adoitaba mirar polas mañás polas pequenas fiestras de cristal da oficina de correos central de Raleigh e contemplar o noso axente especial xudeu a cargo do "escritorio nazi" repasando o correo do Partido cos empregados de correo negroidais, intentando descubrir quen era. escribindonos e por que. En varias ocasións abrín o apartado de correos coa miña chave, para que me escoitaran, e lanzo varias burlas.

como: "É unha carta da miña amiga!" ou "Eu estiven esperando por ese, é da ACLU", ou ben só "Apresuradesvos? Quero coller o meu correo e ir almorzar!" Non nos divertimos.

Suponse que, tecnicamente, unha tapa de correo só se fai cunha orde xudicial, pero o inimigo ignora iso ao seu gusto como ignora a maioría dos outros incunables regulamentarios. As regras son para nós, os campesiños aparceros e a lei non é só un burro, é un circo de tres aneis cunha gaiola de babuinos. Se supón que non deben abrir o teu correo excepto cunha orde xudicial para cada elemento individual en relación con cargos específicos e buscando certas probas específicas, do mesmo xeito que rexistrar a túa casa require unha orde. Este é outro que lle podedes contar aos marines. Non podo contar cantas cartas e paquetes recibiu a NSPA ao longo dos anos "abertos por erro". Un paquete chegou á nosa sede de Chicago

Machine Translated by Google

mostrando marcas de dentes visibles, onde algún negro da oficina de correos realmente mastigou a maldita cousa aberta e quitou a metade do contido, fose baixo a dirección federal ou simplemente roubando, nunca nos decatamos.

De feito, xa non precisan abrir o noso correo encuberto. O FBI, o BATF e outras axencias agora crean un dispositivo de fluoroscopia que lles permite radiografiar as súas cartas e, a continuación, alimentar o negativo resultante nun dispositivo de descifrado de ordenador que converte a cousa nunha especie de holograma, desdobra as páxinas, correlaciona. todos os datos da dixitalización, é dicir, o grosor do papel, a densidade, o que queiras, e reconstrúe a túa carta nunha copia impresa sen abrir nunca o sobre. Os SOB realmente poden ler o teu correo sen abrilo. Adoitaba rirme da xente que encerraba o seu correo en papel de aluminio ou chumbo por medo a tales dispositivos de dixitalización. Parece que a última risa nese caso é sobre min e non sobre aqueles que antes considerei "cooks" paranoicos. Recentemente mesmo se sabe que eu mesmo dirixo unha ou dúas cartas especialmente sensibles, e se estás enviando algo por correo que non queres que lea o Gran Irmán, non d

Porén, un consello: cando se trata co servizo postal estadounidense, sempre é un pouco difícil saber cando se enfronta a unha manipulación deliberada ou se se trata dunha simple incompetencia negra. A oficina de correos foi tradicionalmente un dos principais obstáculos para entregar cheques federales aos negros coa pretensión de que os están a gañar, así como un vertedoiro para todos os tolos e descontentos brancos que se dirixiron ao extremo inferior do público. artesa. O principal exemplo disto veu en 1979 cando a JDL enviou seis paquetes bomba a varios grupos de NS e anciáns de Europa do Leste, eu

a lista. Cinco das bombas chegaron a tempo previsto, detectáronse facilmente debido á súa construción e aparencia torpes e foron detonadas polos escuadróns de bombas locais. O meu nunca chegou. Eses malditos negros da oficina de correos perderon a miña bomba! Polo que sei, pode estar sentado na oficina de cartas mortas en St. Louis ou Saskatoon ata hoxe. Ou ben algún monkoide postal roubouno, levouno a casa a Frogtown pensando que era algo bo para comer e levouno unha sorpresa infernal cando o abriu.

Podería engadir, para sofocar a levedad aquí, que un dos destinatarios destas bombas foi Tscherim Soobzokov, o líder da comunidade circasiana en Nova Jersey que despois foi asasinado pola Liga de Defensa Xudía. Só un recordatorio de que nada disto é divertido.

Os teléfonos poden ser ferramentas de comunicación moi útiles, pero adoitan ser caros se se usan moito e tamén son susceptibles ao acoso do inimigo. Antes tiña que revisar todas as facturas telefónicas do Partido eliminando todas as chamadas JDL que foran facturadas ao noso número, Candygrams enviados a descoñecidos, telegramas falsos facturados ao noso número, etc. Algúns activistas do Movemento non estarán totalmente de acordo comigo neste punto, pero persoalmente, vexo moi pouca necesidade de que un partido revolucionario branco teña un número de teléfono accesible ao público. Cando tes un número de teléfono listado, os idiotas chámante e perden o tempo. Non podo

Machine Translated by Google

a procura inútil de tentar convencer á xente de que se una a nós a través da razón. A razón non ten nada que ver con iso; Dubido que algunha vez convencín a unha soa persoa branca para que se unise ao Movemento mediante razoamentos racionais e lóxicos durante todo o tempo que estiven politicamente activo. A xente unirase a nós cando estean o suficientemente fartos de condicións alleas ao seu control ou ao noso. Mentres tanto, se lles deixas, chamaránche por teléfono e falarán de zapateiros durante horas e horas.

Outro problema cun número de teléfono que aparece abertamente son as chamadas perpetuas e os interlocutores que soan. Ao principio adoitaba gozar de combate con estes idiotas, xudeus e federales e nenos parvos e negros ocasionais, ademais dos Jesus Freaks e os pervertidos sexuais e os raros que querían contarme todo sobre os homes verdes do Planeta Omega que emitían malas vibracións. na súa casa. Finalmente descubrín que amarrar o teléfono do Partido, aínda que sexa por pouco tempo por cada chamada, era unha especie de vitoria para eles. Mentres o activista branco está xogando con algún interlocutor hebe pode perderse a chamada crucial que avisa dunha inminente redada policial. O teléfono non é un xoguete, é un medio de comunicación e hai que usar, non xogar.

Unha última palabra sobre o uso do teléfono: sempre, supoña SEMPRE que a túa liña está tocada! De feito, é moi probable que o aproveite polo menos unha axencia gobernamental e quizais varias "privadas" como a ADL. É certo que se queren utilizar calquera cousa que gravan contra ti no xulgado teñen que ter unha orde xudicial, pero iso é un mero detalle burocrático. Escoitan de todos os xeitos, e se collen algo que cren que poden usar para colgar, só tes que ir a un xuíz federal comprensivo e conseguir que asina unha autorización convenientemente retrodatada. Repito, trata todos os teléfonos que usas coma se estivesen tocados!
Porque é moi probable que o sexan.

A VIDA NA ZONA DO CREPÚSCULO

Como revolucionario branco descubrirás que estás vivindo nunha especie de limbo ou Zona Pantasma, debes vivir e funcionar dentro da chamada sociedade "normal" e aínda así non eres, nunca poderás ser, parte desa sociedade. Non podes volver a unirte ao rabaño aínda que queiras, porque o teu cerebro foi desconectado da caixa de lentes e nunca poderás volver a programarte. Os xudeus sábeno, e por iso nunca perdoan nin esquecen.
Houbo moitos casos que coñezo nos que os activistas se fartaron e tentaron reintegrarse no que se pasa por "normalidade". Rompen todos os contactos políticos, trasládanse a novas cidades, adquiren un novo círculo de amigos, incluso cambian de nome ás veces. nunca funciona, nin completamente, e ás veces dez ou quince anos despois o refuxiado volverá ao activismo nacionalista racial branco.

O problema, o obstáculo insalvable, é que por moito que intentes ocultar ou esquecer o feito, SABES! Sabes dos xudeus. Sabes o que está a suceder e por que as cousas son como son, e nunca poderás coller un xornal nin encender o boob tube nin volver camiñar pola rúa da cidade sen interpretar todo o que ves, escoitas e aprendes á luz dese coñecemento. . Non importa se a túa orientación era ou é

Machine Translated by Google

Nacionalsocialista, Identidade, Klan, Revisionista, neofascista, renacemento pagán, Posse Comitatus, que ten. No momento en que esa faísca de coñecemento chisporroteou e escintilou nunha chama na túa mente hai tantos anos, estabas permanente e irrevocablemente perdido ante o sen alma e relucente Edén dos xudeus. Como Adán, dalgunha maneira seduciches a comer do froito prohibido e nunca máis poderás volver a entrar no falso paraíso da ignorancia feliz, de tomalo todo polo seu valor nominal e non.

sabendo. Para algúns, a conciencia de que nunca poden volver aínda que o intenten é o peor de estar implicados.

O feito de posuír estes coñecementos preciosos e de vivir e moverse nunha comunidade formada na súa maioría por persoas que non o teñen é algo moi difícil de axustar e, a longo prazo, probablemente cause máis problemas á psique do activista. A urxencia de compartir o coñecemento agárranos a todos. Queremos coller polas lapelas eses goyim mudos e berrarlles na cara e sacudirlles o coñecemento, berrar e axitar ata que entendan. Pero non podemos facelo. Non debemos tentalo. O caso é que a gran maioría dos nosos veciños, coñecidos e compañeiros de traballo non están preparados para asimilar este terrible coñecemento e probablemente nunca o farán. O único que poderemos facer coa maioría deles será persuadilos, a través da cenoria ou do pau ou de ambos, para que retiren a súa cooperación activa co réxime e a maior parte da súa cooperación pasiva tamén. Nunca nos axudarán, e debemos estar satisfeitos de que tampouco axuden a ZOG.

Sempre existe o perigo de que reaccionemos de forma exagerada, de que así conseguiremos unha reputación entre os nosos compañeiros brancos de ser idiotas, extremistas, un pouco "tontos". Isto é fatal para a nosa credibilidade e hai que evitalo custe o que custe. O primeiro paso para comunicarse coa xente é facerlles escoitar o que tes que dicir, porque cren que paga a pena escoitalo. Isto significa que deben respectarte como persoa. Se te respectan e gústanche como home ou muller, entón concederán ese crédito ás túas opinións políticas e sociais. A xente non vai escoitar "cooks". Escoitarán a outras persoas ás que coñecen por experiencia persoal que son intelixentes, de bo carácter, mental e sexualmente normais, non adictas ás drogas ou ao alcohol, membros responsables da comunidade, etc. Esta é a imaxe que temos que proxectar, e toda a nosa vida na comunidade debe axudar a este fin.

COMPRENSIÓN.- Os revolucionarios brancos sempre están no escenario. Non se poden permitir nin un só lapsus, nin sequera os pequenos lapsus dos que se poden escapar os membros da "audiencia" branca. O público non se está mirando un ao outro, están mirando a TI. Asegúrate de que vexan unha actuación maxistral.

Outro problema ao que se enfrontan os revolucionarios brancos na súa loita diaria é o da paranoia. O problema é que só porque sexas paranoico non significa que non estean a buscarte. Están a buscarte.

Machine Translated by Google

Incluso os paranoicos teñen inimigos. O truco é distinguir entre as precaucións de seguridade xustificadas e os medos sen fundamento que poden e ás veces fan que o noso pobo se produza. É unha bella arte, que debes aprender coa experiencia. Non obstante, tentarei darche algunhas indicacións.

En primeiro lugar, familiarízase con aqueles da súa localidade que poden intentar facerche dano. Desenvolve un sistema de intelixencia xenuíno para a túa unidade de actividade. Identifica JDLers ou comunistas coñecidos, policías encubiertos e FBI coñecidos, os seus vehículos e números de licenza, as súas probables tácticas e vías de ataque. Non te sentes e saltes ás sombras. O descoñecido sempre é desconcertante, así que intenta facer que os teus problemas potenciais xenuínos sexan un factor coñecido en lugar dun descoñecido. Unha vez que creas que tes unha idea bastante precisa do tipo de acoso que podes esperar (xeralmente proporcional ao teu grao de actividade), intenta non preocuparte excesivamente. Tómao todo con calma. Supoña que os seus teléfonos están conectados, pero non faga unha gran produción con iso. Na medida do posible, anticipa os seus movementos e, cando sucedan, non quedarás espástico e

Os executivos e burócratas de Yuppie están constantemente advertidos sobre os perigos do estrés, e iso triplica para os activistas políticos brancos. A túa imaxe pública debe ser de catro cadrados, brillosa e sobre o balón, pero non teñas medo de seguir o ritmo. Deixa que a túa mente se apague, reláxase periódicamente, saia da súa cidade ou de calquera lugar e consiga un cambio de escenario, nalgún lugar próximo á natureza, onde poida escoitar o océano e escoitar o vento ruxindo as follas das árbores. Inviste nunha boa gravadora e reláxate con boa música aria sólida, conxuntos de cámara barroco ou Hank Williams, o que che pareza mellor. Fai deporte, en lugar de velos no tubo boob. Toca un instrumento musical se tes ganas de facelo. Xogar ao xadrez, cultivar un xardín. Non deixes que a presión e a guerra psicolóxica do inimigo te reduzan a un naufraxio nervioso. Iso facémoslle.

Antes de poñerte todo paranoico sobre algún incidente menor, examina a evidencia física. Cres que o teu coche foi manipulado? Que probas concretas hai? Cres que alguén estivo revisando a túa casa en silencio buscando "probas" ou plantando o mesmo? Que evidencia tanxible tes para esta crenza? Hai unha ampla indicación de que as operacións encubertas do inimigo son xeralmente bastante incompetentes e, se estiveron xogando, en xeral deixarán algúns rastros físicos. Se non atopas rastros definitivos e tanxibles da actividade inimiga, é probable que sexa a túa imaxinación hiperactiva.

Pensa! Sempre. Antes de actuar, antes de falar, pensa! Esa é a mensaxe deste libro. Porque o inimigo o fai moi poucas veces. Todo o truco para lograr isto é facer que o inimigo reaccione en lugar de actuar, facelo arremeter en todas as direccións, disipar os seus esforzos, atenuar as súas propias forzas en custosos pero inútiles cales sen saída. Podemos facelo se mantemos calma, mantemos a cabeza, pensamos, planificamos con antelación e non deixamos que nos saque. Mentres, por suposto, estamos sacando simultáneamente o inferno da gaiola de ZOG. A paranoia é unha arma, de dous fíos. Debemos apuntar a súa vangarda ao Sistema mentres nos protexemos contra el. Non é doado, nin será máis fácil a partir de agora, pero é un "truco do oficio" de vital importancia que todos debemos dominar.

Machine Translated by Google

MANEXO DA VIXILANCIA DO INIMIGO

O grao en que será acosado polas axencias gobernamentais do inimigo depende de dous factores, o primeiro é a súa actividade e a eficacia desta actividade. O segundo factor relacionado é o nivel de presión que o establishment xudeu local e os seus homólogos non brancos exercen sobre as autoridades para que "fagan algo con estes horribles antisemitas racistas". Algúns departamentos da policía local están máis politizados que outros e, polo tanto, son máis susceptibles á manipulación e á coacción. As representacións da Liga Antidifamación de B'nai B'rith para adoptar "unha postura de aplicación da lei agresiva e creativa" contra a disidencia política branca teñen máis probabilidades de influír na policía en Silver Springs, Maryland, que en Bugtussel, Mississippi. Non é que o ADL non poida chegar tamén ao xerife en Bugtussel, pero levará máis tempo e terán que facelo de forma máis sutil, digamos mediante achegas de campaña ofrecidas de forma discreta ou ben unha charla tranquila co gobernador de Mississippi na Casa do Estado. sobre un bourbon e unha rama. Debes familiarizarte con exactamente como opera ZOG na túa localidade e tentar anticipar os seus movementos.

Unha das primeiras cousas que fará a lei é poñer baixo vixilancia a calquera nacionalista racial branco identificable. Esta vitoria varía en intensidade e alcance segundo a cantidade de man de obra dispoñible, a forte presión xudía e se sospeitan ou non de que fas algo ilegal. (Repito por décima vez que durante as tres primeiras fases do escenario revolucionario deberías manterte limpo.) A maioría dos policías locais brancos teñen máis que suficientes auténticos

crime nas súas mans sen perder moito tempo e esforzos en vixiar a activistas políticos legais da súa propia raza cos que probablemente estean de acordo en segredo, só para agradar aos mozos do cuarto do centro que reciben calor do Rabino Shlumpfelstein do Consello de Relacións Humanas Interreligiosas ou como se chame a fronte local de ADL.

Se podes cultivar unha boa relación cos policías de baixo rango no ritmo, isto pagará dividendos inmensos. Na maioría dos departamentos, calquera persoa desde o rango de sarxento en adiante é politizada e, finalmente, comprometida ao ter que seguir a liña de ZOG e demostrar "sensibilidade ás preocupacións das minorías", é dicir, fiabilidade política. Pero o policía no ritmo recibe o peso do negro todos os días e sabe o que é o que. A mentalidade da policía será discutida máis adiante máis adiante, pero aquí estamos discutindo tratar con eles nunha base de un a un. Ten en conta que, se e cando te volves o suficientemente perigoso para o Sistema como para merecer un ataque violento contra a túa vida ou a túa liberdade, é máis que probable que o policía que vaia a petar, un home branco coma ti, sexa enviado tras ti. O FBI e o BATF volvéronse algo ansiosos ao longo dos anos por enfrontarse aos racistas brancos e xa o fan raramente sen unha ampla axuda da policía local, que asumirá a maior parte do risco se comeza algún tiroteo. (Os policías locais xeralmente están resentidos e des

Machine Translated by Google

Lembra: un policía está afeito a tratar con criminais e punks. Bravadas baratas, abusos obscenos, mentiras fáciles, insolencia hosca, xa o viu todo. Se te comportas de tal xeito con el, asumirá que o rabino ten razón e que es un delincuente de pouca vida, e trataráte en consecuencia. Trate sempre aos patrulleros brancos e aos sarxentos con respecto, cortesía e profesionalidade. Isto pagará dividendos e, ademais, a maioría deles meréceno. Desde o tenente en diante comeza a podremia e hai moi boas posibilidades de que teñas que tratar cun mercenario cuxa idea de lealdade está a ser comprada, aínda que os seus pagadores se dediquen a destruír a súa raza. Con policías de alto rango, sexa legal, cortés e correcto. Non lles digas nada. Nunca, nin baixo ningún concepto. Non discutas nada político con eles. Non son recrutas potenciais, non fan nada sen un motivo e sempre buscan algo de ti para os seus propios propósitos nefastos (consulta o capítulo posterior titulado Mat to Do Men You are Captured).

A vixilancia electrónica será a forma máis común de espionaxe á que será sometido. É rendible, relativamente sinxelo e libera man de obra para investigacións criminais reais. Permite á policía

para asegurarlle ao rabino Shlumpfelstein e ao concelleiro Nicodemus Washington que realmente se está a facer algo con estes stroppy honkies e, finalmente, serán arroxados aos calabozos máis profundos e escuros de Sión onde pertencen eses herexes e blasfemos. Ademais, se es o suficientemente estúpido como para ignorar as miñas reiteradas ordes contra a ilegalidade, incluso poden atraparte facendo algo ilegal e realmente te encerrar. Tecnicamente, suponse que toda a vixilancia electrónica está estrictamente controlada e só se fai a través dunha orde xudicial, pero eu podo sanear e legalizar as súas cintas cando queiran coa sinatura dun xuíz que convenientemente non notará que os documentos son datados tres. meses antes. Aínda non teño oído falar dun só caso no que ningún policía ou axente federal fose sancionado de ningún xeito por abusar dos procedementos de escoita electrónica. É a súa principal arma contra nós, seguida de preto polo uso de informadores.

Xa falei de tocar o teléfono. Antes tiñan que colarse na túa casa dalgún xeito e instalar o erro dentro do propio receptor do teléfono, pero agora fano todo na centralita ou, en caso contrario, tocan unha liña nunha caixa de unión nun poste. desde a súa casa ou apartamento. O máis probable é que cando te mudes a un novo barrio ou te instales un novo teléfono, e se decate del, notarás unha furgoneta de servizo da compañía telefónica e un "lineman" nun poste próximo moi pouco despois. Polo tanto, é unha boa idea non informarlles que teléfonos está a usar para o seu traballo político. Isto non sempre é doado, xa que os seus ordenadores poden levar unha lista de teléfonos de patriotas brancos coñecidos en todo o país, buscar nas facturas de teléfono da túa cidade ou condado escaneando centos de miles de chamadas e, en cuestión de minutos, cuspir unha lista de quen está na túa cidade. zona foi chamando nacionalistas raciais brancos identificados. Un sistema rotativo de horarios específicos e cabinas telefónicas é mellor, pero unha vez máis, se se dan conta, poden usar os seus ordenadores para reconstruír parcial ou totalmente o seu patrón de uso do teléfono público e acceder ás liñas correctas no momento adecuado.

Machine Translated by Google

Moitos toques de teléfono simplemente teñen gravadores en directo conectados a eles que están sensibilizados ao son para acenderse e comezar a gravar determinadas palabras clave como "pistola", "bomba", "matar". "Xudeu", etc. Cando teñas que falar nunha liña tocada, pode ser unha boa idea usar a linguaxe Esopia, a linguaxe da fábula. Use palabras de código como "galleta" para arma, "cemento" para explosivos, "cucaracha" para xudeu, etc. Isto supón que está a discutir tales cousas nunha liña tocada para comezar, o que non é unha boa idea, pero hai son momentos nos que debes usar estas palabras nun contexto totalmente lexítimo. Moitas veces na NSPA dixen "pistolas" ou

"bombas" nunha conversación completamente legal, falando sobre algunha noticia ou artigo que estaba escribindo, e escoitei un clic audible cando a gravadora entraba.

Os erros reais adoitan colocarse nas casas e nos coches dos patriotas brancos, xeralmente a través de "traballos de bolsa negra". Trátase de roubos realizados pola policía ou axentes federais co fin de realizar rexistros ilegais, roubar a súa propiedade, plantar dispositivos electrónicos de escoita ou ocultar na súa casa probas incriminatorias, como drogas ou granadas de man, que despois poden "atopar" con algún pretexto. moi pouco podemos facer respecto diso se están realmente decididos, só permanecen legais, realizan buscas periódicas dos erros e continúan. Se queren afastarte, farano e non permitirán que os pequenos detalles esixentes como a lei, a moralidade ou os feitos se interpongan no seu camiño. Isto é algo que temos que aceptar antes de involucrarnos nunha actividade política non aprobada. Existen manuais dispoñibles na prensa subterránea sobre como localizar e eliminar dispositivos de erros, como facer un "varrido", etc. Aprende estas técnicas e practícaas regularmente. Teña coidado con quen falas de que, ten coidado co que dis por teléfono e continúa camiñando. Adoitaba xogar con equipos de vixilancia. En Arlington, ás veces, chamaba aos coches da sombra do FBI: "Agora imos ás impresoras!" ou a onde iamos.

Ás veces perdíanos ao pasar un semáforo en vermello, dar unha volta ao bloque e, a continuación, pararme ao lado dos desconcertados Gmen no seguinte semáforo e dicir: "Ola, rapaces! Estamos facendo bo tempo!" Non obstante, esquecín que este non é un xogo e que eran matóns viciosos cos que me estaba a xogar, e no seu momento conseguín a miña aparición.

Eu e outro neno intelixente da sede do NSWPP decidimos facerlle unha broma aos "droides". Mantivemos unha conversación ostentosa por teléfono sobre un cargamento de armas ilegais, nomeando o lugar e a hora na que íamos enterrar estes elementos. Aparecemos cun par de bolsas de plástico cheas de roupa sucia e comezamos a cavar, co cal un exército de Feebies e policías locais xurdiron da terra e colleronnos. Cando os cabróns de cabeza de alfinete decatáronse de que foran vítimas dunha broma de Dick Tuck, leváronnos ao Distrito (foramos presos en Virginia) e encerráronnos na comisaría de Anacostia, unha policía local de DC. . Nunca fomos arrestados formalmente durante todo o procedemento de 8 horas. Estaba encadeado a un radiador e despois dun par de horas entra un sarxento da policía de DC e, sen dicir unha palabra, procede a golpearme nun centímetro da miña vida usando unha toalla mollada, os puños e as palmas abertas das súas mans. aplaudiron sobre os meus oídos, malditos a punto de romperme os tímpanos. O outro neno recibiu un semellante

Machine Translated by Google

tratamento na habitación do lado, dun policía renegado branco. Entón expulsáronnos da porta da comisaría e dixéronnos que camiñaramos para casa a Arlington, sendo esta sobre a medianoite no peor barrio de negros de Washington DC.

O outro neno non puido aguantar e abandonou o HQ pouco despois. Quedei co Movemento pero aprendín a non tratar esta loita como un xogo. Será mellor que aprendades iso tamén, irmáns, e iso pronto. A túa vida ben pode depender diso. Os homes do FBI e outros axentes federais son especialmente asasinos adestrados e, en moitos casos, os individuos cos que terás que tratar tamén son asasinos reais. Temos a sorte de que non nos desperdiciaran e nos botaran no Potomac esa noite. Se o fixesen, ninguén levantaría un lamento de protesta, porque eramos "nazis", e todo o mundo sabe que os "nazis" non teñen nin sequera dereito a existir.

COMPRENSIÓN: Non é prudente xogar coa policía secreta de calquera nación ou goberno. Estes homes non son coñecidos pola súa natureza suave nin polo seu sentido do humor.

COMO DESCARGAR UN INFORMATOR

A segunda liña de ataque que o inimigo usará contra a túa unidade de actividade, finalmente, será o informante. É importante ter en conta que, pola natureza da súa función e da súa asignación dentro da unidade de actividade, os informadores sempre se comportan do mesmo xeito. Hai variacións sobre o tema, pero cun pouco de percepción e un pouco de intelixencia poderás detectar o patrón. Repito que practicamente todos os axentes ou informantes deixan os mesmos sinais e detritos reveladores. Non exceptúo ao miserable Bernard Butkovich, o axente de BATF que foi fundamental para crear o fiasco de Greensboro. De feito, xa viramos a Butkovich como unha planta e a última vez que se presentou nunha reunión do Partido só vímonos limitados pola presenza de xornalistas e cámaras de televisión de confrontalo coas probas que reuniramos. Butkovich só era inusual porque era un verdadeiro axente da ATF que levaba un distintivo, mentres que a maioría dos informantes son un tipo inferior de delincuentes, un pequeno ladrón ou un consumidor de drogas.

Podería engadir que a posterior morte de Butkovich nun misterioso accidente aéreo proporciona unha pequena moraleja interesante para aqueles "droides con traxe de tres pezas que confían no tío Slime como o Gran Pai Branco".

quen os agarimará e protexerá para sempre no seu peito de vermes. Butkovich avergoñou ao tío coa súa incompetencia, e ao tío non lle gusta que os seus criados o avergoñen. E moitas cousas poden saír mal con eses pequenos avións privados, incluso para un piloto experimentado, ah, pero divago. RIP., canalla.

Os seguintes puntos deben buscarse en varias plantas. Pode que non estean todos presentes, pero buscan un patrón xeral de comportamento sospeitoso e coincidencias estrañas. Ademais, certo

Machine Translated by Google

os patróns de comportamento e actividade indican que pode estar lidando cun policía da Fed ou outro tipo de policía.

1. *Actividade delituosa menor.* A maioría dos informantes achéganse a algún tipo de delitos de céntimo, estafando máquinas expendedoras, vendendo ou usando drogas brandas, "descontos de cinco dedos" no mercado K ou no supermercado, etc. Persoas así non deberían estar na túa política branca. unidade de actividade en todo caso, pero menciono isto porque é un indicador importante de actitude. Alguén que roube nun coche estacionado ou vende droga non ten sentido persoal de integridade ou honra e venderá a vostede, aos seus amigos, á súa propia avoa ou a quen sexa a cambio de pequenas cantidades de diñeiro, ou ben, inmunidade ao procesamento. O caso máis patético do que oín falar foi o principal informante da Real Policía Montada do Canadá en varios grupos canadenses. Durante anos, o prezo deste home foi de dez dólares canadenses e dúas botellas de ron cada semana. Non sei cal é máis grotesco, iso ou o feito de que o home segue colgado da periferia do Movemento a pesar do seu palmarés e do seu evidente alcoholismo e senilidade.

2. *O informante fala grande pero produce pouco.* Sempre está preto, sempre querendo coñecer xente nova, sempre querendo evitar calquera obsequio, sempre cheo de historias sobre como vai facer isto, aquilo e outras cousas para o Movemento. E aínda así, dalgunha maneira, estas grandes cousas nunca parecen materializarse. O falecido Joe Tommasi foi advertido por un contacto do cuartel da policía local de que unha persoa tan baixa estaba a tentar infiltrarse na súa unidade do NSWPP en Los Ángeles en nome da policía de Los Ángeles. Tommasi aplicaba un remedio sinxelo: cada vez que o mozo pasaba pola sede de El Monte poñíase a traballar, e niso traballo sucio. Lavaba a louza; limpou a imprenta; segaba o céspede; dobraba os xornais ata que tiña os dedos negros de tinta; limpou os baños. O seu entusiasmo pola Nova Orde Nacionalsocialista tardou unhas tres semanas en evaporarse, e nunca volvemos saber falar del.

3. *O informante sempre quere nomes e enderezos.* Ofrécese como voluntario para axudar cos envíos de boletíns e xornais, para in

postura, porque pode conseguir un dekko na lista de correo. Sempre leva papel de rascar ou un pequeno caderno para que poida obter nomes e números de teléfono de persoas novas. Ten unha gran memoria para as matrículas e un gran interese polos coches. ("Diga, en que ano de Pontiac vas conducindo, irmán?") Está fascinado polas armas: encántalle collelas, manexalas, mirar de preto os números de serie e descubrir onde. a xente conseguiunos, cantas outras armas posúe, como é a súa experiencia coas armas de fogo, etc.

4. *Ao delator gústalle vagar.* Atoparalo en todas partes, especialmente na túa casa ou oficina. Atoparao rebuscando nos caixóns con algún pretexto, buscando un misto ou un bolígrafo ou o que sexa. Atoparalo asomándose no teu garaxe, no teu cuarto, na túa oficina ou cuarto de traballo, no teu cuarto escuro, no teu taller de impresión, onde non teña negocios. Vai atopar con el accidentalmente a propósito na rúa.

Machine Translated by Google

Sempre estará preto, aparecendo ás horas estrañas, chamándote para conversas interminables e sen sentido.

5. ***Ao informante encántalle falar de cousas violentas e ilegais.*** **Esta é a marca do axente provocador, unha besta algo diferente da pomba de taburete recto. Sempre, dalgunha maneira consegue levar a conversación sobre atentados, tiroteos, sabotaxes, calquera cousa e todo o que a túa unidade de actividade non debería preocuparse nas Fases Un, Dous e Tres. Notarás que se fai especialmente insurreccional por teléfono, que é máis que probable que toque e grava as túas conversas. Ten "contactos" misteriosos que poden conseguirche granadas de man, explosivos, metralladoras, foguetes antitanque, gas velenoso, metralletas MAC-10, vehículos gobernamentais roubados, minas Claymore, ojivas nucleares tácticas, calquera cousa maldita que queiras excepto o diñeiro en efectivo e material de oficina que realmente necesitas para dirixir un grupo político legal. Cousa curiosa destes seus "contactos": poden conseguirche practicamente calquera cousa ilegal, sen suar, pero pedirlles que che presenten uns cantos rolos de selos de correos ou uns centos de dólares como doazón?**

6. ***O informante é difícil de atopar.*** **Desconfía moito de facerche saber onde pousa a cabeza pola noite. É persoalmente consciente da seguridade ata o punto da paranoia. Isto débese a que adoita ter moito para ser paranoico; moitas veces non es o primeiro grupo de persoas, políticas ou meramente delincuentes, que el chirrou. informar é un mal hábito que é moi difícil de romper unha vez adquirido; Moitas veces o seu "oficial de caso" ou "control" na sede da policía ou no edificio federal non o deixan saír unha vez que está no fondo.**

7. ***A historia de portada dun informante moitas veces non sae.*** **Na medida do posible, realiza comprobacións de antecedentes en calquera persoa que sospeites. Hai todo tipo de formas de facelo. Vivimos nunha sociedade complexa e é moi difícil para alguén ocultar a súa historia real a alguén que coñece as cordas. Cultiva a arte de rastrexar e extraer información sobre as persoas. Non só é unha función de intelixencia vital e crucial para a túa seguridade, tamén é divertido e un desafío, un exercicio mental tan bo como calquera xogo de mesa. Non vou entrar en máis detalles sobre isto porque é un tema por si só.**

Por último, debo repetir a miña advertencia sobre as axentes femininas. A maioría dos activistas nacionalistas raciales brancos seguen sendo homes, por varias razóns que teñen que ver na súa maioría co feito de que os homes brancos son máis inmediatos, afectados persoalmente pola enfermidade crapulosa e a tiranía desta sociedade e, polo tanto, foron os primeiros en espertar. A participación feminina no Movemento vai en aumento, unha evolución que me congratulo, pero o caso é que aínda temos poucas irmás na loita e a maioría das que están implicadas están casadas. Esta escaseza de mulleres elixibles é un talón de Aquiles moi grave para nós, e o inimigo coñece este feito e utilízao.

É moi difícil para un varón ario branco con instintos normais e o sentido consanguino da honra, a confianza e a decencia do noso pobo manter a sospeita de que a súa parella sexual que compartiu a parte máis íntima e persoal da súa vida pode ser un inimigo mortal. Cando isto

Machine Translated by Google

ocorre, moitas veces é máis demoledor emocional e espiritualmente para o home do que sería unha bomba JDL ou un ataque de acoso por parte do FBI. Obviamente, non podemos ir perseguindo a ningunha muller atractiva que mostre interese nos nosos mozos de correas ou, se non, perderiamos aos mozos de correas en pouco tempo. Estea alerta, sexa profesional nas súas relacións coas mulleres - é dicir,. non te dediques a falar de almofadas sobre os negocios do Movemento, e non estaría de máis consultar ás amigas da túa xente. E o teu tamén.

Mentres sobre este tema, quero transmitir un consello imperativo. Nunca, NUNCA te permitas entrar nunha situación na que esteas só cunha muller non branca, unha policía ou unha xornalista. Se os negocios che obrigan a tratar con mulleres desta natureza, asegúrate sempre de estar nun grupo, nun lugar público ou acompañado doutro xeito.

Na miña experiencia, dúas veces, os activistas brancos foron atraídos a posicións comprometedoras por mulleres que logo gritaron "violación!" En ambos os casos estas mulleres eran xudías de aspecto moi branco, membros da JDL que se atopaban encubertos para este propósito espe (Quizais un deles estaba casado con outro xudeu chamado Potifar? Lembro iso

unha das nosas vítimas no caso de LA chamábase Joseph.) Nun caso houbo arrestos nun incendio de moi, moi mala publicidade. Atacaron aos nosos mozos con uniforme de NS durante unha reunión e as fotos da primeira páxina mostraban que eran levados esposados á policía mentres os titulares gritaban "¡NAZIS VIOLACIÓN XUDA!" Ningún dos casos chegou a xuízo porque nos dous casos o noso pobo o tratou da única forma posible. Enfrontouse ao xefe local da Liga de Defensa Xudía, produciuse unha pistola para chamar a súa atención (nun caso meteronlle na boca e o martelo amartillado), e entón explicoulle ao sucio kike que había certas regras en o xogo da política alternativa e que as falsas acusacións de violación incumpriban as regras. En ambos os casos, as mulleres denunciantes nunca se presentaron ao xulgado e os nosos irmáns foron postos en liberdade, esperamos que para ter máis precaución no futuro, é dicir, onde o peguen.

Pódese comentar que a anécdota anterior parece vulnerar a miña prohibición contra a actividade ilegal. Non tanto. O meu mandato para todos vós é sobrevivir e levar a cabo as vosas misións. Agora mesmo, incumprir a lei e ir a prisión durante o resto da túa vida natural é unha contravivencia e, polo tanto, debes evitar. Ir a prisión cun rap de violación tería o mesmo efecto. Tamén é contra-supervivencia. A miña mensaxe en todo isto é sinxela: fai o que teñas que facer para gañar. Ese é o último "truco do oficio".

Machine Translated by Google

VII
OS TRUCOS DO OFICIO (continuación)

Máis consellos prácticos para o revolucionario branco:

A liña de literatura básica. **Debería manter un stock adecuado de panfletos, folletos e outros artigos breves que expliquen o programa e as ideas da súa organización sobre a raza, a economía, a cuestión xudía, a reconstrución da sociedade, etc. Organice esta liña básica de literatura breve e lexible en pequenos paquetes que conteñan seis ou oito artigos e nunca falten uns poucos no seu coche ou na súa casa ou lugar de traballo, para que poida golpear mentres o ferro está quente se cre tivo unha boa perspectiva. Nunca debes dar á xente libros grandes, grosos e pesados para ler ata que xa estean "enganchados". O seu contacto inicial co Movemento debería ser vostede ea súa conversación cara a cara, seguido do BLL.**
As pezas deste paquete básico de introdución deben ser breves, fáciles de ler, excelentes graficamente e con tantas imaxes e debuxos como sexa posible. Tendo en conta a diminución dos niveis de alfabetización de toda a poboación estadounidense, incluída a comunidade branca, todo o material escrito que se lles entregue aos posibles recrutas debería ser o máis sinxelo posible para comezar. Máis tarde, unha vez que están comprometidos polo menos a metade e sabes que son o suficientemente alfabetizados e intelixentes como para ler e comprender, podes probalos nos grandes libros como Mein Kampf ou Which Way Western Man? ou Imperium.

Descubrín que dúas obras de George Lincoln Rockwell, o folleto In Hoc Signo Vinces e a súa obra principal Mite Power son excelentes iniciadores para o principiante na conciencia racial. Son simplemente escritos, incisivos e directos, e non demasiado longos.
Outra cousa que precisa para comezar os seus novatos moi cedo é o revisionismo do Holocausto. A túa liña de literatura básica debe conter polo menos un folleto contra o Holocausto, como un comentario rápido sobre a fraude de Ana Frank. O seguinte paso debería ser Did Six Million Really Die de Harwood? Lembre, o chamado Holocausto é a principal base moral restante dos xudeus para lexitimar as súas depredacións contra a sociedade e as atrocidades cometidas.

por Israel en Oriente Medio. O mundo está conmocionado e enfadado polo que están a facer os xudeus, pero segue tropezando coa mentira do exterminio, os berros constantes e as preocupacións sobre os supostos horrores de Auschwitz, etc. ladróns e pequenos mafiosos. O mundo está a estar bastante canso do xudeu e do seu equipaxe de man, e faltaría moi pouco para persuadir á cortesía das nacións a pisar estes insectos, unha vez que se elimine o engano do Holocausto.

Estudar as técnicas de "testemuñas" e distribución de propaganda de grupos como as Testemuñas de Xehová e os pentecostalistas. Os mormóns teñen todo o exercicio misioneiro ata unha bela arte e as súas tácticas compensarían ben o estudo. Nunca teñas medo de aprender doutros movementos, á dereita ou á esquerda. Ten en conta que sexan cales sexan as vías ou canles de comunicación que esteas a usar coa túa comunidade branca local, o inimigo procurará interceptar e pechar. Ter plans alternativos dispoñibles para que cando

Machine Translated by Google

ZOG pecha unha forma de distribución de información ou agitprop, podes cambiar a outra canle sen interrupción.

Desfuncionalización. **Se estás o suficientemente activo, o inimigo te identificará e será o obxectivo da victimización. Desde o seu punto de vista, é esencial que sexa un exemplo para asustar a outros brancos de calquera implicación na política nacionalista racial ou doutro tipo disidente. Nalgúns países, os nacionalsocialistas ou os nacionalistas raciais brancos son simplemente arrastrados e mirados cara arriba. Neste país, o plan de xogo do inimigo require un pouco máis de sutileza. A característica máis insidiosa da democracia é que mantén unha pretensión de liberdade para os brancos mentres lles nega a liberdade e a autodeterminación de feito. Isto manténos máis ou menos satisfeitos e, sobre todo, manténos traballando, producindo a verdadeira riqueza da sociedade e mantendo o Sistema en existencia.**

O inimigo pode acabar encerrandote tamén, xa sexa porque fuches tan estúpido como para infrinxir a lei e darlles un control sobre ti, ou ben fabricando probas de que cometeches un delito e pagando a un informante, con diñeiro ou clemencia. , polos seus propios crimes para levantarse nun estrado de testemuñas e xurar a súa vida. Non obstante, a súa primeira e principal arma contra a disidencia política branca é a desfuncionalización, a inclusión na lista negra de coñecidos racistas brancos nunha localidade e a negativa a permitirlles gañar a vida e así sobrevivir na chamada sociedade "lexítima".

A defuncionalización xa non é tan efectiva como era, porque en moitas áreas dos Estados Unidos hai escaseza de man de obra tipo peón e un branco realmente decidido sempre pode recorrer a voltas de hamburguesas, empurrar vasoiras ou a quenda de noite. Quik-Pik. Isto non é de moita axuda se estás gañando $12.00 por hora como mecánico cualificado ou $16.00 por hora como fontaneiro ou o que sexa e tes que baixar ao salario mínimo no Burger King. Non obstante, facer garabatos de hamburguesas é polo menos un traballo. En 1977 1 foi posto na lista negra de Raleigh pola ADL e o boicot foi tan total que entre entón e 1981, cando saín da cidade, traballei un total de tres días en papel, legalmente. Tampouco foi por falta do meu ir Presentei preto de 200 solicitudes ao longo dos anos 1977 e 1978 e nalgúns casos case me contrataron ata que a miña rutina de verificación de crédito pre-emprego volveu con "contactar con Goldstein's Fashion Outlets para obter unha referencia especial". (O xudeu que dirixía esta cadea de tendas era o presidente do distrito local da ADL.) Despois diso non foi necesario desfuncionalizarme, porque estaba todo o tempo nos xornais e, en todo caso, renunciara a

Hoxe, non creo que sexa posible que a ADL fixera isto porque Raleigh se volveu tan Yuppiefied que a escaseza de man de obra alcanzou proporcións agudas e as empresas de Raleigh están empezando a importar chineses e sikhs para transformar as súas hamburguesas e manexar as súas caixas rexistradoras. . Supoño que cando volva a ser apuntado e perda o meu traballo actual, poderei facer hamburguesas ou facer algo co salario mínimo porque as empresas carecen de axuda competente (é dicir, branca).

Machine Translated by Google

Isto non se aplica en todas as áreas, por suposto. Ademais, son solteiro (agora) e son móbil e podo permitirme o luxo de aumentar as apostas e ir onde está o traballo. Para o home casado cunha familia, unha hipoteca e raíces na comunidade a ameaza de desfuncionalización é mortal. Non hai practicamente ningún recurso legal dispoñible. Aínda non escoitei falar de ningún nacionalista branco que contese con éxito un despedimento por motivos políticos nos tribunais nin que reciba ningún tipo de compensación, sen importarme ser contratado de novo. A defuncionalización é en realidade unha peor ameaza para nós que ser incriminados por "delitos" espurios. É o máis eficaz, xa que un home que loita pola supervivencia económica non pode en ningún caso participar nunha actividade política non autorizada. É rendible desde o seu punto de vista e non os expón ao mesmo risco que pode facer fabricar cargos penais; "As probas" falsas e os testemuños perxurados teñen o desagradable costume de descolgarse, ás veces anos despois, e estes incidentes poden ser vergoñentos para os Yuppies con traxe de tres pezas.

81

Existen varias formas nas que o Sistema transmite os seus desexos ao teu xefe sobre a súa continuidade laboral. En primeiro lugar, os medios de comunicación teñen un golpe. Unha vez que estás identificado, o teu nome, enderezo e lugar de traballo aparecen salpicados por toda a portada do xornal local, xeralmente xunto cunha fotografía túa que foi arranxada ou nalgúns casos manipulada para facerte ver tan feo e parvo. e o máis indesexable posible.
Moitas veces isto só é suficiente para facer o truco: entras ao traballo á mañá seguinte e agarda un papel rosa. Os medios tamén poden intentar chamalo no traballo, vir para "entrevistarte" no traballo, andar no aparcamento acosando aos teus compañeiros de traballo con preguntas absurdas. ("¿Sabías que Bill Jones era un radical neonazi/Klansman/dereita? ¿Sabías que leva unha arma? ¿Sabías que os membros da súa organización foron arrestados polo FBI por conspirar para explotar escolas primarias cheas de pouco? fillos?")
Moi poucas empresas poden tomar este tipo de tratamento por moito tempo.

Se iso non o fai, o seguinte paso é xeralmente unha visita do teu amigo FBI do barrio. Nin que dicir ten que non podían encaixar nas súas apretadas axendas para facerche as súas "preguntas de rutina" na casa ou durante a fin de semana e só tiñan que vir verte no traballo coa súa tontería. Un truco favorito é entrevistarte en presenza do teu supervisor ou xefe, "para que saiba que todo está en marcha". As súas preguntas tratan despois sobre armas, bombas, as súas asociacións con elementos criminais reais ou presuntos, o seu coñecemento con outros nacionalistas raciais que foron condenados, legítima ou ilícitamente, por actos violentos ilegais, etc. Tamén mencionarán a posibilidade certamente real de que vostede e os seus o lugar de traballo pode ser vítima de ataques con armas ou incendios por parte da esquerda ou da JDL. Cando se van, o teu xefe ten un caso dos meemies gritando e os teus días como empregado alí están contados.

De non ser así, sempre hai presión extralegal da ADL ou da esquerda violenta e radical. Deixaráselle claro ao teu empregador que mentres te manteña non terá certos contratos e clientes como ata agora, ou ás veces ofreceráselle un cliente especialmente grande ou un contrato de ameixa se te despide. Pode que de súpeto non poida obter subministracións dunha materia prima ou elemento crucial que o negocio debe ter para funcionar. Os seus clientes habituais volverán de súpeto a outro lugar para recibir os seus pedidos. El

Machine Translated by Google

de súpeto atoparase obxecto de auditorías de impostos sobre vendas e investigacións do IRS. El atopará o seu crédito cos provedores cortados e o diñeiro en efectivo no cabezal de barril esixido por cada compra, unha base sobre a que moi poucas empresas hoxe en día poden

operar. Todos os días recibirá a mensaxe de que un dos seus empregados definitivamente non é kosher. Este tipo de presión sutil é na que destacan os xudeus, a técnica que desenvolveron e perfeccionaron durante miles de anos, desde que José acurralou o mercado de grans exipcio e Yehudi descubriu que levar un "corte" do traballo dos xentís era moito máis fácil. e máis rendible que traballar. O diñeiro é unha ferramenta, pero tamén pode ser un instrumento que o xudeu toca como un virtuoso cando ten ganas de facelo. É o único no que son moi bos.

A menos que o teu xefe sexa un home (ou muller) de carácter realmente excepcional, non poderá soportar esta sinfonía de shekels por moito tempo. Non obstante, aínda hai outras frechas no carcaj do inimigo para dispararlle ao teu salario. Cando a ultraesquerda ou a JDL entran no acto, a cousa pode poñerse moi peluda. Poden piquetear o seu lugar de traballo, co que resulta unha atención desfavorable dos medios. Poden lapidar ou cortar os pneumáticos dos vehículos de entrega da súa empresa. Poden romper as fiestras da planta ou da oficina. Poden atacalo fóra do seu traballo ou queimar o seu coche no aparcamento. Poden disparar a túa tenda ou sala de exposicións no medio da noite, ou disparar disparos de coches a toda velocidade. Todas estas cousas pasáronme a min ou a persoas que coñecín, e xuntas forman un patrón de intimidación e acoso que é case imposible de soportar para calquera empresario.

Outro conxunto de problemas que pode ter no lugar de traballo non virá de persoas de fóra, senón de negros e especias de acción afirmativa e, nalgúns casos, de vermellos se estás nunha gran fábrica ou instalación. Se traballas nunha planta sindicalizada poden ameazar con ir á folga se non te despiden. (Así foi como me botaron desde Hillhaven Convalescent Home en Raleigh, en agosto de 1977. O persoal negro de enfermería e de cociña ameazou con saír e despedironme dentro dunha hora.) Se hai algunha infiltración comunista na súa tenda, pode que ser atacado en recunchos escuros, os pneumáticos do teu coche serán cortados ou o teu depósito de gasolina azucrado, etc. (Un pequeno segredo comercial rápido: tede sempre un candado no tapón da gasolina e, se é posible, tamén no capó. Encántalles tirar o teu coche ao lixo. .)

Contrarrestar a defuncionalización. En primeiro lugar, ten en conta que, como sempre, a presión á que estás sometido no traballo estará directamente proporcional ao nivel de actividade aberta no que estás involucrado. Moita xente que lea isto dirá: "Diaños, Eu traballo sabe o que me sinto sobre os negros e os xudeus e nunca tiven problemas como os que describes". Quizais non, pero aposto que os que fan esta afirmación tampouco estiveron activos máis aló dun determinado nivel. Intento ou real

a defuncionalización é, en certo modo, unha especie de eloxio de revés. Eles non veñen detrás de ti a menos que os fagades estropear.

Machine Translated by Google

Se o teu xefe non é branco ou xudeu, entón tes problemas e probablemente non te dure moito tempo unha vez que te identifiquen e teñan como obxectivo. Se é branco, porén, intenta cultivar unha boa relación con el. Fai que lle guste e te respecte como persoa. Sonao coidadosamente sobre as súas propias opinións políticas e raciais. Se e cando o momento parece maduro, faille saber que estás polo menos periféricamente involucrado con tal e tal grupo, Non deixes que os medios o pillen por sorpresa cando chaman á súa casa ás dez da noite. e pregúntalle: "Sabías que o teu capataz Jim Johnson é un extremista racista violento?" Se o preparou e avisou adecuadamente, pode
dicir algo que non sexa "duuuuuh huh?" Se non lle deu ningún aviso, entón
cando os excrementos golpean as láminas xiratorias pode sentir que o traizoaches e o deixaches colgado para secar, vulnerable e xirando lentamente co vento. Non obstante, debo mencionar que se o teu xefe mostra algún signo de opinións de esquerdas ou liberais ou simplemente unha estupidez porca (non é unha característica pouco común entre a nosa clase directiva do Principio de Peter), entón deberías deixalo en paz. Non busques problemas antes de que comece.

Cando te despidan, non deixes que te colla de pé. Deberías saber que eventualmente chegaría e deberías estar preparado para iso. Se é posible, tenta ter unha reserva financeira na que recurrir, unha conta de aforro escondida nalgún lugar que conteña polo menos tres meses de salario neto, máis se é posible. Sei que é difícil facelo nestes tempos, e é case imposible de facelo cando estás politicamente activo e o Movemento está engullando a túa renda dispoñible como un pozo sen fondo. Tenta facelo durante a Fase Un, a fase inicial de contratación e preparación.

Mantéñase sempre atento ás oportunidades de traballo e ás fontes de ingresos adicionais. Aínda que agora non teñas tempo, arquivaos para consultas futuras. Un negocio de venda por correo ou de consultoría é o mellor, porque significa que non dependes da túa localidade xeográfica inmediata para obter ingresos. Isto dificulta moito que o inimigo localice e sufoque todas as túas fontes de ingresos, aínda que poden presionar aos medios cos que anuncias para que non publiquen os teus anuncios, intenten que te arresten por "fraude por correo" se o teu papel non é. t 100% cadrado, acosar con ordenanzas locais, etc. Unha industria artesanal dalgún tipo tamén é moi boa, facendo e vendendo pequenos chucherías aos turistas ou azotándoos por correo. Se tes acceso a algunhas terras agrícolas, incluso a un xardín bastante grande, podes cultivar verduras e froitas para vender nos mercados de agricultores e mercadillos. Podes converterte nun ben usado

comerciante, comprando e vendendo calquera cousa e todo nos mercados de pulgas ou porta por porta. (Non o bates, é como comezaron a maioría dos xudeus).

Nin que dicir ten que os lugares de traballo e as fontes de ingresos dos nacionalistas raciais brancos son un elemento primordial que o inimigo trata de determinar. Toda a información relativa á situación económica de vostede e dos seus compañeiros brancos debe ser tratada coas máximas precaucións de seguridade e calquera persoa que pareza excesivamente interesada en descubrir onde traballan todos debe ser considerada con desconfianza.

Machine Translated by Google

Cooperativas Brancas. **Unha das ideas que sempre quixen probar é a de formar cooperativas económicas brancas para axudar a sustentar o noso pobo, axudar ás súas familias a facelo economicamente nestes tempos difíciles e, sobre todo, amortiguar o noso pobo contra os efectos devastadores da desfuncionalización. e asalto económico xudaico. A idea é que todos os membros do grupo se unan e acepten proporcionar certos bens e servizos gratuitamente aos demais membros do grupo. Un ou dous ofrecen reparacións de automóbiles e mantemento rutineiro só polo custo das pezas. Os agricultores e xardineiros proporcionan froitas e verduras. Os propietarios de tendas e venda polo miúdo proporcionan mercadorías a un prezo por xunto. Os membros botan man de diñeiro para comprar grandes cantidades de conservas, deterxentes, artigos para o fogar, papel hixiénico, o que sexa e a compra masiva resultante repártese por igual entre os participantes. Os membros entran para comprar artigos comúns de ferraxes, electrodomésticos, cortadoras de herba, ferramentas, etc., que despois se comparten. Créase unha biblioteca comunitaria de libros e outro material con fins de investigación, educación e propaganda. As posibilidades son infini**

O establecemento de cooperativas económicas brancas debería ser un punto de urxencia importante co Movemento. Xa hai algunhas cooperativas rudimentarias e empresas similares en funcionamento, na súa maioría na Costa Oeste e na súa maioría dirixidas por Identity e outros grupos da dereita relixiosa. É unha idea que debe ser adoptada moito máis amplamente do que é. Os próximos grandes pasos nesta liña implicarán non só proporcionar bens e servizos para o noso propio pobo, senón emprego para o noso propio pobo, e despois diso, proporcionar bens e servizos e, finalmente, emprego para os brancos dentro da comunidade en xeral.

Se un movemento cooperativo branco pode poñerse en marcha, podemos minar o dominio máis mortífero do inimigo: a necesidade de vender as nosas habilidades e o noso traballo ao Sistema para sobrevivir. Subverter ese método de man de ferro de controlar a disidencia branca será unha vitoria de proporcións estremecedoras.

VIOLENCIA INIMIGA

Se es políticamente activo dalgún xeito e segues con el, finalmente vai ser agredido fisicamente polo inimigo. O obxecto destes ataques non é tanto prexudicarche como individuo senón, unha vez máis, facer de ti un exemplo para espantar a outros brancos e evitar que te apoien. Nisto, en xeral, é unha táctica exitosa, témome, en gran parte debido ás terxiversacións dos medios destes incidentes.

De feito, a nosa xente xeralmente vai bastante ben contra os atacantes físicos. Hai que ter en conta que moitos ataques consisten nun só golpe ou golpe con arma e son escenificados estrictamente para os medios de comunicación co fin de conseguir que a imaxe do racista branco nos xornais reciba un golpe, nunca dándolle un a cambio. Os atacantes ou golpeanche ou te enganchan mentres as cámaras fan clic e, a continuación, foxen rapidamente, ou son inmediatamente agarrados pola policía convenientemente flotante antes de que poidas meterse con eles e os levarán ata a comisaría onde pagarán unha multa de decomiso de 10 dólares. volver a unha gran ovación na sinagoga ou na clase de concienciación feminista.

Machine Translated by Google

Non obstante, nunha auténtica loita de derramamento provocamos un verdadeiro dano, especialmente cando puidemos arrinconar á covarde e desprezable Liga de Defensa Xudía. Os JDL hebes foron ao hospital con todo tipo de cabezas rotas e ósos rotos, e en xeral, despois
dun bo golpe, aprenden cales das nosas unidades de actividade deben deixar sós. Significativamente, aínda non nos molestaron aquí en Carolina do Norte. Nós, os rapaces do sur, con adhesivos para parachoques da bandeira confederada e bastidores de rifles nas nosas camionetas, somos uns oponentes demasiado formidables para os rapaces de yeshiva de Brooklyn. Prefiren os europeos do Leste de oitenta anos con bastóns brancos e audífonos como obxectivos axeitados para o seu cacarexado barzel

A única vez que algún dos nosos pobos foi ferido seriamente, xa sexa por JDL ou polos comunistas, é cando fomos superados en número por probabilidades absolutamente asombrosas. No meu primeiro gran enfrontamento JDL, no parque Lafayette, oito nacionalsocialistas
resistiron ben cincuenta patadas con porras e romperon bastante ben un par dos seus narices de gancho. Débese en gran parte á demostración pusilánime que as "tropas" da Liga de Defensa Xudía fixeron en enfrontamentos físicos co noso pobo e co 85.

varios árabes e rusos que o JDL cambiou a bombardeos, vandalismo e incendios provocados. Deste xeito, realmente causaron uns danos moi graves aos árabes e soviéticos e aos anciáns europeos do Leste, incluíndo a desprezable e repugnantemente cruel mutilación e asasinato de Tscherim Soobzokov.

Moitos asaltos inimigos terán lugar en relación coas aparicións dos medios raciais nacionalistas brancos. Antigamente, ás veces protagonizaban ataques en manifestacións públicas, converténdoas en "festivales de rock" onde un pequeno puñado da nosa xente era arrollado con obxectos voadores polos xudeus ou os vermellos alugueres. Non deberías participar neste tipo de actividade inútil, así que non vou entrar niso. Non obstante, ás veces as aparicións nos medios poden considerarse necesarias e serás atacado dentro ou fóra do estudo de televisión, da rolda de prensa, o que sexa. O elemento clave aquí é que, dalgún xeito, a túa presenza foi anunciada con antelación, polo que o inimigo sabe que estarás nun determinado lugar nun momento determinado.

Outro lugar onde tes que estar en garda son os xulgados, cando estás lidando con algunha audiencia ou rap de Mickey Mouse e de novo saben cando e onde estarás. Un consello: moitas veces os medios de comunicación, mesmo cando se lles pide que manteñan en segredo a túa aparición nun programa de entrevistas ou entrevistas, chamarán deliberadamente aos Reds ou JDL e avisarán de que vas vir, xa sexa para organizar un enfrontamento para as súas cámaras ou ben. por razóns puramente ideolóxicas, esperando que sexa ferido ou asasinado. Non podo enfatizar demasiado que o persoal dos medios de comunicación é inimigo e debe ser tratado como tal. A súa palabra non é digna de confianza e a súa versión de tales

Machine Translated by Google

Sempre que te atopes nunha situación deste tipo, leva contigo tantos amigos e compañeiros como poidas, non só como loitadores senón como testemuñas. Se descobres que non podes conseguir que ninguén vai contigo, entón esta xente é unha merda de galiña e necesitas conseguir un novo grupo de amigos e compañeiros. Expoñerse deliberadamente a identificación e represalia mediante estúpidos "rallyes" públicos é unha cousa: deixar que un irmán entre só nunha emboscada do inimigo é outra. Se non podes facer que o teu pobo arrisque uns poucos golpes, non poderás facelo arriscar nada maior. Podes e comezar de novo. Nisto o JDL e os comunistas realizan unha función valiosa ao axudarnos a eliminar as Nervous Nellies e os afeccionados poltroonish. (Non necesito engadir que non hai que estigmatizar a un compañeiro ou partidario de setenta e cin

vai a ese servizo de escolta, nin debes levar camaradas anciás ou mulleres a tales carreiras.)

Sempre que creas que hai algún risco de ataque do inimigo en calquera tipo de función que o teu deber esixa que asistas, mira o teu coche. Encántalles cortar pneumáticos e romper parabrisas. Deixa unha garda no teu coche, ou mellor aínda, leva dous coches por se un é atropelado. Se é posible, leva suficientes homes para facer festas de exploración, xunto con walkie-talkies para as comunicacións. Se tes un HO ou oficina cunha estación base CB, mantéñase en contacto co teu propio CB. Sempre que poidas, explora a zona con antelación. Teña en conta as entradas e saídas ao estudio ou auditorio, a disposición do edificio. Familiarízate coas precaucións de seguridade que poden proporcionar os teus anfitrións. Dilles de antemán que pode haber problemas e que non vas fuxir del se os hai; o pensamento de danos por valor de cen mil dólares aos seus equipos de estudo de alta tecnoloxía ou as demandas de espectadores feridos poden concent

Póñase na posición do comandante inimigo. Como atacarías ao teu grupo ou a outro semellante se a situación se revertese? Onde aparcarías o teu propio transporte? Como entrarías no edificio? Como pasarías da seguridade da planta ou das alarmas? Que tipo de armas traerías e que tipo de efecto propagandístico apuntarías? Isto é unha boa práctica, irmáns, porque algún día a situación se reverterá e estaremos dando a este lixo un sabor de medicina propia.

O Ataque. **A miña experiencia é que un asalto real case nunca chega completamente sen previo aviso. Poden chamarte por teléfono e amenazándoche con días de antelación se saben onde estarás con tanta antelación. Probablemente poderás detectalos freando onde queira que estea cando pares no aparcamento ou na rúa próxima. Unha táctica estándar da maioría das faccións inimigas parece ser aparecer no estudo de televisión ou en calquera lugar con media hora antes. Podes evitar un ataque mentres entras tendo unha hora antes, gañando a entrada e sentándote coa túa festa nunha sala de espera ou nunha cafetería disparando a brisa. Entón só tes que preocuparte por saír.**

Se vas a un programa de entrevistas, debes estar alerta e estar preparado para defenderte aínda que esteas sentado, aparentemente a gusto, falando co anfitrión ou co panel ou o que sexa.

Machine Translated by Google

Algúns grupos infiltraranse na audiencia do estudo e despois asaltan o escenario cun sinal preestablecido. Os teus escoltas deben estar sempre nas bandas, listos para dar un salto cara adiante e entrar.

Ao concluír o seu negocio, debe abandonar o edificio por unha ruta previamente concertada para que poida reunirse co seu transporte o máis rápido posible e saír da zona.
Nunca, nunca te quedes nas inmediacións unha vez que teñas feito gravar ou falar ou facer o que esteas facendo alí.

Cando o inimigo te ve, o ataque xeralmente comezará con moitos berros, insultos e palabras sucias, máis ben como as tribos primitivas de Nova Guinea que fan corres rituais coas súas lanzas ou un gorila golpeándolle o peito. (As semellanzas son ás veces máis que casual.) Notarás que os nosos inimigos raciais xeralmente mostran unha clara falta de imaxinación, referíndose a ti cunha das tres palabras obscenas, a palabra "f", a "mf" e a " s", nalgunha combinación coa palabra "bastardo".
(Como un lado etomolóxico, observe o contraste entre a escaseza do vocabulario maledictivo dos xudeus e os vermellos en comparación coa nosa rica nomenclatura para eles. Contei unha ducia de termos despectivos que usamos os brancos para "comunista", polo menos dúas ducias para "xudeu" e máis de cen para "negro". Pero eu divago.)

O maltrato verbal será xeralmente seguido do lanzamento de obxectos se estás ao aire libre e teñen espazo para facelo, incluíndo pedras, botellas, ladrillos, ovos, froita podre, globos cheos de ouriños, bolsas de feces, etc. A obsesión xudía pola excreción e o desperdicio corporal entra en xogo aquí.) Ás veces é todo o que fai falta para lograr os seus obxectivos. Se hai policías presentes, poden trasladarse, declarar o evento un "motín" e dar marcha atrás ou arrestar aos brancos mentres permiten que os vermellos ou xudeus poidan escapar sen ser molestados. O inimigo pode entón reclamar unha "vitoria" na que a "indignación do pobo impediu aos fascistas de falar" ou o que sexa. (Faráno en calquera caso. Os vermellos nunca son derrotados nas páxinas dos seus propios farrapos, ou se son derrotados de forma esmagadora, as súas baixas convértense en "mártires gloriosos". En realidade, non é unha técnica de propaganda mala, e que ben poderiamos emular.)

Se realmente te atacan, non perdas a calma. Deberías ter preparado para a eventualidade e organizar a túa reacción coa túa escolta. Parte do teu adestramento, que debería estar en curso durante as tres primeiras fases organizativas, debería ser a arte e a ciencia de defenderte e inflixir o máximo de dano posible coas túas mans. Debes saber como parar golpes con armas para que as armas sexan desviadas e non che lategas o brazo ou a cara, como parar coitelos e botellas rotas, etc. Nunca, nunca leves armas a ningún posible enfrontamento ou serás arrestado e o Sistema terá o seu control sobre ti durante moito, moito tempo. A única excepción ocasional

Machine Translated by Google

isto é Mace ou algo semellante, onde tales substancias son legais segundo a lei estatal para comezar, e aínda así pode ser arriscado. Cando te atacan, sempre serás superado en número por unha proporción moi grande. De feito, nunca coñecín ningún ataque contra ningunha das nosas persoas en calquera cousa que se asemellase remotamente ás mesmas probabilidades. Levo case vinte anos na política alternativa, e podo dicir con verdade que nunca, nin unha vez en todo ese tempo, oín falar dun xudeu ou dun comunista ou mesmo de imbéciles brancos que se ofrecían a loitar contra ningún Klan. ou grupo nacionalsocialista de forma individual. Isto di algo sobre nós e

Se te baixan, non intentes levantarte ao principio porque iso te expón; están esperando por iso e pegaranche na tripa, na ingua e na cabeza coa bota. Se te quedas abaixo, retrocederán ou probablemente probarán o arranque de todos os xeitos. Abróchate, protexe a cabeza e a ingle, pero mantén os ollos abertos o mellor que poidas. Cando un deles se achegue demasiado para darte unha patada, agárralle o nocello, usando as dúas mans, e tórao con forza. Isto romperá ou dislocará o seu nocello e, o máis importante, derrubalo para que poidas achegalo a ti e usalo como escudo. Se hai un muro preto, enróllase a el e agárrate a ese hebe ou commie, usándoo como escudo contra as botas dos demais. Unha boa suxeición é unha man na súa gorxa, outra na súa entrepierna, e os dentes afundidos en algo carnoso na súa cara para boa medida. El pode estar facendo o mesmo contigo, pero ti es branca e así tomas a dor e te agarras del. Camiña cara arriba, as costas pegadas á parede, despois lánzao con forza ao inimigo de molienda cara á dereita ou á esquerda mentres rebotas e golpeas a outro na dirección oposta.

Agora, hai unha cousa que debes decidir como unha cuestión de política firme antes de entrar en calquera situación posiblemente de confrontación. Se un inimigo te ataca, atácate fisicamente nun esforzo por negarche os teus dereitos segundo a Constitución dos Estados Unidos, entón está equivocado a pesar de que probablemente asumirás a caída. Debes determinar, absolutamente, que isto é algo que non tolerarás e debes facerlle saber ao inimigo que, sen dúbida, falándolle na única lingua que entenda, a forza bruta. Se é comunista, xa adora a forza espida como ideoloxía en todo caso. Se é xudeu, entón sabe instintivamente por miles de anos de memoria racial cando se esperta o goy. Winston Churchill dixo que o xudeu está sempre á túa gorxa ou aos teus pés, e sabe cando cambiar de rumbo.

Se, durante un enfrontamento iniciado polo inimigo, te apoderás dun xudeu ou dun comunista, *faino dano. Doerlle moito.* Faino sangrar. Romperlle os ósos. Fai que a súa cara pareza algo que se encarga nun restaurante mexicano. Estuda coidadosamente e adestra-te na arte de facer un desorde do corpo humano. Romperlle os tímpanos. Derruba Esmagalle o nariz nunha masa de goma. Poñelo en muletas se pode, ou mellor aínda, nunha cadeira de rodas. Non o mates se podes evitalo. Non quere darlle un mártir ao inimigo, quere darlle un exemplo vivo e sangrante do que vai pasar coas persoas que tentan negar pola forza aos brancos americanos os seus dereitos na súa propia terra pola que loitaron e traballaron os seus antepasados.

Machine Translated by Google

Probablemente terás algún problema con isto, dependendo das circunstancias, pero aquí está en xogo algo absolutamente vital e paga a pena arriscar.
Estes grupos terroristas de esquerda e sionistas son unha parte importante da estratexia do inimigo. Son o pau igual que os televisores a cor e os vehículos recreativos e os videoxogos son a cenoria. O seu propósito é suprimir a disidencia branca pola forza se todo falla, polo que o Estado lles permite existir e, nalgúns casos, florecer, deténdoos só cando se lles escapa por completo. Coñecer e derrotar este tipo de gamberros é unha das moitas probas e obstáculos que vai ter que afrontar e superar o partido revolucionario Branco. É parte ineludible do progreso do noso movemento. É mellor afrontar e superar o principio antes de ter que enfrontarse ás formacións inimigas realmente importantes.

Non vou con esta retórica de "batalla polas rúas" dos anos 30 que escoitamos ocasionalmente dos nazis de Hollywood e tal. As rúas non nos pertencen nin aos vermellos, son ao Sistema. Pero non podemos funcionar se temos que andar constantemente con estes idiotas JDL e zurdos. En ningún caso debemos permitir que atrasen ou desvíen o noso avance. Debemos ensinarlles sen dúbida que se intentan interferir con nós serán feridos e que neste caso non temos medo de facer o que hai que facer a pesar dos seus protectores do Gran Irmán. Moi poucos destes idiotas cren realmente no marxismo ou en Kahane ou o que sexa o suficiente como para sufrir certa dor e ferida.

Unha pista final sobre o ataque das bandas: cando entres nunha situación de confrontación, leva sempre un bacalao ou protector deportivo. Os nosos inimigos son moi propensos a golpes baixos.

Empacar ou non empacar? **Nalgún momento terás que decidir sobre unha política, xa sexa persoalmente ou dentro da túa unidade de actividade, sobre cando, onde e en que circunstancias ti e os teus compañeiros.**

levará unha pistola. Esta é unha zona moi gris e realmente non podo ofrecer consellos sobre corte e secado.

Por unha banda, salvoume de agresións violentas en varias ocasións pola presenza dun arma de fogo na miña persoa. Sei ben que unha das razóns polas que ningunha das nosas funcións de Carolina do Norte en propiedade privada foi atacada foi a presenza de armas e a nosa coñecida vontade de usalas. Por outra banda, a exhibición excesiva de armamento pon a ZOG moi, moi nervioso e, na miña opinión, tende a reducir a calor innecesaria e prematura. Tamén recordo unha ocasión na que tiven que impedir que un dos meus homes matara a tiros a un negro con cabeza de rebaba no aparcadoiro dunha tenda de barrio, algo que provocaría que unhas catorce persoas, incluída eu, fosen abocadas por algún tipo de "conspiración". ." Por unha banda, as armas son necesarias para a defensa do interior no curso normal da vida diaria aquí nestes Estados xudeus, dada a presenza de negros na nosa sociedade e a negativa do réxime a controlalos ou disciplinalos de calquera xeito. Por outra banda, os policías poden facerche un xogo de palabras nunha noite escura, detonarte, meter a pistola do teu coche na man morta e, a continuación, afirmar: "Vaia, tireino por unha infracción de tráfico e tiroume unha arma contra min. !"

Machine Translated by Google

O meu consello xeral sería: levar unha arma en calquera situación na que poida haber unha ameaza real para a vida e os membros. Se non, non te arrisques. De feito, é unha liña fina e aquí hai espazo para o debate e unha ampla latitude para a flexibilidade. Non obstante, teña coidado. Unha vez que a bala sae do cañón dunha arma nunca poderá ser retirada. Unha vez que disparaches a alguén, mesmo en defensa persoal, estás nun mundo completamente novo de perigos e problemas máis alá de crer. Unha arma é como o lume: pode salvarlle a vida ou destruíla. Carlyle escribiu que a pólvora fai que todos os homes sexan altos; transmite unha enganosa sensación de poder. Gústanme as armas, polas mesmas razóns polas que recoñezo a súa adicción perigosamente sedutora. Deus fixo o home, pero o coronel Colt fíxoo igual. É unha boa sensación saber que .44 na túa man fai que sexas capaz de eliminar ao negro máis grande da liña ofensiva de Chicago, fai que a xente escoite o que tes que dicir, fai que a xente te teña me

As armas son unha ferramenta nesta revolución, nin máis, nin menos. Adquirirémolos cando teñamos que usalos e utilizalos segundo a situación o requira, pero non vexo ningún sentido en cargar con todo tipo de armamento e munición que nunca se dispararán contra o inimigo. Tampouco hai que incumprir a lei e adquirir metralladoras e granadas e lanzacohetes e todo este desorde. Servín no exército e podo dicirlle iso, a non ser que estea debidamente adestrado no uso de

armas, unha ametralladora é máis perigosa para ti que para quen poidas enredar. Para a defensa da casa o único que necesitas é unha escopeta de calibre doce; en calquera situación subterránea con dez minutos e unha serra para metales podes acurtar o barril, quitar o stock e listo! tes a arma de corte persoal máis mortífera xamais inventada.

Se eu mesmo ía entrar na clandestinidade e xogar á guerrilla urbana, non me enganaría con estas pequenas pistolas ametralladoras que eructan un cargador de trinta cartulas en cinco segundos e engullan munición como palomitas de millo. Conseguiríame un bo rifle de francotirador de longo alcance con mira; unha pistola compacta, ocultable pero pesada como un .44 Bulldog, .357 snub ou un .380 automático; algúns desbotables de pequeno calibre Saturday Night Specials para traballos de asasinato dun só tiro e despois desbotar; e para a miña arma preferida para facer cóxegas no fígado de Yehudi, levaría un doce cortado. Con raras excepcións, eu non dispararía perdigones dobres; nunha arma cortada, esa carga pesada fará que o arma patee como unha mula de Missouri e desbote o teu patrón. O tiro número catro é o billete nos rangos dos que estamos a falar.

Podería engadir que todos os consellos anteriores están dispoñibles legalmente en varias publicacións do sistema e todas as armas que mencionei tamén son legais, sempre que a escopeta teña (no momento de escribir este artigo) 18 polgadas ou máis no cañón e 26 polgadas. ou máis en xeral. Non obstante, non teño intención de gastar o meu diñeiro pronto en ningunha destas armas, non necesito armas neste momento e ti tampouco. Necesitamos selos de correos, equipos de impresión, gráficos e de maquetación, teléfonos, escritorios, transporte, literatura, espazos para oficinas, arquivos, carteis e adhesivos, xornais tabloides e boletíns máis pequenos, taxas de presentación de candidaturas a

Machine Translated by Google

xoguetes agora mesmo, en cantidade superior a un ou dous necesarios para defender a túa casa e levar no teu coche.

A Copa Que Anima. **Unha breve palabra sobre o alcol. Está aquí, está connosco. Forma parte da nosa herdanza desde os tempos de Xenofonte ata as cervecerías de Múnic. Si, é unha droga. Non, non é unha droga no mesmo sentido que a marihuana e a cocaína son drogas. De nada vale intentar prohibir o seu uso ou prohibilo ao noso pobo por completo. Iso intentouse en Prohibición e fracasou.**

O alcol e a política, porén, non se mesturan. Ademais, os alcohólicos entran na mesma categoría que os xudeus e os homosexuais en canto á posible adhesión. Evita os borrachos como a peste. Non os admita como membros e non lles permita entrar en ningunha función do partido. Adoitan corromper aos bebedores moderados e perturbar

eventos. É vital unha vida social libre e agradable entre compañeiros, creando un sentimento de comunidade e de proximidade que debemos ter. Cada organización e unidade de actividade debe descubrir o seu propio xeito de tratar e regular o alcol nos aspectos sociais da súa función, pero o alcol nunca debería estar presente durante ningunha reunión de negocios ou función política real. Tampouco debería levar a cabo ningunha discusión política ou intento de contratación. lugar nun bar ou en calquera tipo de ambiente alcohólico. Podería engadir que a regra anterior non se aplica en Europa, onde o pub e a cervexaría desempeñan unha función social totalmente diferente á do roadhouse ou bar en América. De feito, os dous son case totalmente diferentes, do mesmo xeito que a sociedade europea e americana son case totalmente diferentes.

TRATAMENTO COS MEDIOS

A mellor idea é evitar os medios o tempo que poidas. Vante calumniar, distorsionar as túas opinións, incitar aos teus inimigos a que te ataquen e farán todo o posible para desacreditarte, porque esa é a súa función no esquema das cousas, pero non hai razón para que lles axudes a conseguir. estes obxectivos. A principal estratexia debe ser sempre construír as nosas propias redes de comunicación directamente entre nós e a comunidade branca, evitando as súas cámaras e xornais por completo sempre que sexa posible. Debemos presentar a nosa mensaxe directamente ao noso propio pobo sen permitir que a filtren e a distorsionen a través da súa edición, dos seus trucos e das súas mentiras.
Non obstante, nun sentido práctico será imposible evitar por completo os medios.
Ás veces pode ser necesario darlles algo para masticar para distraer a súa atención de algo que o grupo está a facer no que non precisan esforzarse.
Ás veces pode ser necesario para contrarrestar a desinformación do inimigo o mellor posible ou para difundir a nosa propia desinformación. Ás veces podemos estar levando a cabo unha campaña electoral ou unha folga ou algún outro proxecto no que sexa necesario utilizar todos os métodos posibles para facer chegar a nosa mensaxe ao elector ou cidadán branco. Outras veces é posible que necesitemos utilizar os medios para a distribución a gran escala dunha idea ou dun concepto e logo usar a reacción de Branco como indicador e caixa de resonancia.
Finalmente, e o máis importante, os medios poden usar a nosa persistente non cooperación contra nós. Unha vez fun "i

Machine Translated by Google

nunha das miñas campañas electorais, só a televisión extraviou convenientemente a miña invitación. Todo o programa

94

Entón converteuse nun ataque contra os "horrores do racismo" con todos os demais candidatos que berran a coro: "¡Pel negra boa, pel branca baaaaaad!" A cámara enfocaba unha cadeira baleira co meu nome.

Durante a Fase Un, o inimigo, tanto ZOG como os medios, non deberían ter nin idea de que hai actividade racista na súa área, polo menos non no que se refire ao teu WRP, aínda que outros poden estar a movelo. Durante a segunda fase, probablemente comezará a recibir solicitudes no seu apartado de correos ou enderezo público para entrevistas. Se tes un número de teléfono indicado, chamaránte, pero ten en conta que teñen contactos na compañía telefónica que usan para tales fins e así descubrirán o teu enderezo, despois de que sairán á túa porta ás oito da mañá. a mañá na que partes para traballar, te segues ata o teu traballo, etc. Sempre é un erro informar aos medios de comunicación onde vives, se podes evitar que o descubran. A súa casa será retratada na televisión e nos xornais, os seus veciños e a súa familia serán acosados, e todo é unha invitación implícita deliberada aos paramilitares e matóns inimigos para atacar a súa casa.

COMPRENSIÓN. Os medios de comunicación están completamente desprovistos de calquera sentido de moralidade. decencia, vergoña ou vergoña. De todos os nosos inimigos, agás os propios xudeus, os medios de comunicación son os máis quebrados moralmente.

Podes lembrar o infame incidente no que unha dama liberada informante dunha das principais cadeas entrevistaba a unha muller cuxos tres fillos acababan de morrer nun incendio, que aínda estaba a arder no fondo. "Sei como te sentes", chasqueou a desgraciada cadela da televisión. "Tiña un gatiño que morreu unha vez".

Os reporteiros e as personalidades da televisión están na maior viaxe do ego da sociedade actual. O seu poder é en moitos casos maior que o do goberno porque se lles cre e o goberno non, e sábeno. Viven para ver a súa propia cara nese tubo e a súa propia voz nos altofalantes; criados na sociedade boob-tubular, están convencidos de que a televisión é a verdadeira realidade e, como están na televisión todos os días, son máis reais que o resto de nós. Toda a terra é unha gran noticia para eles e todo o resto da humanidade son extras e accesorios escénicos para a súa "arte".

Son os sacerdotes e hierofantes do Tubo Todopoderoso. Inclínate, campesiños, ante o Unxido do Gran Deus da Televisión!

95

Os xornalistas de xornais e revistas son case tan grande como un grupo de gilipollas. Todos pensan que son Woodward e Bernstein ou ben Ernest Hemingway cun procesador de textos. Hai uns cantos bos reporteiros que traballan para os xornais máis pequenos, pero no momento en que imprimen un artigo obxectivo sobre calquera cousa branca e nacionalista racial se atopan no

Machine Translated by Google

mesa de necrolóxicas ou na rúa. Os xornalistas teñen un sentido moi agudo, é dicir, que lado do seu pan está untado con manteiga, e se non están seguros sobre a inclinación que se supón que debe tomar un artigo, o editor da súa cidade infórmaos moi rapidamente. Seino, eu mesmo fun xornalista, noutrora.

Os xornais, as estacións de televisión, as revistas e as estacións de radio non teñen ningún sentido de responsabilidade cos seus lectores. A súa responsabilidade é para cos seus donos, e se miras o suficientemente atrás e o suficientemente profundo descubrirás que o interese controlador de todos os principais medios de comunicación deste país é xudeu ou unha persoa ou persoas tan total e servilmente dedicadas aos intereses xudeus que non hai diferenza significativa. Isto non é casual. Os Elixidos traballaron moito e duro para lograr precisamente o estado de cousas que impera hoxe nos medios de comunicación e ninguén máis se vexa. Ninguén. Poden permitirse o luxo de perder case todos os outros aspectos do seu poder, ademais do control dos medios. Cando isto pasa, están m

Con todo, mesmo iso se lles está escapando. O problema de tirar das cordas desde detrás das escenas é que as cordas ás veces se fan tan finas e tenues que se rompen. Algúns destes "reporteiros de investigación" encheronse tanto de si mesmos que realmente pensan que o seu traballo é investigar cousas. Hai pouco vin un artigo de dúas horas sobre o crime organizado feito por un gran e importante nome entre as nosas grandes estrelas dos medios. A publicidade anticipada dicía que, entre outras cousas, ía ser discutida a inundación de matones israelís que entraban neste país fuxindo dos coitelos árabes. Nin unha palabra na emisión. Obviamente os Escollidos que dirixían a rede puideron tirar desa sección, esta vez. Pero, que pasa a próxima vez que unha das súas mascotas xornalísticas se ponga estropeada e
Ou o tempo despois diso?

As críticas a Israel comezan a escapar dos censores kosher tanto nos medios impresos como electrónicos. Comentario adverso sobre o lobby político xudeu en Washington; caricaturas xenuinamente satíricas sobre a carnicería sionista; auténtica reportaxe da situación en Cisxordania e nos campos de concentración sionistas para palestinos; comentarios groseiros sobre a rede de espionaxe sionista en América; discusión crítica sobre a práctica vil de entregar os anciáns de Europa do Leste aos xudeus e aos comunistas soviéticos para ser asasinados; todos estes apareceron no

medios recentemente. Non indica que os medios estean oscilando ao noso punto de vista, de ningún xeito. Simplemente significa que os seus egos fixéronse tan grandes que morden as mans que os alimentan. Tampouco doeu unha pequena aplicación acertada do diñeiro árabe. Yehudi está descubrindo que outros tamén poden xogar o seu xogo, e está realmente tenso.

O primeiro que debes lembrar ao tratar con calquera tipo de reporteiro, impreso ou electrónico, é que estás tratando cun ególatra. A segunda cousa que debes lembrar é que non é o noso amigo, por moi amigables que poidan achegarte para atraerte. Algúns dos xornalistas máis simpáticos cos que falei publicaron as máis viles mentiras e lixo sobre min e sobre a festa. O terceiro que debes lembrar é iso

Machine Translated by Google

non existe tal cousa como "off the record" con ningún xornalista". Cando cho din, para animarte a falar, minte. Sen excepción.

A única forma de tratar con calquera reporteiro de calquera tipo, se ten que falar con el ou cooperar con el en calquera grao, é manter o control do 100% sobre toda a información e impresións que recibe. Controlas as palabras que escoitan, controlas as vistas que ven, controlas ás persoas que coñecen, controlas o ambiente no que se desenvolve a entrevista, controlas as imaxes visuais que captan nas súas cámaras e nas súas mentes. Se estás marcado para unha entrevista impresa, a mellor forma de facelo é facelo por correo, facendo que o traballo envíe preguntas escritas e ti proporciones respostas por escrito, asegurándote, por suposto, de que esas respostas estean articuladas e escritas correctamente. De feito, diría que na segunda fase é a única forma en que o WRP debería dar entrevistas, aínda que isto pode non ser completamente práctico.

As entrevistas de televisión pregravadas sempre deben facerse no seu terreo, non no seu. Se non queren facelo á túa maneira, entón non o fan, fin da historia. Realmente non os necesitamos en ningún caso, ou máis ben se os necesitamos, entón o WRP está estruturado incorrectamente e vai na dirección equivocada. Se tes calquera tipo de oficina ou sede aberta, debes reservar unha sala especialmente para entrevistas de televisión. Esta debería ser preferiblemente unha sala tipo oficina ou biblioteca, e o teu fondo debería ser estantes forrados de libros, posiblemente cunha bandeira de cores ou un busto dalgún gran home impoñente. De non ser así, a entrevista debe facerse ao aire libre, con vostede ou quen está a ser entrevistado sentado facilmente pero cunha postura correcta, e algún tipo de follas verdes como telón de fondo. Nunca deixes que te entrevisten de pé. Nunca deixes que te entrevisten cunha rúa aberta, tráfico en movemento ou un

Nunca fales con eles mentres vai a un coche ou a un edificio; médicon para que pareza que estás fuxindo deles.

Use sempre traxe e gravata para calquera entrevista. Fai un corte de pelo e asegúrate de que o teu coidado estea impecable. Nunca, nunca deixes que te entrevisten na túa propia casa. Despejarán algo desagradable e despectivo para dicir sobre iso, facendo que vostede ou a súa muller sexan uns idiotas, ou un neurótico obsesivamente ordenado se lles ordena. Ademais, non debes dicirlles onde vives. Tenta evitar entrevistas extemporáneas e non programadas a menos que suceda algo que requira o teu comentario inmediato. Elixe sempre as túas palabras con coidado cando extemporizes: lembre, con calquera reporteiro que fale para o rexistro permanente.

Se non podes organizar a entrevista enteira por ti mesmo, o seguinte mellor é ir ao xornal ou a televisión. Nunca os atopes nun Burger King, por exemplo. Nunca os atopes nun bar ou con segredo tipo "Joe envioume". Usarán iso para facerte ver ridículo. Nunca permita que unha cámara de televisión ou calquera tipo de reporteiro entre nunha reunión da unidade. O noso negocio interno é o noso negocio, non o seu. Cando estás sendo filmado ou entrev

Machine Translated by Google

colle o nariz ou rasca o traseiro ou traizoa calquera tipo de manierismo excéntrico ou inusual. Gravarano, en película se poden, e farán de ti un loco espástico. Modula a túa voz durante a entrevista, mantén a calma e nunca te deixes emocionar ou que a túa voz se faga estridente. Trata ao xornalista con cortesía, pero mantén as túas distancias e nunca deixes que se faga informal ou amable. Lembra a miña orde anterior de estar só cunha muller xornalista; A única vez que penso que alguén puido estar intentando prepararme para un rap de violación, o cebo que usaron foi unha noticia moi atractiva que máis tarde resultou ser tan vermella como un autobús de dous pisos de Londres.

Por todos os medios, anímaos se podes, pero ten coidado. Non son estúpidos. Unha vez na sede de Raleigh, este neno que veu axudar coas cousas deixou caer unha enorme botella dun produto químico, creo que era iodo, na beirarrúa dianteira. Despois colleu a bolsa de papel que contiña a botella rota e levouna de volta ao lixo, goteando todo o camiño. Sexa o que fose, todo o mundo parecía sangue.

Un equipo de televisión debía chegar en calquera momento, cunha entrevistadora especialmente desagradable. Tiven un bochorno e díxenlle a un dos rapaces que subise a buscar un par de mangos de machado que mantiñamos arriba. Cando chegaron a noticia e a súa tripulación, pisaron unha gran poza salpicada de líquido marrón avermellado. Detivéronse e a fem, intuíndo unha historia, seguiu

o "rastro de sangue" ao redor de atrás, onde ela atopou que levaba sobre o muro e cara á rúa. (Díxenlle que o neno levase a botella que goteaba por un bloque ou dous e a botase nun contenedor). Tamén me viu a min e a outros dous mozos limpando os mangos do machado de líquido vermello nun cubo de lixo con xornais e Brillo e un balde de auga. "Ah, señorita X.", dixen. "Ven por aquí e deixareiche á fronte".

"E se volve cos policías?" –preguntou o meu home, a modo de indicación.

"Caro, o fillo de puta merecíao", dixen, encollendo os ombros. "Chamame, pero dubido que vaia á abogacía". Entramos dentro. A noticia era toda agobiada e díxenlle un conto de presunción negroidal e de xustiza sureña rápida e segura, todo moi accidentado coma se fose o máis pequeno dos acontecementos cotiáns. Ela estivo nerviosa durante toda a entrevista e aquela noite notei que o seu clip de dous minutos estaba moi limitado. Por algunha razón, nunca volveu a mofarnos de nós, patéticos perdedores nazis, como nos chamou unha vez. Aquela botella rota de iodo e a miña alegre pequena broma déronlle de súpeto unha visión dun futuro no que non se atrevería.

Non hai nada como a violencia ou a ameaza implícita de violencia para silenciar a arrogancia e o ridículo sarcástico dos nosos inimigos. Nunca está de máis facerlles recordatorios ocasionais, especialmente aos medios de comunicación, de que aínda que nos traten como cans, os cans teñen dentes. Se a túa unidade pode inflixir un derramamento de sangue ao inimigo e saír con ela, asegúrate de que os medios o coñezan. Descubrirás que te tratan con infinitamente máis respecto.

Machine Translated by Google

VIII.
QUE FACER SE ESTÁS CAPTURADO

Cando todos os outros métodos de acoso e victimización que o inimigo despregue contra ti fracasen, traerán o seu último elemento disuasorio, a pesada maquinaria legal e xudicial do Sistema. Farán o que sexa necesario para retirarte da circulación e reprimir a ameaza que as túas ideas e as túas actividades políticas discrepantes presentan para o establishment. Debes aceptar desde o principio que, finalmente, enfrontaráste a un intento de encadrarte por delitos que non cometeches e de encarcerarte falsamente baixo a cor da lei. Se non estás preparado para aceptar isto, non deberías participar en nada na actividade nacionalista racial branca. Sexa honesto contigo mesmo e cos teus compañeiros, Se non aguantas a calor, quédate fóra da cociña.

Esa é a mala noticia. A boa noticia é que no momento actual de escribir aínda é posible superar estes intentos. Cómpre unha preparación adecuada, cómpre coñecemento das reviravoltas serpenteantes da lei, cómpre vontade de ferro e coraxe de aceiro, e require unha gran sorte de pura sorte. Pero pódese facer.

Isto débese a que o sistema aínda non está preparado para botar completamente o libro de regras e non o estará por moito tempo. Estás xogando contra unha baralla moi apilada, pero polo menos estás no xogo. Ás veces, incluso os esforzos máis masivos que o Sistema pode levar a cabo para destruír o noso pobo aínda fallan. O principal exemplo diso é o calvario dos homes de Greensboro, que sufriron o proceso penal máis longo da historia do estado de Carolina do Norte, unha caza de bruxas dun gran xurado que durou máis dun ano, un xuízo federal completamente inconstitucional e ilegal para "vulneracións dos dereitos civís", e unha acosadora demanda privada dos comunistas que se prolongou durante anos. Cada un destes homes saíu con cicatrices mentais e espiritualmente esnaquizados, pero algúns quedaron co Movemento a pesar de todo. O único que cumpriu unha condena de prisión como tal para Greensboro foi un patético mozo que aceptou facer fronte a unha petición aos federales, un exemplo vivo da regra de "non facer tratos" que falarei nun pouco.

Fabricación das probas. **Asumiremos, por mor da discusión neste capítulo, que asimilaches unha das miñas principais mensaxes e quedou limpo, que de feito non cometeches ningún crime. Se o tes, entón es un maniquí e pagarás o prezo que a natureza lle pide aos maniquíes. Deberías saber que as autoridades te miraban coma un falcón, só esperando a que te deslizaras, e adianteches de todos os xeitos. Se tes sorte, sobrevivirás á experiencia e podes converterte nun activo para o Movemento precisamente porque aprendeches a sabedoría polo camiño difícil. Espero que si. Non obstante, a maioría de nós que seguimos rectos, usamos a nosa imaxinación e golpeamos ao inimigo con tanta forza que decidiron que é hora de eliminarnos.**

Hai un dito entre os fiscais federais: "Calquera estudante de dereito de segundo ano pode condenar a un culpable, pero é preciso un xenio xurídico para condenar a un inocente!" E teñen razón. Asegurar unha condena por perxuro e probas fraudulentas é complicado no mellor dos casos

Machine Translated by Google

circunstancias, e xeralmente asignarán os seus mellores equipos forenses e os seus mellores homes do FBI ou da BATF para construír o tecido de mentiras que, esperan, o afastarán. Aínda que ás veces non funciona, como testemuña Greensboro. O problema é que ata que non atopen algún xeito de acabar co sistema do xurado por completo, como xa fixeron case en calquera outro lugar do mundo, nunca se pode saber como reaccionará un xurado. Fan todo o posible para eliminar aos xurados con calquera signo obvio de intelixencia ou pensamento independente, pero todo isto aínda estala na plataforma de lanzamento ás veces.

As dúas armas principais que se utilizaron ata o momento contra o movemento racial branco son a vixilancia electrónica de varios tipos e o testemuño perxuro de informantes.
As cintas electrónicas pódense dobrar, empalmar, mesturar de novo, etc. para que digas cousas que nunca pronunciaches na túa vida. As cintas de vídeo son moito máis difíciles de falsificar e, a non ser que esteas realmente implicado nalgún tipo de actividade ilegal, non se utilizarán. A menos que teñas cartos suficientes para contratar o teu propio experto en electrónica para revisar as cintas da acusación e detectar os empalmes, as regravacións, as diferenzas no nivel de son e o ruído de fondo que indican manipulacións, entón podes meterte en graves problemas por escoitas telefónicas fraudulentas. e gravacións en cinta. Sobre o único contrario a isto que podo suxerir sen dúbida é ser moi consciente dos erros. Cun pouco de investigación podes descubrir como detectar dispositivos electrónicos de espionaxe, como prohibilos, etc. Lembra que poden estar en calquera lugar. No xuízo que se está a realizar a dous ministros cristiáns por "sedición", nun caso o FBI entrou na casa do pastor e plantou bichos na súa casa.

sala de estar. Ademais, sempre debes revisar o teu coche para detectar erros de forma regular.

Os informantes son máis fáciles de tratar porque poden ser interrogados. Xa que están mentindo (estamos, de novo, presumindo a túa inocencia), entón poden ser tropezados e as súas mentiras ao descuberto. Isto tamén presume que tes un verdadeiro avogado defensor que está realmente interesado en que te absolten dun cargo falso, algo no que vou entrar momentáneamente. Moitos testemuños de informantes baséanse nas acusacións de que A estaba presente en tal data en tal lugar cando Bill Jones, o acusado, conspirou para explotar un centro comercial". estabas noutro lugar nesa data e nese momento tes-o. Agora, é moi difícil lembrar ao longo dos anos e meses intermedios Só onde estabas a noite do primeiro de novembro de 1984 ou cando queiras. Podes cultivar o hábito de levar un diario de negocios no que rexistras a través de anotacións breves todas as túas citas lexítimas, actividades, etc. É certo, isto pode ser aprehendido e estudado polos federales para estruturar o testemuño do seu mentireiro ao redor do teu horario real para o período de tempo. pero é mellor que non lembrar nada.En xeral, eu diría que a mellor prevención para iso é ser un individuo extrovertido e sociable que pasa o seu tempo en compañía dos demais, parando a charlar co dependente do supermercado. e o encargado da gasolineira para que se lembren de que estabas a 120 millas de distancia no momento en que se suponía que estabas a incendiar algunha igrexa negra. Seino que un consello moi xeral, pero cada marco é diferente e é difícil dicir concretamente como podes protexerte ata que coñezas os detalles do que te acusan.

Machine Translated by Google

Nos últimos anos, ZOG inventou algúns pequenos trucos especialmente desagradables que normalmente poden afastarte nun tempo dobre. Deles o máis letal é un pouco de legerdemain legal chamado proba de fibra. A fiscalía desfila unha morea de cabezas de ovo de tipo catedrático, a maioría dos cales curiosamente cobran soldos ou dotacións do goberno federal, que bombardearán un xurado con todo tipo de láminas de microscopio, análises informáticas electrónicas, esotérica téxtil, etc. que as fibras ou filamentos atopados no lugar dun crime procedían dunha alfombra ou prenda da súa casa. Isto proporciona o vínculo crucial que é esencial para calquera marco, colocándote nun lugar particular onde de feito non estabas. Inmediatamente notará dúas cousas sobre as probas de fibra. Unha delas é que é extremadamente fácil de falsificar: as cabezas de ovo incluso poden estar dicindo a verdade técnica, porque atoparon fibras do seu xersei ou da alfombra en algo da escena do crime. A razón deles

atopou tales fibras foi que a policía ou o FBI incautaron o seu xersei ou alfombra para o seu exame e despois fregouno por todo o lugar, no corpo da vítima se houbese, na sala onde se produciu o crime, etc.

O segundo aspecto significativo da proba de fibra é que alivia ao goberno de tanta pesada carga da proba. É o soño dun fiscal feito realidade. As probas de fibra alivian á oficina do fiscal do distrito da molestia de proporcionar testemuñas ou probas concretas que o coloquen no lugar do crime. Non necesitan demostrar que estaba en posesión da arma asasina ou de asalto, se a houbera. Non necesitan demostrar que estaba en posesión de ningún diñeiro ou bens retirados do lugar. Non necesitan mostrar ningunha conexión entre ti e o crime, salvo os poucos filamentos microscópicos de téxtil e un Yuppie ou dous serios cun papel elegante na súa parede para engañar ao xurado.

A proba de fibra é de feito o último cravo no cadaleito dun xurisprincipio que ten un dos últimos baluartes que os brancos tiveron contra a tiranía. Ese principio era a presunción de inocencia. Agora, como a maioría de vós podedes ter reunido ata agora, de ningún xeito son un gran fan da Constitución dos Estados Unidos. Creo que é un documento nobremente redactado de excelentes intencións pero logo todos sabemos con que está asfaltado o camiño do inferno. Creo que os Pais Fundadores fixeron unha cea de can, para dicir a verdade. Por unha banda, é bastante obvio para calquera que coñeza a súa historia e os seus escritos que nunca pretenderon que o seu documento se aplicase aos negros e que a nova América ía ser estrictamente branca, pero non se molestaron en afirmalo porque nunca Ocorréuselles que calquera dos seus descendentes podería ser tan imbécil como para concibir a absurda idea de que os congoides eran dalgún xeito "iguais" a outros seres humanoides. Por outra banda, eran homes brillantes e deberían saber mellor que subestimar as profundidades que a tolemia e a estupidez humanas son capaces de sondear.

Sexa como for, a Constitución ten un par de boas características, unha delas é a instauración dun sistema xudicial baseado, en teoría, na presunción de inocencia, é dicir, que a Fiscalía corre a carga de demostrar culpable de a

Machine Translated by Google

crime en lugar de ser obrigado a demostrar a súa inocencia, xeralmente é unha proposta moito máis difícil. A proba de fibra fai para a presunción de inocencia o que o torpedo de Korvettenkapitan Schwieger fixo para o Lusitania. Inverte por completo o ostensible papel de acusador e

acusado e colócache na posición de explicar como as fibras daquel vello cárdigan que mamá teceu para ti hai dez anos entraron no encaixe.

bragas dunha prostituta homosexual travesti negra que atoparon asasinada a golpes baixo un alcantarillado.

Por suposto, xa sabes como chegaron esas fibras. A policía secreta federal púxoos alí para silenciar o teu proselitismo político ao mesmo tempo que te desacredita a ti, e, por imputación, a todos os racistas brancos, como un raro pervertido. Pero como convences diso a un xurado? Especialmente un xurado, probablemente escollido a dedo pola acusación para incluír un exemplo de cada inimigo racial que temos, ademais dunha levadura de traidores brancos dependentes dos salarios ou contratos do goberno?
Aquí é onde debes brillar o teu avogado, ou ti mesmo. Vai ter que demostrar a falsidade das mentiras do goberno, as probas de fibra, as palmas do informante, as cintas manipuladas. Moita sorte. Aquí tes algunhas regras básicas moi xerais:

1. ***Nunca empregues un avogado que non crea de todo corazón na túa inocencia.*** **Se é un vello cansado como moitos avogados criminalistas, ou peor aínda, un avogado designado polo xulgado, adoptará un enfoque puramente "por números" no seu caso. Fará o que se espera del para gañar o seu honorario, e cando traten o veredicto de culpabilidade darache unhas palmadas nas costas e dirá: "Pausa difícil, neno. Se podes sacar dez G máis, estarei. encantado de apelar este por ti". Despois diríxese á pista de balonmán ou a unha bebida xeada no Dew Drop Inn, na rúa, mentres os negros de uniforme te arrastran ao inferno. Bater un rap federal fabricado (hai poucos estatais) require traballo duro, dedicación, gastos e habilidade forense. A non ser que o teu avogado estea disposto a darlle o 110%, despide o cú e obtén outro, ou mellor aínda, defendete.**

2 ***Deféndese se é posible.*** **Teña en conta que un dos obxectivos principais de a A agresión legal consiste en obrigarche a gastar cartos, liquidar recursos e endebedarse nun esforzo por quedarse fóra do cárcere, desviando así os devanditos fondos e tempo e recursos da actividade política que o réxime quere deter. Aínda que teñas éxito en bater o rap, durante ese tempo prohibiron efectivamente o traballo político do teu grupo xa que todo o esforzo se canaliza ao teu caso legal. Vin isto pasar unha e outra vez. Ademais, a non ser que teñas un avogado moi pro políticamente, non podes confiar nel para facer as preguntas correctas ás testemuñas correctas. Lembra que como avogado técnicamente é un funcionario xudicial e parte do Sistema e sexan cales sexan as súas opinións políticas, se gañamos vai quedar sen traballo.**

Machine Translated by Google

3. *Defende a propiedade.* Non te fagas un espectáculo. Non grites abuso ou obscenidades. Non sexas irrespectuoso. Non use uniforme ou outro traxe estraño no xulgado, use un traxe e unha gravata cunha roupa ordenada

corte de pelo. Non divagues unha e outra vez. Non introduza obxeccións frívolas. Fai que ese xurado te guste, respete e queira darche o beneficio da dúbida e deixarte libre. Se son negros ou xudaicos, téntao igualmente. Non é unha broma nin un xogo, o que está en xogo é a túa vida e a túa cordura.

4. *Poñer a xuízo aos federais.* Non deixes que as súas salvaxes suposicións e acusacións queden sen cuestionar. Cuestione minuciosamente os antecedentes, as cualificacións e os motivos das testemuñas federais. Saca o aspecto político do xuízo. Converte a sala do xulgado nun foro para o nacionalismo branco, pero nunca perdas de vista o tema central da túa propia inocencia. Expresa todos os conceptos ou ideas políticas a través do vehículo da túa inocencia. Fai todo isto con firmeza pero con respecto, con contundencia pero cortesía. Dirixe a metade da súa actuación cara ao xornalista xudicial que está a facer o rexistro permanente e a metade cara ao xurado. Fainos coma ti e despreza aos droides con traxe de tres pezas que intentan destruírte. Que a túa inocencia sexa un fío condutor constante que percorre todo o xuízo, sen deixar nunca que o xurado o perda de vista. Nunca perdas a oportunidade de afirmar a túa inocencia, pero nunca te permitas volverte estridente ou obviamente amargo.

5. *Utilizar a lóxica e a probabilidade.* O caso fabricado máis elegante terá algúns buratos nalgún lugar. Atopa eses buratos e concéntrate neles, pásaos e ensánchaos ata que queden lagoas no caso da acusación.

A lei, no noso sistema, é o que pode facer crer un xurado. Lembra o vello dito de que se non podes deslumbralos con brillo, desconéctaos con tonterías. Fai todo o que poidas para que lles guste, non lles guste o fiscal e introduza dúbidas nas súas mentes. Probablemente non poderás demostrar a túa inocencia de ningún xeito concluínte a menos que o informante faga unha avaría ao estilo de Perry Mason na bancada e confesa.
Pero se ese xurado entra na sala de deliberacións gustándoche, desagradando o fiscal e cheirando a unha rata definitiva no seu caso, entón tes unha oportunidade. Os negros poden votar para absolvelo porque desconfían dos principios xerais do Sistema. Os brancos de tendencia esquerda poden facer o mesmo. Por suposto, o impacto psicolóxico nun xurado varía segundo o delito do que se lle acusa. Se se trata dun tiroteo en defensa persoal ou dalgún caso realmente tenue de "violación dos dereitos civís", estás en mellor caso que se deciden acusarte de abusar sexualmente de nenos.

A DETENCIÓN

Ao discutir primeiro o aspecto da sala do xulgado, parece que puxen o carro antes que o cabalo, pero nun tema deprimente como este pode ser mellor acabar co peor dos casos.
En realidade, se te manexas correctamente durante a detención, quizais nin sequera chegue ao xulgado. Poden decidir que es unha galleta demasiado dura e afiada como para arriscarse a asumir a aberto

Machine Translated by Google

tribunal onde estarían obrigados por regras de proba e botaríanche solto, dicíndolle aos seus xefes kosher que os presaxios eran incorrectos ou o que fose. Lembre, quedar atrapado nunha fabricación pode ser moi vergoñento tanto para o DA como para os axentes implicados, e non queren arriscar a menos que estean seguros do seu terreo.

Aos axentes federais gústalles xeralmente arrestarte ao redor das oito da mañá, se é posible arrastrándote da mesa do almorzo diante da túa familia para aumentar a humillación e o insulto psicolóxico. Alternativamente, arrestarte no teu lugar de traballo para humillarte diante dos teus compañeiros de traballo é un método favorito. Ás veces, para conseguir un efecto dramático, conseguirán que os policías locais rodeen a casa con equipos SWAT e tiradores de francotiradores, facendo que sexas unha persoa extremadamente perigosa. Poderás soltar vinte e catro horas máis tarde por falta de probas, pero podes imaxinar o efecto que este tipo de melodrama ten nos teus veciños, no teu propietario, no teu xefe, etc.

Notarás que ao longo deste capítulo estoume a referir case enteiramente ás axencias federais. Isto débese a que xeralmente son os que usan a fabricación. As policías estatais e locais fano ás veces, pero xeralmente carecen dos recursos ou da inclinación e teñen suficientes delitos xenuínos para facer fronte. Debes ter en conta que as axencias federais de "aplicación da lei", a excepción do Servizo Secreto que ocasionalmente detén aos falsificadores, todas teñen funcións máis ou menos políticas en oposición ás axencias estatais e locais que se ocupan do crime real. A maioría das infraccións federais que non sexan cortar leña nun parque nacional ou cousas tan pequenas son dalgún xeito políticamente útiles para reprimir a disidencia. Por exemplo, a "fraude por correo" adoita usarse para pechar grupos patrióticos ou outros desaprobados polo réxime que solicitan diñeiro ou venden cousas por correo. Incluso a falsificación pode considerarse un delito político, dada a natureza do noso sistema monetario: non queren cidadáns particulares.

imprimir anacos de papel sen valor que compiten cos seus anacos de papel sen valor.

Unha vez que te arresten, deberías ler os teus dereitos e, en xeral, farán isto. Leva só uns segundos do seu tempo, pecha unha posible fenda e non fai ningunha diferenza na forma en que te tratan. Ofrecerán nomearlle un avogado antes de calquera interrogatorio. Non necesitarás este servizo, porque lendo este meu libriño e absorbido as súas leccións, non vas dicir nada.

Non vas dicir *nada de nada.* Nin en ningún momento, nin en ningún lugar, nin en ningún caso. Non falarás con eles no coche que vai ao centro da cidade, salvo para darlles o teu nome e, se é o caso, o do teu avogado. Non falarás con eles nas salas de interrogatorios. Non lles falarás nas celas. Se ama a súa raza, se ama o seu país, se ama a súa liberdade e valora a súa vida, a súa cordura e a súa dignidade, NADA DIREDES Á POLICÍA.

Machine Translated by Google

"Oh, pois unha musa do lume escribiu o Shakespeare inmortal, e quixera que eu tivese unha musa así para transmitirche a necesidade vital deste concepto. Case todo o que dixen aquí está aberto a argumentos, variacións ou experimentos. agás esta orde urxente, imperativa e desesperadamente importante. Non fales coa policía! Se o fas, pagarao con anos da túa vida e moi posiblemente co propio sangue da túa vida, derramado no chan da ducha onde algún negro condenado. meteuse un cepillo de dentes afiado no intestino. *Non fales coa policía!*

Se o fas, podes enviar sen querelo aos teus amigos, aos teus seres queridos, aos teus irmáns e irmás raciais ao inferno do que emerxerán, se é o caso, como cascas esnaquizadas de seres humanos. Non fales coa policía! Se o fas, podes, coa mellor das intencións, acabar levando durante o resto dos teus días o máis vil estigma que pode manchar a un home ou muller da nosa raza: o delator.

Non podo contar cantos xuízos penais vin ou lin sobre onde toda a acusación consistiu nun par de puntos circunstanciais menores reforzados masivamente pola suposta "confesión" do acusado, unha confesión que nunca pretendía ser tal pero que comezou como unha "charla amigable, só para ter algunhas cousas en perspectiva". O exemplo estrela de montañas de problemas procedentes das bocas balbuceantes foi Greensboro. Os homes que foron detidos inmediatamente preto do lugar dos tiroteos quedaron abraiados, confusos, molestos, horrorizados por todo o asunto. Todo fora un accidente terrible, non podía ver a lei

iso? (Non foi un "accidente", estableceuno o BATF, pero os homes non o sabían.) Durante hora tras hora balbuceaban nas gravadoras, penetrándose cada vez máis e máis e máis. O único home que foi liberado, finalmente, era un vello profesional neste tipo de cousas, Raeford Caudle, que tiña o suficiente sentido para deixar que o seu avogado falase e mantivo a boca pechada.

Nos xuízos non podo contar cantas veces os fiscais axitaron cintas e transcricións e dixeron: "Pero na súa declaración inicial de seis horas ante a policía o 4 de novembro de 1979 dixo isto, isto e aquilo!" Unha boa parte dos dous grandes xuízos de Greensboro consistiu en que a defensa intentou superar resmas e resmas de falas contraditorias e autoincriminatorias dos homes que foron arrestados. Non podían entender o que estaba a pasar, foron arroxados polo súbito ataque comunista con armas de fogo que organizara ATF, e os seus chamados líderes non lles deron formación formal sobre que facer? capturado. Non me excepto a min mesmo desta acusación devastadora. Entreguei un par de folletos procesuais e o principio de gardar silencio foi discutido de forma desenfreada nun par de reunións, pero obviamente a xente da NSPA non estaba mellor preparada que o Klan para a repentina catástrofe que os asolagou. Podes entender agora, quizais, por que destaco tanto o silencio aquí. Vin o que pasa cando a xente trata de saír dun atasco. Simplemente fan que máis xente se involucre e que se afonden máis.

Machine Translated by Google

A policía non son os teus amigos. Nunha situación de detención son o inimigo e se tratan de actuar amistosos, é así que relaxarás e te incriminarás. Lembre que cun investigador adestrado non hai tal cousa como pequenas charlas. Calquera resposta que lle poidas dar a calquera pregunta, sexa negativa ou positiva, se che pareza relevante ou non, dálle outra peza para encaixar no crebacabezas de fabricación e falsidade que o Sistema está a construír para poñerche. lonxe.

Se te torturas, como golpes ou privación de sono ou xogos psicolóxicos, entón deberías estar preparado con algún tipo de historia para darlles cando finalmente non poidas soportar máis, xa que algunhas persoas non poden. O sistema aquí non é tan grande en tortura física como están detrás do telón de ferro; xeralmente, os presos negros son empregados para castigar ou suavizar os sospeitosos brancos, para que os federales non teñan que ensuciarse as mans nin ensuciar os zapatos Gucci. A especialidade do Sistema é a tortura psicolóxica e mental. Mutt-e-Jeff che farán caso onde un policía é o pesado e outro é o Joe decente que quere axudarche e pensa que estás a conseguir un trato en bruto. Soportarán o

perspectiva de liberación con pequenas liñas como: "Vamos, Ed, imos aclarar isto e deitarnos para que todos poidamos ir a casa, ¿vale?", o que implica que se confesas, dalgún xeito, milagrosamente poderás ir a casa.

Fálanche con calma, razoablemente, e de súpeto saltan e comezan a berrarche obscenidades e acusacións para sorprenderte e desorientarte. Traerán o maior negro da súa forza e ameazarán con deixar que te pegue ou te sodomizar se non confesas; alternativamente, ameazarán con metelo nunha cela durante a noite con un ou máis homosexuais negros. Houbo casos nos que isto se fixo realmente e a nosa xente resultou moi ferida tentando resistir a gangra anal masiva. En xeral, non fago comentarios como este, pero quero avisar a todas as persoas actuais das forzas da orde de que despois da revolución, calquera antigo policía ou axente do FBI declarado culpable de axudar ou incitar a calquera tipo de agresión na prisión contra Whites comprou a si mesmo. un billete de ida ao patíbulo. Se non o consigo, creo que os meus sucesores que o fagan estarán de acordo con esta política. Non é unha ameaza, rapaces. É unha promesa. Enviaches aos nosos dirixentes a Nuremberg e con iso sentou un precedente; o cambio será un xogo limpo.

Se perde o seu caso, será enviado a prisión. Tiven sorte ata agora. Enfrontei aos tribunais inimigos por un cargo grave só unha vez e nese caso a miña orde de expulsión do país en cuestión tivo prioridade e suspendeuse a miña pena de prisión. Tiven algúns pequenos rasguños máis, pero nunca fun a un destes lugares infernais que ZOG mantén como o último e definitivo elemento disuasorio. Polo tanto, non estou cualificado para intentar ensinarche a sobrevivir nun inferno así. Recoñezo que a perspectiva dáme terror; ás veces esperto pola noite co suor frío dos pesadelos sobre algunha prisión americana. Ata agora non deixei que esta ameaza me impedise cumprir o meu deber, e nisto a ameaza da prisión fallou aos seus amos. Espero que, se e cando chegue o momento, poida facerlle fronte sen traizoar

Machine Translated by Google

eu e a miña xente, pero como aínda teño que afrontar esa proba, non podo dicir moi ben aos demais como afrontalo.

Só teño un comentario que facer sobre todo o escenario penitenciario, e é que sei que se pode facer, que se pode sobrevivir, porque coñecín aos que o fixeron. Robert Miles sobreviviu, e aínda mentres escribo enfróntase a outro termo para "sedición" con calma coraxe e unha dignidade que eleva a súa causa e a nosa á grandeza. Leroy Gibson sobreviviu e saíu de Atlanta facendo un balance. Os irmáns Gerhardt sobreviviron. Jim Mason sobreviviu a el, Robert Shelton e JB Stoner e Jack Fowler e moitos outros sobreviviron. Nos casos destes homes que mencionei e moitos máis, o sistema fixo o seu peor e fallou. Iso

intentou destruílos e, en cambio, fortaleceron a súa fe e endureceron o seu espírito para a loita. O Sistema pode ser vencido, irmáns., Tile, compañeiros que nomeei e todos os outros homes brancos que saíron do cárcere coa súa honra e o seu orgullo intacto vencérono. Algún día vencerémolo.

Unha palabra sobre as ofertas: non. Non fagas tratos coa policía. Non fagas tratos cos tribunais para facer fronte a unha petición. Nunca se declare culpable de nada. A razón disto é sinxela: ZOG é un mentireiro e non se pode confiar en calquera cousa que che digan os seus servos. Se fas un trato, pode que se adapte aos propósitos bizantinos de ZOG para manter a súa parte do negocio. Entón, de novo, pode que non. Probablen As prisións están cheas de homes que poderían xurar que tiñan un "trato" con ZOG. ZOG non trata, usa, consome e bota á xente de lado. Non confíes en ningún xuíz, ningún avogado ou ningún avogado. Están aí cun único propósito: suprimir calquera pensamento disidente ou heterodoxo que poidas ter na túa cabeza e garantir que segues sendo unha unidade de traballo produtiva, mantendo a vella maquinaria do Sistema en marcha e pagando a factura como se supón que fan os honkies. Se xa non se pode salvar como unidade de traballo, entón debe ser desguazado.

Unha última palabra: adestra á túa familia e aos teus compañeiros para que tamén calen, especialmente ante os medios de comunicación despois da túa detención. Un dos episodios máis insoportablemente vergoñentos de todo o fiasco de Greensboro foi cando uns xornalistas que visitaban os seus parentes masculinos no cárcere descubriron unha morea de mulleres desagradables. Estas mulleres continuaron a balbucear sobre como o racismo non era cristián e eses horribles fellers do Klan e os nazis atraeron a Lucius por extravío, e todos amamos a xente de cores e Xesús vai vir e abrir o ceo e todos imos estar. arrebatado e voou para atoparse con Xesús no ceo "ceptin fer o home e os nazis que ían ao inferno e Lucius estaba de xeonllos na súa cela rezando" polas almas dos horribles racistas para que vexan a luz e se arrepinten blah. , bla, bla, segue e segue e segue! Este era realmente o tipo de cousa que necesitaban aqueles homes no cárcere para aumentar a súa moral nese momento!

Un comentario solto a un xornalista ou policía por parte dunha muller, marido, parente ou amigo pode conseguir que o compañeiro encarcerado lle faga de dez a vinte se non é incorrecto dicir. Todos os membros da familia deberían ser inculcados dende o principio coa directiva principal: non fales coa policía! Ti

Machine Translated by Google

debe ter un procedemento establecido para o que se debe facer se se rexistran a súa casa, se o arrestan, se se lle imputan. Deberías coñecer a un fiador ou alguén disposto a pagar unha fianza por ti, para salvar de follear as páxinas amarelas o día. A túa muller ou o teu marido deberían ser igual de conversa

sant como está nos seus dereitos legais. Debería esixir ver as ordes e lelas antes de permitir un rexistro, e esixir un recibo por calquera cousa que se leve. E lembra: *non fales coa policía!*

Machine Translated by Google

IX.
FINANZAS DO MOVEMENTO

Ás veces a xente pregúntame cando vai ocorrer a gran revolución branca. Eu dígolles: "Sempre que vostede e xente suficiente coma vostede estean dispostos a pagar a factura!" Non me refiro só ao diñeiro, pero en boa medida falo literalmente cando digo iso.
Revolution vén cun prezo infernal. O primeiro que aprenderás cando comeces o teu activismo político é a importancia crucial do diñeiro. Alguén debe pagar. A revolución hoxe en día é un gran negocio. Os tempos nos que algo podía ser logrado por un puñado de conspiradores que murmuraban ao redor dunha vela que caía nunha desierta ruína gótica á medianoite xa pasaron, a Revolución esixe organización, man de obra, análise política do tipo máis agudo, disciplina desapiadada, hábil propaganda e, sobre todo. , financiamento masivo.

Este diñeiro non simplemente cae dos ceos. Debe obterse de diversas fontes. Alguén debe pagar. E o simple feito é que a principal fonte de financiamento racial nacionalista sempre foi, e seguirá sendo, o pobo traballador branco que constitúe a gran maioría dos membros e apoio periférico de cada organización. Noutras palabras, as persoas que menos poden pagalo deben asumir a maior parte da carga. Isto é moi inxusto e, peor que iso, tamén é ineficiente e unha forma moi pobre de financiar a nosa causa. Pero para ser franco, estou maldito se podo ver algunha saída realista a este impasse nun futuro próximo. Para dicirche por que vai levar un pouco de explicación.

Para descubrir as causas profundas da pobreza perpetua deste Movemento, debemos mirar detidamente toda a natureza do que facemos e quen somos. Lembras a gran "revolución" de esquerdas de finais dos anos 60? os hippies, os yippies, o Berkeley Free Speech Movement, os Weathermen, toda esa escena na que todo o mundo ía sintonizar, acender, abandonar, apagar os porcos, etc. Esa gran revolución de esquerdas "Poder para o Pobo" que ía derrocar o complexo militar-industrial e crear unha Era de Acuario onde todos se sentaban na herba fumando droga mentres escoitaban a Jimi Hendrix e enfermo.

corría espido fornicando con todo o que se movía? O liderado desta lea era xudeu, por suposto, os Rudd e Hoffman e Rubin, pero que pasa con todos eses tipos de hippie-dippy brancos que ían facer todo isto?

Pasaron un par de cousas. En primeiro lugar, houbo un atentado contra Kent State e a Universidade de Wisconsin, e a pequena rica Weathergirl Diana Ooughton fixo soar o seu mimado cu de alabastro nunha hamburguesa nunha casa de Nova York. Diana estaba no soto facendo bombas e debeu tocar os cables equivocados xuntos, porque nivelou a casa dun destacado avogado hebe e levouse con ela a dous dos seus compañeiros de Weatherperson, ademais de botarlle literalmente os calcetíns a outra parella de Weatherbimbi que corría. ao lado totalmente espido e literalmente fumando pola explosión, preguntando

Machine Translated by Google

se puidesen entrar e usar a ducha. Os seus amigos, notarás, acababan de vaporizarse pola súa propia estupidez e os policías estaban en camiño, e aínda así a primeira reacción da parella superviviente foi limpar toda esa desagradable sucidade proletaria. Nesta pequena anécdota vese toda a historia da chamada Nova Esquerda. A razón pola que nunca se tomaron en serio foi que non eran revolucionarios. Eran poseurs, nenos ricos mimados que xogaban ao Che Guevera. Durante aquela primavera e máis esvelta de 1970, de súpeto xa non era un xogo, e por fin deuse conta dos estúpidos imbéciles de que te podías matar facendo de revolucionario. Uns poucos acérrimos colgaron a pose durante un par de anos, pero a maioría deles viron a luz moi rapidamente. A apertura do curso académico en setembro de 1970 foi notablemente tranquila.

Aos guerrilleiros urbanos acomodados dos anos sesenta nunca lles faltaban as fianzas, nunca tiñan que traballar para a súa vida e podían permitirse todo tipo de libros, parafenalia e drogas, vaqueiros preencogidos e descoloridos de fábrica que lles permitían imitar a verdadeiros traballadores. todo o material que necesitaban para os seus letreiros de piquete e os xornais subterráneos, etc. Mamá e papá colleron a ficha e déronlles un bo alimento de bisté e patacas cando ían a casa aos suburbios para tomar un descanso do arroz integral e do té de ginseng. nas comunas revolucionarias de concienciación ou o que sexa.

Unha das cousas máis histéricamente divertidas que lin é a historia de como os Weathermen intentaron conseguir a axuda da "graxa", xa que se referían despectivamente aos nenos de colares brancos de Detroit e Chicago. Saíron ao garabato de hamburguesas local e arengaron a estes mozos onde pasaron o rato, repartindo folletos marxistas e instándoos a vir a Chicago para os seus "Days of Rage". Nunha oc

Casion un grupo de enlouquecidas Weatherwomen entrou nun instituto e correron polos corredores gritando "¡Jailbreak!" e esnaquizando fiestras. Foron botados cos seus derrieres vestidos con denim polo equipo de fútbol universitario.

Eses pobres nenos brancos da clase traballadora quizais non tivesen moito uso para a policía ou a autoridade, pero non os ía atrapar baixando a Chicago e atacando deliberadamente a lei e sendo arrestados. Precisamente porque viñan do mundo real do traballo bruto e da pobreza, sabían mellor. Non tiñan papás ricos que viñesen a rescatalos cando os tiraban na lata; tiveron que sentarse alí durante meses subsistindo de vertedoiro e loitando contra os violadores negros. Son precisamente eses nenos aos que os vermellos tan arrogantemente chamaban "a graxa" os que forman o núcleo de toda organización nacionalista racial branca. A diferenza da Esquerda,
que está composta por traidores de raza branca da clase media, xudeus e non brancos, o noso Movemento baséase xenuinamente na clase traballadora. Unha das mellores descricións que escoitei do 3 de novembro de 1979 en Greensboro foi: "O Partido Comunista dos Traballadores finalmente coñeceu a algúns traballadores".

COMPRENSIÓN: O nacionalismo racial branco é a disidencia xenuína nesta sociedade, a única herexía real que se persegue nun intento de destruíla. A nosa xente é esta

Machine Translated by Google

os chivos expiatorios da sociedade, os herexes que deben ser queimados na fogueira antes de que poidamos contaminar aos demais cos nosos perigosos pensamentos.

A Esquerda inscribe profesores, avogados, médicos, profesores universitarios, escritores, actores, traballadores sociais, Yuppies, ministros e sacerdotes, "activistas comunitarios" profesionais que son expertos en conseguir nóminas do goberno e financiamento dos impostos. A dereita conservadora ten unha maquillaxe algo semellante cunha saudable inxección de fondos do sector empresarial e das multinacionais, pero entón aos conservadores só lles interesa preservar o seu diñeiro e non a súa raza, e non entran no ámbito deste libro. . Son parte do problema, non da solución, o noso pobo, porén, son homes que traballan coas súas mans e mulleres que dan e crían fillos. Nas filas do Klan ou dos grupos nacionalsocialistas ou das igrexas de Identidade, atoparás electricistas e fontaneiros, mecánicos de automóbiles e reparadores de televisión, agricultores e albaneis, camioneiros e cociñeiros de orde, enfermeiros e esteticistas, pequenos negocios e traballadores da construción. ,

secretarias e camareiras, así como moitos compañeiros maiores que lembran unha forma de vida mellor e queren axudarnos a volver a ela.

Nada máis que esta dicotomía de pertenza ilustra con tanta habilidade a verdadeira natureza revolucionaria do Movemento. Por desgraza, non só significa que o noso pobo ten pouco que aportar ás propias arcas, senón que vive a súa vida tan lonxe das fontes financeiras, das pancas do poder que fan fluír o diñeiro, que non son capaces de aproveitar as principais fontes. de financiamento como pode a Esquerda. Os vermellos sempre poden obter cartos dos gobernos, xa sexa o noso goberno ou outros estranxeiros.
Eles refinaron a arte de conseguir as súas pequenas patas sucias nos dólares dos contribuíntes ata graos incribles de sutileza. A esquerda pode atacar as igrexas liberais brancas e os grupos relixiosos con facilidade practicada. Os seus membros están familiarizados con cada folleto gratuíto, tanto privado como público, que vai a calquera lugar, e beber no comedor do mesmo xeito que o porco máis grande de ZOG. Fíxate ben e descubrirás que practicamente todas as grandes causas da esquerda dos últimos trinta anos foron financiadas en maior ou menor medida co diñeiro dos contribuíntes.

Que significa todo isto nun sentido pragmático? Significa que desde o principio estarás perpetuamente escaso de cartos. Necesitarás fondos para equipos de impresión, papel, material gráfico, gasolina para o transporte político, espazo de oficina, mensaxes telefónicas gravadas, campañas políticas, publicidade, taxas de presentación de candidatos, fianza para os compañeiros detidos, taxas legais, facturas de teléfono, alugueres necesarios. instalacións, equipos de seguridade, aparellos electrónicos para facer vídeos e casetes, ordenadores e os seus accesorios. A lista vaise desdobrando. A historia do teu traballo político será unha longa, desesperada e urxente busca de financiamento, a procura duns poucos dólares para tal ou aquela vitoria ocupará a maior parte do teu tempo, e a túa lista de correo xemerá baixo o constante bombardeo de incesantes. recursos de fondos. "Que? Pedir máis cartos? Acabo de dar dez dólares o mes pasado. Que pasou con iso?" Sorprenderás cos milagres dos teus seguidores

Machine Translated by Google

espera que actúes coas súas doazóns intermitentes de dez dólares, e sorprenderás aínda máis os milagres que realizas con tan pouco.

Discutirei un pouco sobre as técnicas de captación de fondos, pero hai unha cousa sobre a que quero advertirte, e é que cando todo está dito e feito, non hai substituto para a doazón directa como medio de financiamento do WRP. Debes lograr transmitir isto aos teus seguidores, porque se non o fas, despois dun tempo vanse facer a idea de que os consideras meras tetas para muxir, o que de feito é o caso de moitos dos fraudulentos. grupos "patriotas con ánimo de lucro". Sempre debes deixar a túa cea

os porteiros saben que os valoras e que aportando están facendo o seu granito de arena pola carreira. Un pequeno consello que che darei agora mesmo que aumentará os teus ingresos nun 50% en si mesmo. responde sempre ao teu correo. Contesta aínda que non hai doazón axuntada pero sobre todo se a hai. Nada irrita e enfada máis á xente que enviar a un grupo político unha doazón que puidesen utilizar para outros fins, entendendo que irá para a causa común, e nunca conseguir ningún tipo de recoñecemento.
Recoñece sempre tamén as cotas,
aínda que as cotas implican a adhesión formalizada e, na miña opinión, iso é algo que non debería existir.

Antes de discutir sobre a recaudación real de fondos, quero falar de dous métodos que nos acusan constantemente de usar aos desagradables tipos racistas, e outro que os nosos amigos e simpatizantes adoitan pedirnos que utilicemos para aliviarlles a molestia das constantes apelacións de fon

A primeira fonte de diñeiro da que todos debemos aproveitar segundo os medios e propagandistas inimigos é esa criatura mitolóxica, o gato gordo da dereita. Supostamente hai unha camarilla de multimillonarios que non teñen nada mellor que ver con toda a súa moola que prodigala en baldes en todas as causas de dereitas e racistas que se presenten. Os medios de comunicación e os calumniadores sempre dan a entender que hai algo realmente sinistro aquí, algún tipo de axenda oculta, e cada organización racial nacionalista e de dereitas forma parte dalgunha conspiración mundial en curso. Os xudeus son especialmente paranoicos sobre estes misteriosos gatos gordos da dereita e as súas conspiracións. (É comprensible, xa que os xudeus de todas as persoas coñecen o poder da conspiración secreta como forza nos asun

Levo dezanove anos na resistencia racial Branca dunha ou outra forma, desde que me meteron nun instituto integrado dúas semanas antes do meu decimoquinto aniversario.
Durante todo ese tempo só tiven unha visión real e definitiva destes chamados "gatos gordos". Houbo unhas poucas persoas medianamente acomodadas da clase media alta que se incursionaron na política nacionalista racial como unha especie de cabana de pasatempo. Creo que a maioría destas persoas non duran máis dun ano máis ou menos antes do hobby. vólvese demasiado caro e demasiado perigoso para o seu gusto. Hai un pequeno puñado de excepcións nobres e notables. Practicamente todos os líderes racistas teñen un par de apoios tranquilos nos que, en xeral, pode confiar por un par de centos de dólares en caso de emerxencia; se é sabio só chama a esta xente cando as fichas están realmente baixas para que n

Machine Translated by Google

falar. Pero non máis dun par de centos. Recibín doazóns de mil dólares en tres ocasións, como eu

Recordo, durante todo o meu mandato de cinco anos coa NSPA, e todos foron dun home que tivo a sorte de conseguir un bo contrato a medio prazo no seu negocio.

Só *unha vez,* quizais me acheguei aos grandes cartos. No outono de 1980 achegáronme intermediarios que me transmitiron unha serie de condicións que implicaban o carácter estratéxico e táctico da NSPA e pedían que se fixeran certos cambios específicos na forma en que estabamos avanzando. A cambio de que o partido se axustara a estas condicións, que podería engadir que non puidese vivir ningún patriota racial branco xenuíno, ofrecéronme un paquete financeiro que nos tería posto en pé de igualdade tanto co republicano como co republicano. Máquinas democráticas no estado de Carolina do Norte. A oferta foi retirada cando se coñeceron os feitos de decembro de 1980 e cando se produciron outros feitos entre o ano novo e o primeiro día de abril no que eu dimitei.

Non quero entrar en detalles, porque é a miña máis grande esperanza que algún día estas mesmas persoas poidan ser accesibles. Pero teño que sinalar que este contacto tentativo realizouse porque a NSPA estaba a mostrar resultados. As persoas ricas enriquecéronse porque son intelixentes co seu diñeiro e saben un bo investimento cando o ven. Depende de nós demostrar que somos un bo investimento no futuro. Cando poidamos demostrar madurez, eficiencia, dedicación, persoal de calidade e, sobre todo, comezamos a dar resultados, entón os grandes cartos atoparanos. As persoas ricas poden estar dispostas ocasionalmente a gastar un pouco no presente Movemento como pasatempo, pero non moito. Están dispostos a subvencionar a forza, pero néganse a apuntalar a debilidade, e con razón. O caso é que a maioría dos grupos raciais nacionalistas actuais non merece

Ademais, cito a miña propia experiencia para subliñar unha cousa importante que todos vos recordades. Sen entrar nun longo repaso do pasado, estou convencido de que a destrución da NSPA entre decembro de 1980 e abril de 1981 formou parte dunha trama deliberadamente orquestrada na que participan polo menos dúas axencias gobernamentais. Isto foi practicamente admitido por min polo fiscal dos Estados Unidos en Nova Orleans en xuño dese ano cando estaba alí abaixo esquivando outro dos seus intentos de asasinato. Gran Irmán sabe moi ben que o diñeiro é a clave do noso éxito potencial e, unha vez que calquera grupo comece a mostrar signos de estar financiado adecuadamente ou de estar a piques de conseguir grandes cartos, a máquina de subversión e fabricación case legal pasará a marcha alta. Cando comezas forte e o apoio comeza a rodar e comeza o verde

caer dos sobres do teu correo, ten moito, moito coidado. ZOG notarase e ZOG atacará. Asegúrate de que non teña nada no que afundir os seus colmillos podrecidos.

Machine Translated by Google

A segunda recadación na que nos acusan periodicamente os medios de ser hábiles é a expropiación, ou roubo a man armada. A expropiación política axeitada é unha ferramenta revolucionaria lexítima e varios grupos comunistas utilízana habitualmente en todo o mundo. Debo deixar claro que por expropiación non me refiro ao roubo, que no noso sentido significa roubar a xente traballadora branca, roubar tendas de Mom and Pop, atracar tendas de franquías ou garabatos de hamburguesas onde a toma é irrisoria e os empregados brancos están en perigo, roubar. Casas brancas, este tipo de cousas. Roubar ás familias e individuos da clase traballadora branca non só é vergonzoso, é estúpido. O noso pobo xa ten moi pouco que roubar; viven de nómina en nómina e están hipotecadas ata a empuñadura. A expropiación, no sentido branco, significa apoderarse dunha parte da riqueza que foi roubada aos brancos e devolvela á nosa raza a través da resistencia. Bancos, compañías de seguros, usurpadores, calquera organismo gobernamental, xudeus, hipódromos e tendas de pornografía, cadeas de supermercados, todos os que arrincan ao noso pobo e engordan e engordan con eses beneficios obscenos, estes deberían ser o obxectivo da expropiación revolucionaria branca.

O proscrito benévolo que é o campión dos oprimidos e que vinga aos pobres e débiles contra os ricos e os fortes é un heroe popular entre os homes arios, aínda que significativamente non aparece ningún personaxe semellante en ningún lugar do mundo semítico. Os ingleses teñen a Robin Hood, o prototipo do forajido cabaleiro; os americanos teñen a Jesse James e os seus Colt Dragons; os alemáns teñen a Schinderhannes do Rin, cuxo obxectivo favorito era un simpático recadador xudeu gordo; os italianos teñen os seus bandidos, e os irlandeses o seu bandida Willie Brennan. Tanto o sentido común como a nosa rica historia e cultura racial ensínannos que non hai nada moralmente malo en recuperar un mínimo da nosa propia riqueza roubada aos ladróns que se apropiaron dela en primeiro lugar. Pero é prudente facelo neste momento? É práctico? É probable que avance a nosa causa?

Non me molestarei en repetir os meus mandatos habituais para seguir sendo legal; se non recibiches a mensaxe a estas alturas non a vas captar. Pero creo que debo subliñar aquí que a legalidade é unha táctica, non unha especie de absoluto moral. É certo que o réxime de Washington ten a lei do seu lado, pero entón os tiranos sempre o fan. O seu monopolio da lei é o que distingue aos tiranos dos ladróns e asasinos comúns. Desaconsello a expropiación

ción durante as tres primeiras fases da loita revolucionaria branca por motivos puramente prácticos. Non ten sentido roubar 50.000 dólares a un banco se o diñeiro non sairá nada ben porque ti e todo o teu grupo estás no cárcere. Teña en conta que se sodes dez e dous cometedes un delito, calquera delito, a parella baixará polo propio delito e os outros oito por "conspiración", un despropósito legalista que pode significar o que ZOG queira que signifique. igual que a igualmente sen sentido "violación dos dereitos civís". Ademais, se un grupo racialista branco é atrapado facendo un roubo, reforza o estereotipo de propaganda do inimigo de que somos criminais. Necesitamos unha política revolucionaria seria, non un escuadrón suicida de Monty Python que se esgote e se destripa.

Machine Translated by Google

O método final de recadación de fondos que se suxeriu a miúdo é a idea de negocios racistas brancos ou proxectos emprendedores deseñados para recadar cartos para a causa e aliviar á xente na lista de correo das constantes apelacións dos fondos de mendicidade. Isto, de feito, intentouse ata certo punto, máis ben na liña da idea da cooperativa económica branca que comentei anteriormente. Tivo un éxito medio ao amortecer ao noso pobo contra os efectos da guerra económica xudaica e a desfuncionalización, pero en canto a recadar grandes cantidades de diñeiro para uso puramente político, os resultados foron decididamente mixtos. Non descarto algún tipo de asociación ou fraternidade de empresarios brancos que xa están en marcha con empresas viables, pero non son optimista sobre o concepto como fonte de longo alcance do tip

O problema é que toda a estrutura económica da sociedade occidental está inclinada contra o empresario individual e o pequeno empresario, por moito que os monetaristas conservadores entonen a tenda Mom and Pop. Descubrín isto polo camiño difícil cando intentei establecer o meu propio negocio en Irlanda, que é certo o Mississippi de Europa, pero as mesmas condicións prevalecen noutros lugares. A menos que o aspirante Rockefeller teña unha enorme cantidade de capital para os custos iniciais de instalación, comezará a buscar o banco ata os seus ollos. Iso é presumir que pode conseguir un préstamo, o que é cada vez máis difícil polo que lin nas seccións de negocios da maioría dos xornais. O problema é que, a menos que esteas realmente no xogo e identifiques algunha necesidade que os grandes do teu campo non están suministrando, o que fagas pódese facer mellor e o que vendes pódese comprar máis bar

Aínda que che atopes nalgún ángulo antes ignorado, podes apostar que unha vez que teñas demostrado a rendibilidade do produto ou servizo, as grandes multinacionais atoparán o xeito de eliminarte, ben comprándote por unha fracción irrisoria da túa idea. vale a pena ou quebralo brutalmente se te negas a xogar á pelota. Ocorre todos os días. Unha cousa que Yehudi sabe facer é traer a casa ese shekel. Persoalmente, creo que seríamos parvos tentando competir cos xudeus na súa propia área de especialización. Esta é a guerra, e a primeira regra de guerra de Aníbal foi nunca loitar contra o inimigo no terreo que elixise.

Unha vez que o negocio político está establecido, descubrirá que cada vez máis do seu tempo, persoal, diñeiro e esforzo se destinan a manter o negocio a flote mentres tenta competir con equipos máis vellos e mellor establecidos. En consecuencia, menos de dito tempo, esforzo, etc., indícanse no traballo político para financiar o negocio ostensiblemente. Podes recordar o pequeno sinal que un ve en varias oficinas: "Cando estás ata o cu en caimáns, é difícil recordar que o teu obxectivo orixinal era drenar o pantano". E unha vez que os amigos descubran quen está detrás de Papa A's Kosher Barbecue ou Eichmann & Sons Quality Lampshades, entón procederán a facer ese vudú que o xudeu fai tan ben. Atoparase sen clientes, acosado nas frontes fiscais e legais, e no tribunal de bancarrota do capítulo 11 antes de poder dici

Machine Translated by Google

Pensas que non che pode pasar? O sistema finalmente conseguiu o imperio televisivo PTL multimillonario, e PTL nin sequera era político, os hebes só se puxeron nerviosos ante a competencia na pantalla de prata.

Debes ter en conta que unha das principais estratexias que o inimigo usou contra nós durante xeracións está dirixida específicamente a eliminar un determinado tipo de individuos dentro da comunidade branca, que poden ser designados libremente como yeoman ou freeholder. O bauer alemán, o kulak ruso, o "forte agricultor" irlandés serían boas analoxías.
Estes son homes brancos, xeralmente de anos medios, que están casados e realmente funcionan como xefes das súas unidades familiares nucleares, mentres que a esposa e a nai son o corazón. Posúen a súa propia fonte de sustento, a súa propia terra e ferramentas ou, na equivalencia moderna, as súas propias tendas e inventarios. Tamén deberían incluírse nesta categoría os artesáns independentes que de novo posúan as súas propias ferramentas e venden as súas habilidades aos seus compañeiros brancos da comunidade. Isto é un anatema para ZOG, que quere que todos vendamos o noso traballo e as nosas habilidades ao Sistema por salarios e así depender do status quo para a nosa supervivencia.

Os tipos de yeoman brancos son perigosos para ZOG por outros motivos. Moitas veces posúen as súas propias armas, están familiarizados co seu uso e as tiveron

formación militar, en moitos casos servindo nas reservas ou na milicia. Adoitan ser politicamente participativos, e iso é un non definitivo para nós, os honkies: a política é para os avogados e outros favoritos yuppies e non debemos ter ideas por riba da nosa estación. Unha fonte independente de ingresos leva a pensamentos e accións inquietantes independentes. Non é casual que Guillermo Tell fose un labrego das altas montañas suízas, e que cando chegou á cidade foi alí onde se negou a saudar a gorra do xudeu Gessler no poste da praza. En consecuencia, Tell tivo que dispararlle a mazá da cabeza ao seu fillo usando a ballesta coa que estaba tan morto da súa vida aria libre nas firmes das montañas. Despois utilizou a mesma ballesta para dispararlle algunhas cousas a Gessler e os seus mercenarios austríacos. (Si, incluso na Idade Media había brancos que vendían as súas espadas a Xudá por ouro).

Nas condicións actuais e no clima económico existente, calquera intento de iniciar unha pequena empresa vai ser unha empresa moi arriscada no mellor dos casos. Por todos os medios, experimenta con el. Quizais aínda non atopamos a fórmula correcta. Só ten sempre presente que o seu obxectivo orixinal é drenar o pantano, é dicir, que o negocio debería apoiar a actividade política nacionalista racial e non viceversa. Non somos empresarios e non estamos nisto para gañarnos a vida, marxinais ou cómodos. Estamos nesa cousa para cambiar o mundo e asegurarnos de que dentro de dez mil anos aínda haxa algún William Tells por aí que se negará a saudar a gorra de Gessler e estará tan tocando a man cun raio da morte de plutonio como o foi cunha ballesta. .

Volvendo ao noso tema orixinal despois de toda esta digresión histórica e filosófica, o certo é que non sempre podes estar co teu pequeno puñado de fieis seguidores.

Machine Translated by Google

para fondos operativos. Consideracións morais e persoais aparte, o caso é que non se poden pagar. Hai unha serie de técnicas que podes usar para ampliar o círculo do teu apoio. Se podes publicar algún tipo de boletín informativo, cobra unha taxa de subscrición aos usuarios que non teñen estado e outros inactivos. A maioría deles son afeccionados que lerán o teu boletín e despois o botarán ao armario xunto con un par de toneladas doutro material deste tipo que acumularon desde 1971. Nunca toleres os deadbeats na túa lista de correo. Elimina os que non responden con regularidade e non deixes que a túa lista se abarrote de persoas das que hai tres anos que non escoitas, presos que non pagan, locos obvios que che escriben cartas estrafalarias do perdón-o-crayón-eles. -non-deixe-nos-temos-nada-afiado-aquí variedade. O teu boletín informativo e a túa lista de correo funcionan

ferramentas nacionais e como todas as ferramentas deben ser revisadas regularmente e manterse en bo estado.

Non obstante, un sinal de saúde e vigor en calquera organización é que a maior parte do seu financiamento procede de fontes locais. Isto é importante a formiga por varias razóns. En primeiro lugar, non é de ningún xeito imposible que eventualmente ZOG poida chegar a algún tipo de censura postal oficial, clasificando a "literatura racista" xunto coa pornografía como ilegal para enviar a través dos correos electrónicos. En segundo lugar, suponse que a túa función principal é organizar na túa propia área, non conseguir doazóns de cinco e dez dólares de persoas que doutro xeito poderían estar axudando ao WRP ou á unidade de actividade nas súas propias áreas. Non é especialmente xenial robar doazóns doutra unidade do teu propio partido e pode provocar tensións e agresións innecesarias.

Finalmente, sen pretender que isto suceda, publicar un boletín, un xornal ou un xornal pode levar a outras cousas, como vender libros e folletos por correo, vender despois agasallos do Terceiro Reich e outros xoguetes e, de súpeto, é un vendedor ambulante de libros en vez de revolucionario. Deixeme claro que no Movemento hai unha serie de bos editores e comerciantes de libros que nos están a prestar un servizo inestimable a todos e, por suposto, non pretendo implicar ningunha crítica contra eles. Pero este libro non está dirixido ao editor ou vendedor de libros, está destinado a instruír e animar aos activistas. Se decides desde o principio que a túa contribución á nosa loita racial será a subministración de material educativo e de axitación, impresión de traballos, unha revista ou un boletín informativo de calidade, está ben. Pero non caia nos libros e nos pedidos por correo por preguiza, como unha forma "segura" de axudar a loitar sen riscos. (Ou iso pode pensar. Os nosos editores e comerciantes de libros tamén son atacados e queimados, como testemuñan o incendio do Institute for Historical Review).

Todos os homes e mulleres da túa unidade deberían ser un recaudador de fondos de vinte e catro horas para a organización. Existen manuais escritos para grupos de servizos voluntarios como United Way sobre como recadar cartos, e cómpre facerse con algúns destes folletos e tratar de adaptar as súas ideas ás súas necesidades. Proba todos os estándares antigos, como a venda de xardíns, a recollida de latas de cervexa para reciclar aluminio, chatarra de cobre e latón para venda a estaleiros privados. Venda froitas e verduras de produción propia en postos de estrada ou porta a porta. Realizar grelladas e ceas para recadar fondos nas que se aporte a comida e con cinco ou dez dólares a

Machine Translated by Google

carga de tapa de placa. Manexar unha sala de literatura ou outra instalación onde se venda literatura nacionalista racial branca a un prezo razoable; Podería engadir que podes elaborar unha lista extensa de libros e publicacións publicadas por System

editoriais que ideoloxicamente son linientreu e que se poden vender en calquera mercadillo ou feira do libro. Estes incluirían libros sobre mitoloxía nórdica, cultura e historia europeas, libros máis antigos sobre a historia americana que non foron manipulados polos xudeus e os reescritores de esquerda liberal da nosa herdanza; libros infantís máis vellos que non se encheron de negros e nenos chineses que ven a Spot correr e así por diante; revistas de armas, recordos do Terceiro Reich como tarxetas postais e outros pequenos artigos; certas obras de ciencia ficción; casetes usados e LPs de música aria, etc.

Se podes atopar un xeito de obter financiamento do goberno dalgún xeito, faino por todos os medios. Recolle todos os folletos, publicacións e libros que poidas atopar sobre os beneficios e agasallos do goberno. A prensa de esquerdas é unha mina de información sobre cousas aplicables aos nosos problemas financeiros, así que estudiádeo. Necesitas coñecer ao inimigo e saber todo o que pode ensinarnos. Busca listas de poxas gobernamentais nas que moitas veces podes mercar de todo, desde unha máquina de escribir ata un camión de dúas toneladas e media, resmas de papel para copia
Se hai algún obsequio que vai a calquera minoría absurda que o solicite, entón, por todos os medios,
pon a túa propia solicitude como portavoz da comunidade vasca ortodoxa da túa cidade. (Non é broma: unha vez conseguín un traballo cunha cota de acción afirmativa ao enumerarme como un "mormón polígamo"). Tamén oín falar de brancos que obtiveron cupóns de alimentos e traballos de acción afirmativa ao afirmar descaradamente ser negros ou indios, e baixo o seu alcance. propias regulacións os federales tiñan que tomar a súa palabra!

Hai algúns patriotas raciais que cren que "esponxa" o goberno é vergoñento e os brancos deberían estar demasiado orgullosos para facelo. Segundo o vexo, son os teus cartos, entón por que non tes que recuperar algo? Se non, só daránllo aos negros.

Algunhas palabras sobre a recadación de fondos a través do correo: mira o posible fraude por correo. Este é un dispositivo favorito que lle gusta usar a ZOG. Se alguén pide un libro ou algo do teu servizo de pedidos por correo, colle o seu diñeiro e despois envíalle o que pediu, por correo de devolución se é posible. Un coñecido patriota con ánimo de lucro intentou vender "Victory Bonds" para ser reembolsados con intereses no prazo dun ano despois de que o seu partido tomase o poder. Case quedou enlatado por fraude de correo federal e tamén por un cargo de bunco estatal; no último momento os cargos foron retirados misteriosamente, algo que creo persoalmente
que se debeu a que os seus protectores ADL interviñeron no seu nome porque facía un bo traballo por eles onde estaba. Nunca intente vender nada intanxible por correo. O reverendo Ike pode saír coa súa; nós

Machine Translated by Google

non pode. Observa tamén a túa situación fiscal. Recada e pague todos os impostos sobre vendas aplicables a tempo.
Siga recto co IRS, por amor de Deus.

Sexa aberto ao diñeiro coas persoas de confianza da túa unidade. Manteña os libros e deixa que quen se preocupe os inspeccione, sempre que saibas que o interese da persoa é leal. En calquera caso, para ser perfectamente franco, non terás moito que ocultar durante un bo tempo. A maioría das túas doazóns serán pequenas e gastarás de inmediato o que se achega en bens e servizos necesarios. Observa o teu propio estilo de vida. Aínda que gañes un bo diñeiro, se a xente te ve conducindo un Cadillac e vivindo así, sacará as súas propias conclusións. Nada pode dividir e obstaculizar tanto unha organización racial branca que as dúbidas sobre a forma en que se gasta o diñeiro. Como líder potencial da nosa raza durante os terribles tempos que ven, unha das primeiras cousas que debes demostrar á túa xente é que podes confiar en ti. Se os teus compañeiros saben que poden confiar en ti cun par de dólares, entón saberán que poden confiar en ti as súas vidas. Non traizoes esa Asegúrate de que cada centavo que recibes con fins políticos se gaste, dun xeito ou doutro, en algo político ou racial.

O problema do diñeiro nunca desaparecerá. A medida que crece a base do noso apoio e aumentan esas contribucións de cinco, dez e vinte dólares, os gastos tamén aumentarán en consecuencia. Ata o mesmo día da Vitoria aínda lle imos pasar o sombreiro, ao noso propio pobo, aos cárteles empresariais, aos gobernos estranxeiros, a quen se poña un pouco de verde. Acéptao, acostúmbrate e aprende a solucionar a situación. Se os nosos revolucionarios brancos son unha tripulación de tanques e a nosa fe e dedicación é un tanque, entón o diñeiro é a preciosa gasolina ou diésel que mantén o tanque en funcionamento. Nunca deberías avergoñarte de pedir esa esencia vivificante. A captación de fondos é parte do teu traballo e nunca debes ser reticente. Nunca estiven - pregunt

Machine Translated by Google

X.
ELECCIÓNS

O primeiro que debes entender sobre as eleccións é que todas son fraudulentas. Son falsos de dous xeitos: ou os votos non se contabilizan de forma honesta e correcta, ou ben o cargo ao que o individuo chega á elección non exerce ningún poder xenuíno no sentido de que o cargo electo pode iniciar un cambio real. A nosa sociedade non está dirixida por cargos electos senón por burócratas e cábalas invisibles cuxa existencia só é vagamente sospeitada polo público en xeral. Nalgúns casos ambos tipos de falsidade pertencen a unha elección ou a un cargo electivo. En calquera caso, se a oficina é unha das poucas que exerce algún poder xenuíno, podes estar seguro de que os resultados están sempre predeterminados. As eleccións son fraudulentas no sentido máis amplo de que case nunca se ofrece ningunha opción real aos electores. É Tweedledum o demócrata e Tweedledee o republicano en nove de cada dez casos. Vexo algúns sinais de que un lixeiro grao de diferenciación de boa fe está empezando a introducirse no sistema político estadounidense osificado, pero isto consiste só no aliñamento de grupos de intereses especiais cun ou outro dos dous grandes partidos.

En liñas xerais, os crecentes elementos non brancos e sexualmente pervertidos están tentando cooptar aos demócratas e os grandes intereses monetarios da antiga liña, así como os poderosos mafiosos relixiosos da televisión cooptaron con éxito ao partido republicano. Non hai lugar para o traballador branco en ningunha destas faccións de intereses especiais.

Finalmente, en calquera caso, non son nin os poderes lexislativos nin os executivos do goberno os que exercen o último poder de goberno en América, senón o poder xudicial.

Na medida en que o goberno real ten lugar, é esta pequena camarilla de varios miles de funcionarios designados, extraídos sen excepción da elite diñeiro ou das razas auxiliares privilexiadas non brancas, a que manda na nosa sociedade. É este feito o que fai que concorrer ás eleccións sexa un exercicio finalmente inútil para os nacionalistas raciais brancos. Mesmo se gañasemos unhas eleccións, o ADL ou algún grupo liberal simplemente correrían a bufar e soplar ao xuíz federal máis próximo tan rápido como as levarían as súas pequenas pernas. Ditaríase unha medida cautelar 124

para evitar que o noso home tome posesión do cargo e algunha ficción case xurídica atopada ou inventada para anular os resultados electorais.

Entón, deberíamos preocuparnos? A resposta é si, definitivamente. O noso obxectivo final para conseguir un cargo electo debería ser precisamente o que acabo de mencionar, o de gañar e obrigar ao inimigo a romper as súas propias regras para evitar que nos acheguemos ás rendas do poder. Teña en conta que enormes áreas de este país fóra das principais cidades aínda é predominantemente branco e non está de ningún xeito fóra dos límites da posibilidade de que poidamos eventualmente loitar e gañar eleccións, supoñendo que os votos fosen contados honestamente. Obrigando ao inimigo á fraude electoral ou á perversión da lei para derrotarnos, de feito estamos a derrotalo, se podes ver o meu significado.

Machine Translated by Google

Unha das nosas tarefas principais debe ser destruír a pequena fe restante que os brancos americanos depositan no Sistema. Unha das poucas ilusións que lles quedan é que, se algo se volve demasiado insoportable, dalgún xeito poden simplemente votalo. Os brancos americanos aínda se aferran á súa preciosa urna como un salvavidas a pesar de acumular constantemente probas de que as eleccións están amañadas. Se podemos destruír esa crenza inxenua e infantil no poder do seu insignificante voto, entón estarán maduros para nós.

COMPRENSIÓN: a revolución branca gañarase cando dominemos a habilidade de loitar contra o Sistema cunha papeleta nunha man e un rifle na outra.

As eleccións serven a outros propósitos inestimables. Ofrecen un foro lexítimo onde podemos transmitir o noso programa e as nosas opinións. Dan como resultado que os candidatos brancos teñan oportunidades de falar que doutro xeito lles serían negadas, e que cheguen a audiencias a través da cobertura dos medios de comunicación que serían necesarios centos de miles de dólares para chegar doutro xeito. As eleccións tamén xeran un tipo de publicidade negativa, pero aínda útil, na medida en que a presenza dun candidato branco nunha votación fará que os liberais locais e Hebes se enfurecen e fagan que nos denuncien histericamente e maldigan a calquera branco que se atreva a votar por nós. , mostrándonos así en relevo e dándolle á Lembre, seremos coñecidos non só polo que dicimos senón por quen son os nosos inimigos e o que din de nós. Unha gran parte da exitosa axitación revolucionaria consiste en provocar unha reacción exagerada do inimigo.

As eleccións tamén son un impulso para a captación de fondos e a contratación. Guste ou non, a maioría dos brancos americanos foron condicionados desde o seu nacemento a pensar na política en termos de eleccións, e cos recursos limitados ao noso mando pasará moito tempo antes de que poidamos facelos pensar en termos de Gleichschaltung ou política. totalidade da vida. Responderán a unha campaña electoral mellor que a maioría dos tipos de traballo "misioneiro" porque expresa o nacionalismo branco no seu limitado marco de referencia política.

Cando loitas nunha campaña electoral, primeiro debes ter un candidato viable. Debe ser intelixente, articulado e carente de deformidades físicas evidentes, xa que a política moderna consiste case enteiramente en imaxe. O candidato non debe ter esqueletos no seu armario, xa que podes apostar ao teu bippy a que os medios de comunicación van cavar e cavar a fondo. De feito, ter un candidato sen antecedentes de deshonestidade, crime ou perversión daranos unha vantaxe sobre a maioría dos candidatos do sistema desde o principio. Tamén é unha boa idea se o candidato é alguén que é inmune ou só marxinalmente vulnerable á desfuncionalización e ás represalias económicas, aínda que ás veces isto non sexa práctico.

Sempre é mellor formar un comité "Henry Higgins para o Senado do Estado", un grupo de fronte específico co propósito de levar a cabo a campaña deste único candidato. Isto débese a que a maioría dos estados teñen leis electorais que obrigan aos comités de acción política a presentar informes de gastos e contribucións electorais, un deses absurdos corpos de regulacións que os candidatos do Sistema ignoran a vontade, pero que poden usarse para tropezar aos incautos e

Machine Translated by Google

candidatura. Forme o seu comité, obtén a documentación da súa xunta electoral estatal ou local, enche todo por triplicado e despois disolve o seu comité despois das eleccións para deixar un mínimo de papel.

Xeralmente atoparás que por debaixo dunha determinada cantidade, digamos 25 dólares, non estás obrigado a indicar o nome e o enderezo dos colaboradores. Asegúrate de que todas as túas doazóns estean por debaixo deste límite. En ningún caso entregarlle ao goberno ningunha lista de nomes e enderezos de simpatizantes, que non sexan aqueles que xa sabe que foron identificados ou cos que o discutiu previamente e se comprometa a que se utilicen os seus nomes. Todo un informe con nada máis que contribucións de cinco e dez dólares enumeradas vai parecer sospeitoso, polo que tamén é conveniente que figuren algúns nomes xa coñecidos. Teña en conta que estes informes son unha cuestión de rexistro público e se enumeras os contribuíntes financeiros, entón estás apuntando a estas persoas para ser victimizadas. Calquera pode obter u

o teu informe: os medios, o JDL, calquera. Isto é, por suposto, incumprir a lei. Non obstante, debes decidir cal é máis atroz: violar unha lei do sistema deseñada para obstaculizar e suprimir unha disidencia política significativa, ou entregar o nome dun amigo e compañeiro a persoas que poidan despedilo, mutilalo cunha bomba ou asasinalo. . A elección é sinxela e moral. Non debería dicirche que alternativa debes tomar.

Estoume contradicindo aquí na cuestión da legalidade? Quizais, un pouco. Pero do mesmo xeito que a supervivencia pura pode contrarrestar o dito da legalidade, tamén hai unha lei superior á do home que en ocasións debe ser tida en conta. Xa dixen que o propósito primordial da legalidade é como táctica para garantir a supervivencia. Non obstante, significa supervivencia cun propósito, supervivencia como ser humano ario branco moral. Calquera rata ou cascuda só pode seguir existindo. A nosa tarefa é máis difícil. Debemos seguir existindo e funcionando como emisarios espirituais e morais para o resto da nosa raza. Iso significa que hai momentos nos que debemos tomar o alto nivel ético sen importar o custo. Un dos principios máis arraigados polos que debemos vivir é que simplemente non se traizoa a un compañeiro de ZOG. Nunca. Non en ningún caso.

Volvendo ás eleccións, toda a impresión e os gastos que se realicen en apoio do candidato deben ser feitos polo comité oficial para a súa elección. A literatura e o programa da campaña deberían reflectir a política do WRP en todas as cousas. Por este motivo é importante seleccionar con coidado as oficinas para as que os seus candidatos concorren. A oficina debe ser tal que o programa do WRP se poida adaptar ás necesidades e ás condicións locais que rodean esa oficina e a súa función.

A clave para seleccionar unha oficina para a que correr é, de feito, a adaptabilidade desa oficina ao programa revolucionario branco. Con raras excepcións, as pequenas oficinas locais, como Dogcatcher en Frostbite, Vermont ou Inspector of Public Sanitary Facilities en Hog Wallow, Arkansas, son inútiles. Tamén o son a maioría dos asentos dos concellos locais e dos comisarios comarcais. Estes organismos non son verdadeiramente políticos, son administrativos, preocúpanse dos sumidoiros e farolas e da loxística da co

Machine Translated by Google

planificación e servizos. É moi difícil introducir cuestións de amplo alcance e importancia a nivel nacional nunha discusión sobre cuestións de bonos para un novo garaxe de autobuses ou unha planta de tratamento de auga. En cidades máis grandes como Chicago ou Boston, o concello de feito exerce poder, riqueza e influencia, e paga a pena tentar estes escanos. Sempre estarás loitando contra máquinas municipais establecidas e ás veces isto pode

ensuciarse moito. Lembra o que se dixo no capítulo Un sobre os ladróns do sistema que ven ameazados os seus ingresos e o seu poder. Nas grandes cidades, os nenos da trastienda poden xogar rudos, así que prepárate.

Non obstante, unha boa oficina é a xunta de educación local en case calquera cidade ou cidade de calquera tamaño. Se tes un candidato que é pai dos propios fillos, esta é unha excelente posibilidade e debes explorar. As mulleres candidatas son especialmente boas para as carreiras de consellos de educación, e se son elixidas poden influír directamente no comportamento do persoal e dos administradores das escolas, os libros de texto utilizados, o grao de adoutrinamento liberal e sexualmente pervertido, etc.

Persoalmente, recomendaría evitar as lexislaturas estatais, a non ser que teñas un grupo electoral moi bo nun distrito en particular e poidas probalo como unha especie de exercicio de saturación, golpeando os barrios e cidades do distrito unha e outra vez e utilizando os medios para bombardear a área operativa. Pero as lexislaturas estatais son na súa maioría tendas que falan aburridas, que executan os sumidoiros, as estradas e as luces das rúas igual que os concellos, excepto a maior escala, perden o tempo en comités somnolientos e proporcionan diñeiro de barril de porco e emprego para os rapaces.

As oficinas para ir son as de todo o estado onde o nome do seu candidato racial branco estará na papeleta en todo o estado, aumentando así o voto proporcionalmente. Aínda que só obtiveses (ou só tes permitido) o 2% dos votos, os 30.000 votos que acumulas nunha carreira estatal parecen moito mellores para fins de propaganda que os 300 que mostrarías nunhas eleccións municipais. As oficinas federais xeralmente estarán fóra da nosa liga en canto aos gastos, pero, de novo, se podes ver unha apertura alí e tes a man de obra e o diñeiro para asumir a tarefa, por todos os medios. Nada se aventurou, nada gañou.

Machine Translated by Google

XI.
A POLÍTICA DA PERVERSIÓN SEXUAL

Na maioría das organizacións nacionalistas de dereitas e raciais é costume relegar cuestións como a homosexualidade, o feminismo e outras perversións sexuais a un lugar moi baixo na escala de prioridades. Cheguei á conclusión ao longo dos anos de que isto é un erro. . Agora sinto que calquera partido revolucionario branco ten que mellorar significativamente a loita contra a perversión. Por unha banda, agora comeza a parecer que a perversión militante organizada é unha parte moito máis destacada do escenario estratéxico do inimigo que en anos anteriores. Ademais, agora é a zona na que sen dúbida o inimigo é o máis vulnerable, grazas a esas catro pequenas letras que son o maior agasallo de Deus para a nosa causa desde o propio Führer Adolf Hitler: ¡SIDA! Se consideras ou non a SIDA como un sinal de intervención divina directa ou simplemente un accidente fortuíto, o certo é que galvanizou a opinión branca en todo o mundo dun xeito que nada máis fixo. De todos os asaltos do inimigo contra as nosas crenzas relixiosas, a nosa decencia innata e o noso sentido da orde, o peor sempre foi o militante e descarado maricón público. Os brancos aturdidos e adormecidos que pasaban do traballo ata a cama e de volta ao traballo estaban programados para aceptar practicamente calquera cousa, pero a mariconería aberta era un pouco igual para eles.

As dúbidas sempre estaban aí. *Todo o demais* que o Sistema entregou aos brancos, tragárono. Tragaron a integración mentres puidesen fuxir dela; tragaron o fiasco de Vietnam; tragaron o Watergate e o linchamento mediático dun presidente estadounidense; tragaron as hordas de inmigrantes pardos cos que nos asolagou Carter; tragábanse busing; tragaron a inflación e a escaseza de combustible artificial e a corrupción masiva que marmolea a nosa sociedade como canicas gordas un bisté. Pero o maricón era un pouco demasiado. Non importa cantas veces se lle dera na cabeza a White America que a homosexualidade non era realmente unha perversión senón un "estilo de vida alternativo", dalgunha maneira nunca se sentou ben.

Entón, como un parafuso, do azul, como o Acto de Deus que ben pode ser, veu a SIDA! De súpeto, a América Branca fervía, rompeu as cadeas e as restricións. Por fin, usando a SIDA como escusa, os brancos poderían dicir realmente o que sentían sobre os maricóns! E de dicir e admitir abertamente o que realmente senten sobre os queers, é só un paso curto para dicir o que senten sobre eses outros grandes portadores da sida, os negros. Xa comeza a ferver tamén nesa zona. A liberdade de expresión pode ser un hábito, e unha vez que os brancos se acostuman a ela poden tirar a muleta da SIDA e berrar dende os tellados as súas verdadeiras opinións sobre maricóns, negros, drogadictos, todo o lixo no que nos vimos obrigados a revolcarnos. E quen sabe? Unha vez que os brancos se acostumen a dicir o que pensan, quizais o propio Yehudi poida facer unha mención ou dúas.

Ademais, a SIDA está a facer o noso traballo por nós moito mellor que calquera revolución violenta. É demasiado esperar que a SIDA mate a todos os nosos inimigos sen que teñamos que levantar un dedo, pero de novo...? Agora mesmo hai algo así como cen e

Machine Translated by Google

vinte millóns de carteiros só na África subsahariana, todos os cales acabarán por morrer a menos que a ciencia médica dea unha cura. Que colleita máis abundante de cafres! Máis do que todo o exército surafricano podería acabar en vinte anos. En América, a gran maioría dos anticorpos positivos contra a SIDA non son brancos nin xudeus. Os maricóns xudeus de Nova York están pagando caro agora todos eses fins de semana sucios en Haití. Pensaron que estaban a conseguir unha ganga, saciando o seu gusto pola carne escura de xeito máis barato e, certamente, con máis seguridade do que podían no Harlem español. Pero trouxérono a América, estendeuse a San Francisco e agora, de súpeto, en 1987, o poderoso lobby homosexual está fuxindo. Unha ofensiva de décadas contra a familia Branca en América foi detida en frío. Frío morto.

Agora hai un corpo crecente de evidencias de que os maricóns histéricos e tolos intentan levarnos con eles. Están a traballar deliberadamente nos restaurantes para poder cuspir na comida; están a doar deliberadamente o seu sangue contaminado aos bancos de sangue coa esperanza de que escapa dos procedementos de detección da Cruz Vermella e sexa transfundido a heterosexuais; están a manter relacións heterosexuais deliberadamente para propagar a enfermidade; ata están violando mulleres en ocasións. Isto fixo marabillas pola súa clasificación de popularidade en White America, nunca moi alta para comezar. Ao ritmo que van as cousas, predigo libremente que haberá algúns linchamentos de maricón nalgún momento no futuro. Aínda que finalmente se atope unha cura, e non teña éxito

aínda se atopou a cura para calquera virus, incluído o resfriado común! -A epidemia de sida acabará facendo que a homosexualidade regrese tan atrás ao armario que non se atreverá a asomarse por outro século.

Meus irmáns, a epidemia de sida é unha das nosas principais armas de propaganda. ¡Usámolo a tope! Destacar que só hai unha forma de evitar a sida, e é evitar certos tipos de comportamentos e evitar as persoas que o fan. E, por suposto, o tipo de "estilo de vida" que transmite a SIDA é o tipo preciso de comportamento no que se dedican os nosos inimigos. A SIDA podería estar feita a medida para nós! É posible, por suposto, que se atope unha vacina gañada non un mes despois da publicación deste libro, caso en que esta sección xa está obsoleta. Pero dalgún xeito o dubido. Pasaron algúns miles de anos desde que o Señor derrubou Sodoma e Gomorra, pero parece que a súa paciencia por fin se esgotou.

Haberá algúns Brancos que morran de SIDA, xa sexa por transmisión accidental durante transfusións de sangue ou enxertos, ou ben porque un maricón ou un farmacéutico llo deu deliberadamente a unha persoa desprevenida. Pero entón sempre soubemos que hai que sufrir algunhas baixas, e un heterosexual branco que contrae a SIDA accidentalmente ou por acción do inimigo é un heroe e un mártir igual que se fose abatido polas tropas federais. Só me gustaría que as súas mortes fosen tan rápidas.

Creo que agora debo abordar un tema que estiven debatendo na miña mente. Debo mencionalo en absoluto? Ignorar o problema non o fará desaparecer, por suposto, pero

Machine Translated by Google

entón teño que lidiar coa probabilidade de que, finalmente, o inimigo lea este libro e creo que hai certos problemas internos do Movemento que non precisan ser transmitidos a ningún lado para que o inimigo poida facerse con eles.

Verás que me custa chegar ao grano. Probablemente isto débese a que me temo chegar ao grano, que é o seguinte: hai algúns nacionalistas raciais totalmente sinceros que tamén son homosexuais, e que a través dunha estraña perversión do pensamento e do corpo que non podo comezar a comprender, evidentemente poden ver. nada incompatible entre as súas verdadeiras crenzas políticas e sociais e as súas repugnantes prácticas persoais. Para dicir: "Ademais do feito de que son gay, son un revolucionario branco dedicado!" é como dicir "Ademais diso, señora Lincoln, como lle gustou a obra?"

E aínda así, créao ou non, parece haber algunha diverxencia de opinións aquí dentro do Movemento, especialmente en Europa. Cando fun

a Inglaterra durante a miña viaxe forzada polo goberno hai uns anos, quedei conmocionado e horrorizado polo nivel de tolerancia que atopei na Fronte Nacional para a homosexualidade. Por algunha razón, os británicos parecen ser aínda máis propensos a este vicio que outras nacións, pero iso non excusa facer a vista gorda. (Tamén debo sinalar que o Partido Nacional Británico, o principal grupo nacionalista británico na actualidade, adopta unha actitude firme e severamente correcta contra a perversión e que o nacionalista británico de base "Tommy Atkins" é firmemente contrario.)

Este fenómeno é o suficientemente común como para que practicamente todos os nacionalistas de calquera raia, con algunha longa experiencia no Movemento, poidan contar polo menos unha anécdota persoal do homosexual racista. Está totalmente fóra de min por que esta xente non pode entender que o que fan os pon máis aló da sociedade civilizada e da decencia humana. En realidade, están sorprendidos e molestos ao saber que non poden unirse ao partido ou grupo en cuestión e presentan todo tipo de argumentos absurdos e engañosos, cuxa esencia é que a "preferencia sexual" é unha especie de asunto totalmente privado. Isto é un engarro total. En primeiro lug En segundo lugar, a "preferencia sexual" afecta neste caso a toda a directiva principal que guía o noso Movemento, a supervivencia da raza branca. Non pode nacer ningún bebé branco se non se realizan os preliminares necesarios. De feito, é precisamente por iso que o inimigo fomenta a homosexualidade entre os brancos para comezar.

Déixame explicar todo isto do homo o mellor que podo. Un homosexual é un home ou unha muller que abandona deliberadamente a forma natural de vivir a súa vida. Un homosexual ou lesbiana está dicindo que sabe mellor que o Creador a que serve o seu corpo. A homosexualidade é un intento de reverter a decisión que Deus tomou cando a persoa en cuestión foi creada. O homosexual é así un blasfemo no sentido máis verdadeiro. Non son un teólogo, pero máis ben penso que a degradación do corpo humano, que

Machine Translated by Google

é supostamente lanzada á imaxe de Deus, é a única blasfemia xenuína. Un homosexual non só coloca descaradamente o seu propio xuízo inferior contra o do Creador, senón que degrada e degrada a propia imaxe do Creador. Sobre o único que se pode dicir en absoluto da mariconería é que é lixeiramente menos perversa que o mestizaje voluntario. Polo menos os maricóns non producen bebés mestizos.

Debo explicar aquí que, persoalmente, non son unha pícara sexual. Dáme un carallo o que fas na cama mentres o fagas cun compañeiro do

mesma raza e sexo oposto. Dentro deses parámetros, o sexo é realmente un asunto privado e non cousa de ninguén. Pero fóra deses límites convértese nunha cuestión de preocupación comunitaria e de moral pública. Esta idea de que todo sexo é un asunto estrictamente privado é esterco de cabalo; calquera cousa que implique a perpetuación da especie é unha cuestión de política púb

Tampouco debería xurdir ningún estado de cousas no que a un homosexual que se infiltrou no WRP finxindo ser normal, e que logo se descubra dun xeito ou doutro, se lle permita permanecer sempre que "manteña calado" e non traia á forza o seu inclinacións ao coñecemento dos seus líderes e dos seus asociados. Reter un maricón no grupo é como manter unha bomba de reloxería no sótano da túa casa. Algún día toda a situación estalará na cara do teu partido. A inversión ten unha forma insidiosa de saír, e a Lei de Murphy di que sairá precisamente no peor momento que se poida imaxinar. De feito, ás veces, os medios de comunicación ou o goberno saberán durante moito tempo que hai un homosexual activo en tal ou tal grupo, e ou ben chantaxearán ao individuo para que informe ou reten a información ata o clímax dunha campaña electoral ou algún outro crucial. momento no que se pode usar contra a organización branca cun efecto devastador.

"Pero fulano fai moito ben á causa!" pode ser unha obxección presentada.
Ningunha cantidade de ben que un homo fai para o WRP pode xustificar o insano e mortal risco de exposición ao público. É absolutamente esencial que o partido revolucionario branco personifique na súa dirección e no seu persoal os ideais polos que se loita a revolución. Ser exposto como hipócritas e tolerantes da perversión destruiría toda credibilidade aos ollos da comunidade branca. Poden todos os maricóns inmediatamente despois da detección!

O feminismo é unha perversión sexual non só porque en xeral implica lesbianismo senón porque literalmente perverte a relación natural entre homes e mulleres. Ensina que homes e mulleres son unha especie de inimigos naturais e deben existir nun estado de competencia constante entre eles, unha guerra perpetua de superación individual. Non podo imaxinar nada máis hostil á institución da familia e á perpetuación da raza branca. Homes e mulleres non son nin inferiores nin superiores entre si. Son dúas metades dun todo e ningunha está completa sen a outra. Podes lembrar o famoso incidente de París ao redor do cambio de século, cando unha coñecida líder do sufraxio feminino fora convidada a dirixirse á asemblea nacional sobre o tema do voto das mulleres. "Seguramente

Machine Translated by Google

debes admitir, señores", argumentou a sufraxista nun momento do seu discurso, "que, ademais da mera bioloxía,

de feito, hai poucas diferenzas entre homes e mulleres?" Entón toda a Cámara de Deputados francesa levantouse como un home e gritou: "Vive a difference!" Esta é de feito a clave de todo o asunto. Esa diferenza biolóxica está aí. É totalmente insuperable. Non se pode lexislar a "igualdade" entre homes e mulleres como non se pode aprobar unha lei que esixa que o sol saia polo oeste. Simplemente non é así e ningún decreto do Congreso pode facelo así.

Lin sobre estraños experimentos científicos realizados por “fundacións” e laboratorios ultraesquerdistas e ultraliberais (financiados con impostos, claro), dirixidos a buscar formas de que os homes teñan bebés; formas de crear reais tubos de ensaio da vida humana sen ningún acto sexual entre o home e a muller; novas técnicas de inseminación artificial deseñadas para impregnar ás lesbianas sen obrigalas a ensuciar o seu corpo rechoncho con contacto masculino; rebuscando xenéticamente cos cromosomas X e Y para que as devanditas lesbos poidan garantir que as nenas só a través da pipeta; técnicas para inxectar hormonas femininas aos nenos ao nacer e alterar cirurxicamente as súas glándulas para garantir que medren hermafroditas e, polo tanto, non supoñan ningunha ameaza para as mulleres pola súa "agresión masculina" e "extroversión fálica". Lin parte da literatura feminista máis extrema que reclama que as mulleres teñan dereito a matar, a practicar o infanticidio e o "aborto retroactivo" se os seus fillos interfiren no seu "desenvolvemento persoal"; matar a calquera home que os ofenda e saírse coa súa súplica de "defensa de xénero"; eliminar toda a protección xurídica a calquera home acusado de violación e permitir que sexa encarcerado unicamente a xuízo da muller sen probas que corroboren.

Lin de tropas de mulleres para ser utilizadas no combate. Vexo diques de touros e pequenos deslizamentos de nenas facendo ferramentas nos coches da policía, vestindo uniformes de homes e facendo pasar por policías; algúns dos parvos bimbi apenas poden soportar o peso do seu cinto, arma e bastón. Lin de sospeitosos abatidos sen motivo porque a policía non era o suficientemente grande fisicamente como para facerse respectar ou tratar con forza a un borracho agresivo, polo que tivo que tirar a arma e asasinar a un traballador. Calquera policía masculino normal simplemente teríao tirado na parte traseira do coche patrulla e levárono ao tanque para serenar, pero ZOG decretou que debía morrer en nome da experimentación social idiota. Lin sobre mulleres policías que entran en pánico durante situacións violentas e se disparan a si mesmas ou ás súas parellas por erro.

No lugar no que estou empregado na actualidade (ata que unha das comisarias de acción afirmativa se apodera dun exemplar deste libro), os poucos homes no chan andan con constante temor a un acoso sexual.

Machine Translated by Google

cargo dunha das súas compañeiras de traballo. Vin este uso en varias ocasións para silenciar as críticas á incompetencia feminina e á estupidez no seu traballo asignado. (Tamén debo sinalar que moitas destas mulleres son negras, e que entre as brancas hai algunhas excepcións competentes.) Por todo o comercio e a industria estadounidenses comezan a xurdir historias de terror, relatos de chantaxe, intriga, etc. acusacións falsas; cortes marciais corporativas por "sexismo" ou presunto acoso sexual que destrúen a carreira dos homes despois de anos de duro traballo; "programas agresivos de acción afirmativa" que equivalen a purgas ao estilo soviético de homes brancos para dar paso ás bonecas Yuppie Barbie; cábalas homosexuais e/ou lesbianas na alta dirección coa súa propia axenda oculta; executivas que acosan e humillan sexualmente aos seus subordinados. Nalgunhas compañías, Big Sister definitivamente está mirando; é case como vivir durante o pánico da bruxería de Salem cando calquera moza histérica podería apuntar co dedo e conseguir que alguén aforque.

Lin de intentos de organizar ás mulleres como un voto en bloque semellante ao dos negros e dos especias, para o que os políticos deben negociar cos dirixentes de dique de touros de NOW e outros organismos deste tipo. A pesar de que foron rotundamente derrotadas na ERA, as militantes feministas traman outra reactivación daquel máis sinistro dos intentos de manipular a Constitución. As leis de "violación matrimonial" están sendo impulsadas con forza para darlle ás esposas o poder de vida ou morte sobre os seus maridos, unha arma de chantaxe e intimidación constantes que, de aplicarse, moi probablemente destruiría o matrimonio como inst (Como sen dúbida se pretende facer.) O continuo asasinato masivo do aborto continúa sen control, un tema que non pretendo abordar porque está máis aló do poder do meu débil vocabulario para abarcar tal blasfemia contra todo o universo. AR Podo dicir que se hai un inferno, os responsables desta carnicería arderán en agonía durante eóns incalculables, e merecerán cada segundo del.

A metade de todos os matrimonios brancos terminan en divorcio. O 25% de todos os mozos e mozas brancos en idade de casar viven sós. Toda unha xeración de nenos brancos está a crecer como "nenos con pestillo", botados nunha gardería ou nunha escola todas as mañás antes de que mamá e papá ou o pai solteiro da casa vaia traballar, chegando a casa a unha casa baleira e o boob tube, ás veces cunha cea de televisión sentada no forno. Máis que calquera arma negra ou coitelo, máis que calquera agulla de heroína ou liña de coca-cola, máis que calquera perversión do pensamento practicada por

os xudeus na nosa mente, esta chamada "liberación" das mulleres está a destruírnos.

Esta é unha pura demencia lunática QUE DEBE PARAR! ESTE SISTEMA MALÉ NON DEBE SER DESTRUÍDO!

Temos que deixar de tentar loitar contra esta cousa con palabras e comezar a loitala con feitos. Imaxinades como vai ser este país, como vai ser este mundo dentro de cincuenta anos se non se detén a esta xente?

Machine Translated by Google

Cando era neno tiven un beneficio tan precioso, tan importante, tan vital no meu desenvolvemento que non podo imaxinar como sería sen el: a miña nai sempre estaba na casa. Cando necesitaba algo, cando tiña fame ou me caera e me magoaba ou cando tiña unha pregunta, ela estaba alí. Cantos nenos brancos americanos teñen hoxe en día este precioso dereito de nacemento, unha nai a tempo completo? Cantos nenos brancos máis ven agora ás súas nais só brevemente ao final dunha dura xornada de traballo? Cantos están medrando descoidados, mal alimentados, fameados de cariño nunha manada masiva de nenos nunha gardería onde o persoal monta pequenas pezas de teatro nas que se mostran os bonecos bicos a outros e as bonecas bicando a outras bonecas, e onde os nenos están divididos en "grupos de xogo" con picaninnies de cabeza de rebaba como líderes designados?

Estou absolutamente convencido de que a incompetencia económica que obrigou a un gran número de mulleres ao mercado laboral forma parte dunha axenda oculta xeral dos nosos gobernantes para socavar a familia e converter aos brancos en meras unidades de traballo produtivo para manter a algunhas persoas sen alma. Máquina xudaica en marcha. É a queixa común de que hoxe en día unha familia non pode sobrevivir sen que o marido e a muller traballen. Este é hóckey a cabalo. Asumindo que o marido ten un traballo que paga un salario medio por riba do salario mínimo, é perfectamente posible que a muller quede na casa e crie aos fillos, o que non é posible é manter o estilo de vida materialista americano só co salario do marido.

Para comezar, quen necesita esa maldita televisión? Bótao ao montón de chatarra e deixa que os teus fillos xoguen fóra ou lean libros. Quen di que necesitas un coche novo cada ano? Aprende a mecánica automotriz rudimentaria e mantén funcionando o teu vello. Fai un investimento a longo prazo nun bo sistema de cinta e estéreo e fai que os teus fillos disfruten da música en lugar de debuxos animados lixo e xoguetes de plástico baratos e caros. Mellor aínda, aprende a tocar instrumentos ti mesmo e ensina aos teus fillos. A miña propia experiencia é que os nenos divírtense máis con xoguetes sinxelos como bloques ou conxuntos erectores que poden satisfacer os seus impulsos naturais simultáneos tanto para crear como para destruír.

Quen necesita vehículos recreativos, barcos, vídeos, toda esa merda do consumidor? Quen necesita ceas Yuppie de nachos e quiche que custan 25 dólares a comida? Alimente a túa familia cunha cociña caseira sinxela usando os conceptos básicos de carne, patacas e verduras. Quen necesita unha casa na praia que pode usar cinco ou seis fins de semana no verán? Aprende a practicar economía. Illa a túa casa, acondicionala unha habitación á vez e só cando a calor se faga insoportable, utiliza unha cociña de leña no inverno. Podes saír adiante só cos ingresos de papá se o intentas, e os teus fillos non crecerán ata converterse en neuróticos hoscos e introspectivos ou zombis tubulares sen sentido.

A construción dun fogar e a crianza dunha familia é a función máis vital que existe na nosa ou en calquera outra sociedade. Tamén é algo que só pode facer unha muller. Podo sentarme aquí e sacar cincuenta libros coma este, despotricando e delirando sobre os males da sociedade e o que hai que facer, pero aínda que cada palabra que escribo aquí se tome en serio e teñamos a revolución mañá, todas as primarias. O propósito de todo é crear un ambiente san, seguro e estable para a muller que é o personaxe central do noso mundo, a nai.

Machine Translated by Google

e caseiro. Non importa que brillantes alturas de retórica verbosa alcanzo, non importa cantos brancos espero que
me inspiren para xurdir dos seus cuartos traseiros e tomar medidas, sen importar o éxito que poida ter, aínda non podo ter un bebé e traer outra vida branca. ao mundo.
Ese é un milagre que só poden realizar as nosas irmás, as mesmas irmás cuxas mentes e corazóns están a ser corrompidos por mentiras feministas e cuxos corpos nos están roubando os diques e os homes de barro porque os homes brancos somos demasiado malditos sen espiña e demasiado preguiceiros para levanta un dedo para detelo.

Perdemos as nosas mulleres, meus irmáns, e perdemos todo. Toda a nosa dedicación,
toda a nosa valentía no campo de batalla, toda a nosa planificación e o noso traballo duro non servirán para nada se perdemos o corazón e a alma das nosas damas. E se os deixamos ir sen loitar, entón a historia e o destino manifesto xulgarannos e atoparanos indignos, e mereceremos a extinción.

Machine Translated by Google

XII.
AOS QUE VIRÁN DESPOIS

Este último capítulo está dirixido a un momento das túas vidas e das túas carreiras políticas que inevitablemente chegará. Refírome ao momento no que estás a punto de dobrar e deixar. É un momento que nos pasa a todos nun momento ou noutro.
Os Yuppies chámanlle "burnout"; Adoitaba chamalo "a crise do décimo oitavo mes" porque notei que xeralmente afectaba ás persoas aproximadamente un ano e medio despois de que se involucrasen.

Déixame artellar para ti os sentimentos que terás, a desesperación que sufrirás. Seino porque eu mesmo o pasei en máis dunha ocasión e máis aínda porque o escoitei tantas veces a outros compañeiros. Por que non houbo ningún progreso visible? Estamos facendo algo mal? Temos que cambiar isto, cambiar iso, cambiar a outra cousa. Temos que cambiar o nome do noso partido, cambiar a nosa posición noutra cousa, cambiar o noso símbolo, cambiar a nosa táctica. Por que, por que, por que non nos escoitan? Por que non espertan? Por que non podemos recibir ningún tipo de trato xusto ou imparcial dos medios? Temos que atenuar as cousas, facernos "respectables" para non ser constantemente calumniados e maltratados na prensa e na televisión.

Por que a xente branca non esperta e nos escoita? Por que non axudan? Non ven que estamos facendo isto por eles? Oh, son tan malditamente, completamente estúpidos! Por que non poden entender? Por que non van entender? Son cobizosos e preguiceiros, egoístas e descerebrados, por iso! Ben, ao carallo con eles! Non paga a pena telos! Nada diso paga a pena porque os brancos son idiotas inútiles e inútiles! Deixalos morrer!
Que os xudeus o teñan todo e despois a ver se poden controlar os negros e as especias! Estou abandonando! Vou moverme, saír ao bosque nalgún lugar e esperar a que suba o Globo!

Ou palabras nese sentido, escoiteino todo máis veces das que me importa lembrar, de máis formas das que podo contar, en ducias de variacións diferentes. Ás veces as persoas implicadas abandonan e nunca regresan. Ás veces abandonan por un tempo e volven cando se recargan as súas baterías psíquicas. Ás veces simplemente caen en anacos. Vin a frustración, a desesperación e a rabia que xera esta loita

destruír as persoas desde dentro, conducíndoas ao alcoholismo, ao suicidio, ao comportamento autodestrutivo estraño. Algúns mesmos desertaron deliberadamente e conscientemente ao inimigo, "atopando a Xesús" e pasando ao circuíto de tertulias contando todo sobre como era un terrible racista, pero agora o amor de Xesús está en min e estou casado cunha encantadora mexicana. muller e estamos adoptando un neno do Terceiro Mundo e bla, bla, bla. Para iso, os xudeus botan despectivamente un puñado de papel verde aos pés do traidor e, finalmente, o matrimonio interracial rompe e o traidor tómase drogas ou alcohol e faise demasiado noxento incluso para que os toquen os medios.

Ou, como Jim Harris, o tránsfuga esperta unha mañá e dáse conta do que fixo.
(Harris non é o verdadeiro nome deste home, xa que a súa familia aínda ten cinco en Carolina do Norte e eu non

Machine Translated by Google

quere causarlles máis dor da que xa pasaron.) A súa historia, porén, é tráxica. Harris levou o burnout máis aló do pálido: acabou empaloando cunha negrita. Un día parece que espertou e, de súpeto, a enormidade da súa traizón golpeouno como o peso dunha montaña. Xurdiu dos odoríferos brazos da súa escura Sheba, púxose un brazalete de esvástica que aínda tiña dos vellos tempos, deixou unha nota breve pero concisa detrás del dicindo á súa dulcinea de beizos burbulla o que pensaba dela, e despois cargou. o seu rifle e baixou a un picnic da igrexa de negros da zona para practicar algún tiro. Cando o equipo SWAT finalmente o matou, levara uns Ubangis consigo; baixou coa súa arma disparando. Como o Thane de Cawdor en Macbeth, nada na súa vida se converteu en el como a súa forma de abandonala.

Permítanme deixar claro que non aprobo a elección que fixo James Harris, e de verdade desexaría que fixera outra, aínda que só fose porque ese tipo de cousas foron unha pésima publicidade para o partido. Pero creo que podo entender por que escolleu como fixo. Unha vez intentara o maior de todos os servizos á humanidade, un deber tan sublime que como todos nós ansiaba como un adicto ansia a súa droga. E con todo chegou un mal parche, e máis que resistilo, tirou a toalla. Máis que iso, pisoteara deliberadamente a súa antiga vocación, contaminando o seu corpo co de animal. Como podería volver a nós despois diso? Non había xeito. A súa morte nun estalido de disparos inimigos foi a súa forma de dicirnos a nós e á posteridade: "Eu me arrepinto de verdade. Tómame a vida en penitencia, e sabe que morrín co corazón e a alma limpas da sucidade".

Algún día teremos algún tipo de cemiterio nacional ou memorial para os nosos irmáns e irmás falecidos pola causa. Cando chegue ese día, penso que se teño algo que dicir ao respecto, podería ver o meu camiño para permitir que o nome de Jim un lugar na inscrición e os seus restos un descanso.

lugar no chan sagrado. A gloria é unha mercadoría estraña e xorde en lugares estraños.

Este caso é un exemplo extremo do que o esgotamento racial branco pode facer, pero é un mal de primeira clase en calquera caso. Cada un de vós terá que enfrontalo, e cada un de vós terá que aceptalo e derrotalo -ou non- o mellor que poida. Pecharei este libro cun último consello, o máis brevemente posible.

Facemos o que non facemos porque temos algunha esperanza inmediata de vitoria, non o facemos para producir resultados tanxibles e inmediatamente visibles, porque isto é imposible. Debemos aceptar dende o primeiro momento que traballaremos e acertaremos e loitaremos durante anos case totalmente illados, na escuridade, vendo moi poucas veces a imaxe grande e aínda con menos frecuencia observando algún progreso. O inimigo é demasiado grande e forte e nós somos demasiado pequenos e débiles.

Nunca debemos permitirnos o luxo da esperanza. Somos os mortos. Serán os nosos fillos os que vivirán, e os seus fillos despois deles, no glorioso, seguro e alegre White Arian

Machine Translated by Google

futuro que imos crear para eles. Participaremos dese futuro, os nosos corpos como motas de po e grans de area, as nosas almas (así creo) nos corpos dos nosos descendentes que nos premiarán na súa vida feliz, produtiva e creativa pola escuridade e o sufrimento. que sufrimos agora nestes anos minguantes deste século cruento e horrible.

Facemos o que facemos por un só motivo: porque é loitar. Facémolo porque o noso Creador mandanos a través dos nosos pensamentos, da nosa alma, dos nosos instintos xenéticos, seguir o seu camiño e traballar a súa vontade. Loitamos contra as forzas da escuridade porque ese é o noso bolso, bebé. Loitar contra o mal é o que facemos os brancos nesta terra. Quero dicir, é cousa nosa. Cavar?

"Este destino non se cansa, nin se pode romper, e o seu manto de forza descende sobre os que están ao seu servizo". **escribiu o autor de Imperium. Cando chegue o teu momento de crise, busca dentro de ti. Se estás disposto a facer o esforzo de vontade necesario, entón atoparás a forza que necesitas para continuar.**

Moita sorte, meus irmáns. E boa caza.

EPÍLOGO

"Estou seguro de que a forza e as armas non sempre prevalecen na batalla. Cando un exército é máis forte de alma, os seus inimigos non poden resistirlles". -
Xenofonte

Catrocentos anos antes de Cristo, un príncipe persa chamado Ciro conspiraba para derrocar ao seu irmán Artaxerxes e converterse así en Gran Rei de toda Persia. Para iso necesitaba un exército, pero os veciños eran un lamentable, polo que recorreu ás cidades gregas de Asia Menor e ás chairas do norte de Tracia e Macedonia, coñecidas por criar aos soldados altos e loiros chamados hoplitas, mestres do arco. e lanza e espada. Con só uns poucos destes formidables e disciplinados guerreiros gregos con armadura de bronce, Cyrus confiaba en poder derrotar aos tribos asiáticos do seu irmán.

Ciro retivo a un comandante espartano renegado chamado Clearco para recrutar un exército de mercenarios co que derrocar ao monarca persa. Clearco é referido nas crónicas da época como un disciplinario severo "de trazo sombría e voz áspera"; de feito, debeu ser un personaxe bastante rudo para saír de Esparta, xa que os espartanos non eran precisamente dozura e luz. Pero Clearco tiña esa calidade indispensable, unha reputación de vitoria, e os guerreiros gregos correron a unirse a el. Imaxino que eran a variedade habitual de homes que serviron en todos os exércitos da nosa poderosa raza: saboteadores, mozos que buscan vistas estrañas e novos coñecementos, xentes que non fan nada que buscan diñeiro rápido, segundos fillos que buscan a súa fortuna, campesiños que buscan terras, maridos acosados que buscan a relativa paz e tranquilidade da guerra, vagabundos sen nada mellor que facer, homes violentos que amaban o combate por si mesmos, homes que buscaban por calquera motivo borrar o seu pasado, soldados profesionais que loitaron porque iso era o que fixeron na vida. A súa especie gañounos o mundo enteiro, usando lanza e espada e mosquete de pedernal e Mariña Colt. Retribuímoslles tirando ese mundo e cuspir nas súas tumbas. En calquera caso, Ciro pronto tivo o seu exército.

Machine Translated by Google

Nos vellos relatos chámanse xeralmente os Dez Mil Aventureiros.

Empuñaron as súas lanzas e marcharon fóra da cidade grega de Sardes en maio do 401 a. C. Despois dunha longa e complicada campaña, finalmente enfrontáronse a Artaxerxes e ao principal exército persa en setembro, preto dunha aldea ás aforas de Babilonia chamada Cunaxa. Os gregos atacaron ferozmente e esnaquizaron a hostia persa en anacos, pero no último momento produciuse un desastre. O príncipe persa Ciro fixo un ataque persoal insensato contra a garda do pazo real nun intento de matar persoalmente ao seu irmán, e polos seus problemas acabou sendo cortado en anacos. Á súa morte, os aliados persas da forza rebelde invasora tiraron as súas armas e correron. Os Dez Mil enfrontáronse sós a un exército persa revitalizado, polo menos 100.000 lanceiros asiáticos, honderos, arqueiros, espadachíns, carros, cabalería e elefantes de guerra.

Foi aquí onde Clearco cometeu un erro fatal. Crendo nunha oferta de tregua de Artaxerxes, avanzou cos seus principais xenerais e capitáns para negociar un acordo de compromiso. Con verdadeira traizón semítica, os persas apoderáronse deles e asasinaronos mentres cabalgaban desarmados.

Os Dez Mil estaban agora moi mal. Estaban a 1.500 millas da cidade grega máis próxima, Trapezus no mar de Euxine. Non tiñan comida, auga moi pouca, o seu tren de equipaxe fora destruído polos persas, non lles quedaban guías nin oficiais experimentados, estaban esgotados de librar unha longa batalla e estaban a piques de ser invadidos por 100.000 wogs. Reuníronse nun outeiro preto de Cunaxa e elixiron como novo xeneral a un mozo nobre ateniense chamado Xenofonte. Xenofonte non era un soldado de profesión senón un erudito e un poeta, discípulo de Sócrates, e se alistara na expedición como soldado para escribir un libro sobre iso.

Non obstante, os gregos tomaran a elección correcta, porque Xenofonte tomou o mando coma se nacese del. Os persas atacaron, pero Xenofonte contraatacou e capturou o propio tren de equipaxe do Gran Rei e todos os seus suministros, un desenvolvemento benvido para os famentos gregos. Fintou un ataque contra a propia Babilonia e conseguiu confundir tanto aos persas que os Dez Mil puideron romper o contacto e escapar. Sabiamente, Artaxerxes non o seguiu, pero enviou ao seu sátrapa Tisafernes en persecución.

O épico retiro que seguiu é unha das maiores historias de resistencia, fortaleza, xenialidade xeral e coraxe aria.

os anais da nosa poderosa raza. En Trapezus había barcos que os devolverían a Grecia, pero no medio había 1.500 millas de deserto, ríos intransitables, montañas áridas, tribos hostís, exércitos persas e mal tempo. Con todo, os Dez Mil marcharon. Libraron media ducia de batallas e finalmente derrotaron a Tissafernes de forma decisiva. Saíron de incontables emboscadas. Puxeron sitio ás cidades e esixían alimentos e

Machine Translated by Google

homenaxe deles. Xenofonte superou motíns, conspiracións, intentos de asasinato, enfermidades, fame e ataques inimigos. En cada paso de montaña e aldea deixaba compañeiros mortos, pero os mercenarios restantes marcharon adiante.

Finalmente, en xaneiro do 400 a.C., os gregos subiron cansos a unha montaña. A crónica antiga segue E cando a furgoneta chegou ao cume xurdiu un gran berro. Cando Xenofonte e a retagarda oíron, pensaron que un inimigo atacaba na fronte e galoparon cara adiante coa súa cabalería. Cando se achegaron, Xenofonte escoitou o que era o berro: "¡O mar! O selo'" Fixérono. Cinco días despois entraron na cidade grega e de alí dispersáronse para as súas casas.

Meus irmáns, miñas irmás, imaxinade! Despois de todas esas marchas cansadas, de todas esas mortes, de toda esa traizón, de todo ese medo e angustia, imaxinade como debeu ser oír aquel berro!

"O mar! O mar!"

Estaban na casa. Fixérono. Tamén o conseguiremos, meus queridos irmáns. Prométoo. Xúroo. Quizais non ti e eu como individuos, non. Iso non podo prometer. Pero algún día, nalgún lugar, ese berro xurdirá das gorxas brancas resecas de sede e secas de esperanza.

"O mar! O mar!"

Quizais non o escoitemos. Pero creo que os nosos fillos o farán, e se non eles, seguramente os nosos netos. Porque no fondo, as nosas lanzas son tan afiadas e a nosa coraxe tan grande como a dos Dez Mil. Saímos da nosa Cunaxa en 1945. Tardarémonos máis que Xenofonte e os seus, sen dúbida, pero algún día tamén nós subiremos á última montaña e veremos o mar.

Cando volveu a casa, Xenofonte escribiu o seu libro sobre as súas experiencias, as cousas que vira, as batallas que librara, as persoas que coñecera. Titulou este libro Anabasis. A maioría dos estudosos gregos hoxe traducen isto como "The March Up Country".

Machine Translated by Google